
வேர்ச் சொற் கட்டுரைகள்
முதற்பகுதி
உயிர் முதல் வேர்ச்சொற்கள்

‘அம்’ என்னும் வேர்ச்சொல்

அம் (பொருந்தற் கருத்து வேர்)

உம்முதல் = கூடுதல், பொருந்துதல்.

உம் – அம்.

அம்முதல் = க. நெருங்குதல்.

அம் – அமல். அமல்தல் = நெருங்குதல்.

“வேயம லகலறை”

(கலித். 45)

அம் – அமை. அமைதல் = (1) நெருங்குதல். “வழையமை சாரல்” (மலைபடு. 181) (2) நிறைதல். “உறுப்பமைந்து” (குறள். 761) அமல் = நிறைவு. (ஞானாமிர்தம், 34) (3) போதியதாதல், உளம் நிறைதல். அமைவு = பொந்திகை (திருப்தி). (4) பொருந்துதல். “பாங்கமை பதலை” (கந்தபு. திருப்பர. 9)

அமர்தல் = 1. பொருந்துதல். “தன்மை ரொள்வாள்” (பு.வெ. 4 : 5)
2. ஒத்தல். அமர, ஓர் உவமவுருபு.

அம் – அம்பு – அம்பர் = ஒருவகைப் பிசின். M. ambar.

அமைதி = பொருந்திய தன்மை, இலக்கணம்.

அமல் – அமலை = சோற்றுத்திரளை.

“வெண்ணெறிந் தியற்றிய மாக்க ணமைலை” (மலைபடு. 441)

அமலை = மிகுதி. அமல் – அமள் – அமளி = மிகுதி. M. amali.

அமை = கெட்டி மூங்கில்.

“சேரே திரட்சி”

(தொல். 846)

“அமையொடு வேய்கலாம் வெற்ப”

(பழ. 357)

அமலை M. ama. = படைமறவர் திரண்டு ஆரவாரித்தாடும் ஆட்டம், ஆரவாரம். அமளி = ஆரவாரம்.

அம் = [அ] நிலத்தொடு பொருந்தும் நீர்.

“அந்தாழ் சடையார்” (வெங்கைக்கோவை, 35)

“செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே” (குறுந். 40)

என்னுங் குறுந்தொகையடிகளை நோக்குக.

அம் – ஆம் = நீ.

“ஆமிழி யணிமலை” (கலித். 48)

“பூமரு தேன்பட்டுப் புனுகுசவ் வா(து) – ஆம் அழன்மற்று”
(நீதிவெண்பா)

அம் – அம்பு = நீர். அம்பு - ambu (S.). அம் – அப் (s), M. ambu.

அம் = [அ] அழகு.

“கிஞ்சகவா யஞ்சுகமே” (திருவாச. 19 : 5)

அம் – அம்மை = 1. அழகு (பிங்.).

ஆம் = அழகு.

“ஆம்பாற் குடவர் மகளோ” (சீவக. 492)

நீரால் வளம் ஏற்படுவதால் அழகு தோன்றும்.

ஒ.நோ : கார் = நீர், அழகு.

அமரல் = 2. பொலிவு (திவா.).

அமர்தல் = 3. அன்புகூர்தல்.

உளத்தாற் பொருந்துதல், காதலித்தல், விரும்புதல்.

“அமர்தல் மேவல்” (தொல். 863)

“அகனமர்ந் தீதலி னன்றே” (குறள். 92)

“ஆத்தி குடி யமர்ந்த தேவனை” (ஆத்திகுடி, கட. வா.)

C/f. L. amare, love, E. amateur, amatory, amiable, amorous, amour, paramour etc.

அம்முதல் = உ. கூடுதல், குவிதல்

அம் – அம்பு – அம்பல் = குவிந்த மொட்டு.

சிலரறிந்து கூறும் புறங்கூற்று.

“அம்பலும் அலரும் களவு” (தொல். 1085)

அம்பல் – அம்பலம் = கூட்டம், கூடுமிடம்.

K. ambala, M. ampalam, Tu. ambila, S. ambara.

“வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்”

(சிலப். பதிகம், 41)

அம்பல் – ஆம்பல் = பகலிற் குவியும் அல்லி, பலகோடி கொண்ட ஒரு பேரெண்.

K. abal, M., Tu. ambal.

“ஆம்பலந் தீங்குழற் றெள்விளி பயிற்ற” (குறிஞ்சிப். 222)

“ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ” (சிலப். ஆய். பா. 2)

இரவில் மலர்வதால் அல்லி என்றும், பகலிற் குவிவதால் குமுதம் என்றும் பெயர் பெற்றிருத்தலும் காண்க.

கும்முதல் = குவிதல்.

அமர்தல் = 4. இருத்தல். அமர்வு = இருப்பிடம்.

“அலிபுரு டோத்தம னமர்வு” (திவ். பெரியாழ். 4 : 7 : 8)

M. amaruka. கிடையமர்தல் = மந்தையை இருத்துதல்.

அமைதல் = (5) தங்குதல்.

“மறந்தவண் அமையா ராயினும்” (அகம். 37)

அமர்தல் = 5. படுத்தல். அமளி = படுக்கை.

“அமளி யங்கட் பூவணைப் பள்ளி” (சீவக. 1710)

M. amali (அமளி)

அமர்தல் = 6. வேலையில் அமர்தல்.

T. amaru, K. amar.

அமர்தல் = 7. அமைதியாதல், அடங்குதல், படிதல், இளைப் பாறுதல், இசைதல், அணைதல், தாழ்தல்.

அம்மை = 2. அமைதி.

“அம்மையஞ் சொல்லா” (சீவக. 3131)

3. சொற்கருங்கியும் அடி பல்காதும் அடங்கிநிற்கும் பனுவல் வகை.

“சின்மென் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்

அம்மை தானே அடிநிமிர் பின்றே” (தொல். 1491)

M. ameyuka – amekka.

அமர் – அமரிக்கை = அடக்கம். T. amarika, M. amarcca.

அமர்தல் = 8. விளக்கணைதல்.

“விளக்கானது காற்றினால் அமருமா போல” (குருபரம். 305)

M. amaral. அமர் – அமர்த்து. அமர்த்துதல் = அழாதிருக்கச் செய்தல்.

அமை – அமைதி. அமைவன் = முனிவன்.

அமர்தல் = 9. அமைதல், ஏற்படுதல்.

வீடமர்தல் = குடியிருக்க வீடு ஏற்படுதல்.

அமைதல் = (6) ஏற்படுதல்.

அமைதல் = (7) சமைதல், பதமாதல், நுகருதற்கேற்ற நிலைமையை யடைதல், அணியமாதல் (ஆயத்தமாதல்).

அமைத்தல் = ஆக்குதல், சமைத்தல்.

“ஐந்துபல் வகையிற் கறிகளும்... அமைப்பேன்”

(பாரத. நாடுகர. 15)

அமை – சமை. M. camayuka (சமையுக)

ஓ. நோ : இறகு – சிறகு, இளை – சிளை, உருள் – சுருள், உலவு – சுலவு, உழல் – சுழல், எட்டி – செட்டி, ஏண் – சேண்.

சமைத்தல் = ஆக்குதல், பதப்படுத்தல், தகுதியாக்குதல், அணியமாக்குதல். M. camekka (சமெக்க).

சமைதல் = சோறாதல், பெண் பூப்படைதல், மணஞ்செய்யத் தகுதியாதல், தகுதியாதல்.

சமை – சமையம் – சமயம் = ஆதன் (ஆன்மா) இறைவனையடையத் தகுதியாகும் ஒழுக்கம் அல்லது நெறி.

அரிசி உண்ணச் சமைதலும், பெண் மணக்கச் சமைதலும் போன்றதே, ஆதன் இறைவனை அடையச் சமைதல்.

சமைவு = நிலைமை.

அமைதல் = (8) நேர்தல்.

அமை – அமையம் = நேரம். ஓ. நோ : நேர் – நேரம். நேர்தல் – நிகழ்தல்.

“ஆனதோ ரமையந் தன்னில்”

(கந்தபு. திருக்கல். 72)

அமையம் – சமையம்.

அமர்தல் = 10. பொருந்துதல், கலத்தல், பொருதல், இருவர் அல்லது இரு படைகள் கலந்தே பொருதலால், கலத்தற் கருத்தில் பொருதற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

ஒ. நோ : கைகலத்தல் = சண்டையிடுதல்.

கல – கலாம், கலகம். பொரு – போர். பொருதல் = பொருந்துதல், போர் புரிதல்.

அமர் M. amar = போர். அமர் – அமரம். அமர் – அமர்த்தல் = போரிடுதல், மாறுபடுதல்.

அமரி = போர்த்தெய்வமான காளி.

“பேதைக் கமர்த்தன கண்” (குறள். 1084)

அமரகம் = போர்க்களம்.

“அமரகத் தாற்றறுக்கும் கல்லாமா” (குறள். 814)

அமர் – சமர் – சமரம். சமம் = ஒப்பு, போர்.

ஒ. நோ : பொருதல் = ஒத்தல், போர்புரிதல். ஒத்தல் ஈண்டுக் கலத்தல்.

“ஒளிறுவாட் பொருப்ப னுடல்சமத் திறுத்த” (பரிபா. 22 : 1)

அமர்க்களம் = போர்க்களம், ஆரவாரம். M. amarkkalam.

அம்முதல் = நு. அமுங்குதல், பதுங்குதல்.

அம் – அம்மி. M. ammi = அமுங்க நெருக்கியரைக்குங் கல்.

அம்முக்கள்ளன் = ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் நடிக்குந் திருடன்.

அமர்தல் = 11. அமுங்க நெருங்கித் தழுவுதல்.

“அமரப் புல்லும்” (திருக்கோ. 372)

அம்மு – அமுங்கு – அமுக்கு – அமுக்கி = இரவில் அமுக்குவது போன்ற தோற்றம். (nightmare).

அமுக்கடி = நெருக்கடி. அமுக்கன் = மறைவாக வினை செய்பவன்.

M. amunnuka (அமுங்நுக), amukkuka.

அமுக்கலான் = சிலந்தியை அமுக்கி நலமாக்கும் தழை.

அமுக்கம் = கமுக்கம்.

அம் – அமிழ், அமிழ்தல் = நீரில் அமுங்குதல்.

M. amiluka (அமிமுக).

அமிழ்- ஆழ்- ஆழம். ஆழ்- ஆழி.

அமிழ்- அமிழ்த்து- ஆழ்த்து- M. amiltuka (அமிழ்த்துக).

ஆழ்- அழுந்து- அழுத்து- அழுத்தம்.

அழுத்து- அழுத்தி.

அம்- அமை

அமைதல் = (1a) நெருங்குதல், கூடுதல்.

ம- வ, போலி. அமை- அவை = கூட்டம். கழகம்.

ஓ. நோ : அம்மை- அவ்வை, குமி- குவி.

அமை, அவை என்பன முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர்.

இமை, சுவை என்பன முதனிலைத் தொழிலாகு பெயராயிருத்தலை நோக்குக.

அவை- அவையம்- பேரவை.

'அம்' ஒரு பெருமைப்பொருட் பின்னொட்டு.

ஓ. நோ : மதி- மதியம் (முழுமதி), நிலை- நிலையம், விளக்கு- விளக்கம்.

அவை- சவை- sabha (S).

ஓ. நோ : இளை- சிளை, ஏமம்- சேமம்.

"அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்" (925)

"அவையடக் கியலே அரில்தபத் தெரியின்" (1370)

என்று தொல்காப்பியத்திலும்,

"நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து"

என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்திலும், அவை, அவையம் என்னும் இருவடிவுச் சொற்களும் வந்திருத்தல் காண்க.

குறிப்பு : இக் கட்டுரையில் 'அம்முதல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்கு க, உ என்னுந் தமிழ் எண்களும், 'அமைதல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்கு வளைவுக் குறிக்குள் ( ) எண்களும், 'அமர்தல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்குக் குறியில்லாத எண்களும், 'அம்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்குப் பகரக் மு² குறிக்குள் எண்களும் தொடர்பு தெரியும்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

சபா என்னும் சொல்லை வடமொழியாளர் ச+பா என்று பிரித்து bha, to shine என்று பொருந்தப் பெய்த்தலாகப் பொருளுரைப்பர். பர்.சட்டர்சியோ அதை ஒப்புக்கொள்ளாது, sib என்னும் தியூத்தானியச் சொல்லை மூலமாகக் காட்டுவர். sib என்பது உடன்பிறந்தாருள் ஒருவரையோ பலரையோ குறிக்கும் சொல். எருதந்துறைச் சிற்றகராதியை (The Concise Oxford Dictionary) எடுத்துப் பார்க்க. இருவகை மூலமும் உள்ளவும் பொருந்தாமையை அறிஞர் கண்டு கொள்க.

'அர்' என்னும் வேர்ச்சொல் அர் (அறுத்தற் கருத்து வேர்)

உல் - உர் - அர். உர் - உர - உரவு - உரசு - உரைசு - உரைஞ்சு.
உரசு - உரோசு - உரோஞ்சு. உர் - உரி - உரிஞ் - உரிஞ்சு. உர - உரை -
உராய்.

ரகர நகரம் இரண்டனுள்ளும் காலத்தால் முந்தியது ரகரமே. அதன்
வல்வடிவே நகரம். நகரம் தோன்றாத முதுபண்டைக் காலத்தில், ரகரமே
அதன் தொழிலை ஆற்றிவந்தது.

எ - று : முரிதல் - முறிதல் = வளைதல்.

“முரிந்து கடைநெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமும்”

(மணி. 18 : 161)

பார் = பாறை.

“இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி கரவென்னும்

பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.”

(குறள். 1068)

இவ் வெடுத்துக்காட்டுகள் பிற்காலத்து நூலினவாயினும்,
சொல்லளவில் முற்காலத்தனவே.

அறுத்தல் என்னும் பொருளில் முதற்காலத்தில் வழங்கிய சொல்
'அர்' என்பதே. அது பிற்கால மொழிநிலையில்,

“ரகார முகாரம் குற்றொற் றாகா”

(தொல். 49)

என விலக்கப்பட்டது.

அர் - அரம் = அராவும் இருப்புக்கருவி.

அர் - அரா - அராவு.

அராவுதல் = அரத்தால் அறுத்துத் தேய்த்தல்.

அரம் – அரம்பு – அரம்பம் = மரமறுக்கும் ஈர்வாள். Te. rampamu.

அரம்பு – அரம்பணம் = வெற்றிலை நறுக்கும் கருவி.

அர – அரம்போற் கூரிய பல்லையுடைய பாம்பு.

அர – அரா. அர – அரவு – அரவம் = பாம்பு.

அரங்குதல் = 1. அறுபடுதல். 2. அம்புபோல் தைத்தல். “அம்பு... அரங்கி முழுக” (சீவக. 293). 3. அழுந்துதல் (உரி. நி.). 4. தேய்தல். 5. வருந்துதல். “அரக்கர்கண் அரங்க” (கம்பரா. மூல. 81). 6. உருகுதல். ‘செம்பை அரங்கவை’ (உ. வ.). 7. அழிதல். “அரக்கரங் கரங்க” (திவ். திருச்சந். 32).

அரங்கு = 1. (அறுக்கப்பட்ட கட்டடப்பகுதியாகிய) அறை. ‘அவ் வீடு அரங்கரங்காகக் கட்டப்பட்டுள்ளது’ (உ. வ.). 2. அறைபோன்ற நடன அல்லது நாடகமேடை. 3. நாடகசாலை. 4. சொற்பொழிவு அல்லது நூலுரைப்பு மேடை. 5. அவை. 6. பாண்டி அல்லது சில்லாக்கு என்னும் விளையாட்டிற்குக் கீறிய கட்டம். 7. கவறாட்டிற்கு வரைந்த கட்டம். 8. கவறாடும் இடம்.

அரங்கு – அரங்கம் = 1. நாடகசாலை. “ஆடம் பலமும் அரங்கமும்” (சீவக. 2119). 2. கவறாடும் இடம் (பிங்.) 3. படைக்கலம் பயிலும் இடம் (சூடா.). 4. போர்க்களம் (திவா.). 5. அவை (திவா.). 6. ஆற்றிடைக்குறை. “ஆற்றுவீ யரங்கத்து” (சிலப். 10 : 156). 7. திருவரங்கம் (திவ். பெரியதி. 5 : 7 : 1)

அரங்கம் – Skt. ranga.

ஆற்றிடைக் குறைகட்கெல்லாம் பொதுப்பெயரான அரங்கம் என்னும் சொல், திருவரங்கத்திற்குச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. ஆற்றுநீரால் அறுக்கப்பெற்ற திட்டு அல்லது தீவு என்பது அதன் பொருள்.

அரங்கன் = அரங்கநாயகனான திருமால். “அரங்கனைப் பாடிய வாயால் குரங்கனைப் பாடேன்” என்றார் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்.

திருவரங்கம் என்பது பிற்காலத்தில் ஸ்ரீரங்கமென வடமொழி யில் திரிந்தது.

அரங்கு – அரங்கு (பி. வி.)

அரங்குதல் = 1. தேய்த்தல். “கண்ணரக்கல்” (சினேந். 456). 2. சிதைத்தல் (சூடா.) 3. அழுத்துதல். “விரலால் தலையரக்கினான்” (தேவா. 223 : 11). 4. வருத்துதல். “எல்லரக்கும்..... இராவணன்” (கம்பரா.

ஊர்தேடு. 230). 5. கிளைதறித்தல். 6. வெட்டுதல். “தாளும் தோளும் அரக்கி” (விநாயகபு. 42:4). 7. குறைத்தல். “காரரக்கும் கடல்” (தேவா. 46:8). 8. முழுதுமுண்ணுதல்.

அரக்கு – அரக்கன் = அழிப்பவன்.

அரப்பு = அழுக்குத் தேய்க்கும் கட்டி அல்லது தூள்.

அரம்பு = குறும்பு. அரம்பன் = குறும்பன்.

அரமகள் = வருத்தும் பெண்தெய்வம், தேவமகள்.

ஓ. நோ : அணங்கு = வருத்தும் பெண்தெய்வம், தேவமகள்.

அரம்பையர் = தேவமகளிர்.

“அரம்பையர்ச் சேருவ ரன்றே” (நைடத. நிலா. 13)

அரளுதல் = அஞ்சுதல்.

அரள் – அரட்டு – அரட்டன் = துன்புறுத்துவோன், துன்புறுத்தும் குறுநில மன்னன்.

அரட்டமுக்கி = துன்புறுத்தும் குறுநில மன்னனை அடக்கும் செங்கோலரசன்.

அரற்றுதல் = துன்பத்திற் கதறுதல்.

அர் – அரி.

அரிதல் = பொடியாய் நறுக்குதல் அல்லது சிறிய பொருளை அறுத்தல்.

அரிதாள் = கதிரறுத்த நெல்தாள்.

அரிவி – இருவி = அரிதாள்.

அரிவாள் – சிறிதாய் அறுக்கும் வால்வகை.

அரிவாள்முணை = அரிவாள் பதித்த பலகை அல்லது கட்டை.

அரிவாள்முணைப் பூண்டு – அரிவாள் முணையிலுள்ள தேங்காய் திருகிபோன்ற இலையுள்ள பூண்டு.

அரித்தல் = 1. அரித்தொழுகுதல். 2. சிறிது சிறிதாய்க் கறையான் (சிதல்) போல் அறுத்தல். 3. தினவெடுத்தல், புல்லரித்தல், நுண்ணியதாய் வலித்தல். 4. வெட்டுதல். 5. அழித்தல்.

கோடரி = கிளையை வெட்டும் வாள். Skt. kuthara,

கோடரி – கோடாரி – கோடாலி.

அரி, அரிமா = பிற வயிரினங்களை அழிக்கும் விலங்கு.

கோளரி = கொல்லும் மடங்கல் (lion)

அரி - Skt. hari.

அரி = அறுக்கப்பட்டது, அறுக்கப்பட்ட சிறுதுண்டு, சிறியது, நுண்மை, மென்மை.

“அரியே ஐம்மை”

(தொல். உரி. 58)

அரிநெல்லி = சிறுநெல்லி.

அரிக்குரல் = நுண்ணியதாய் ஒலிக்கும் குரல்.

அரித்தல் = சிறிது சிறிதாய்ச் சேர்த்தல்.

அரிக்கன் = அரிக்கும் சட்டி.

அரிப்பு வலை = அரிக்கும் மீன்வலை.

அரி = பருப்பினும் சிறிய கூல உள்ளீடு.

அரி = அரிசி

அரிசிக்களா = சிறுகளா.

அரிசிப்பல் = சிறு பல்.

அர் - அரு - அருவு.

அருவுதல் = 1. மெல்லெனச் செல்லுதல். 2. அறுத்தொழுகுதல். “கரையை ஆற்றுவெள்ளம் அருவுகிறது” (உ.வ.). 3. துன்பப் படுத்துதல். “அருவி நோய் செய்து” (திவ். பெரியதி. 9 : 7 : 6).

அருவு - அருவி = மலையுச்சியினின்று மரஞ் செடி கல் மண்ணை அரித்தொழுகும் நீர்வீழ்ச்சி.

அருவு - அருகு.

அருகுதல் = 1. குறைதல். “ஒன்னார்மதிநிலை அருக” (இரகு. யாக. 34). 2. அரிதாதல். “அருகுவித் தொருவரை யகற்றலின்” (கலித். 242). 3. அஞ்சுதல். “அஞ்செஞ்சாயலருகாதணுகும்” (சிலப். 30 : 120). 4. கெடுதல். “பருகு வன்ன அருகா நோக்கமொடு” (பொருந. 77)

அரு - அருமை = 1. பொருள்முடை. 2. எளிதிற்பெற அல்லது காணமுடியாமை. 3. அளவிறந்த பற்று அல்லது மதிப்புமிகை. 4. பெருஞ்சிறப்பு.

அருமருந்தன்ன - அருமந்தன்ன - அருமந்த - அருமாந்த.

அருமைக்காரன் = கொங்குவேளாளர் பூசாரி.

அருகு - அருக்கு = அருமை.

“நிதியின் அருக்கு முன்னி”

(திருக்கோ. 275).

அருக்குதல் = அருமை பண்ணுதல்.

அருக்காணி = அருமை.

‘அஞ்சு பேருக்கு அருக்காணித் தங்கை’ (உ.வ.).

அரு - அருந்தல் = விலையுயர்வு, பொருளருமை.

அருந்தற்படி - Dearness Allowance

அர - அரை. அரைத்தல் = 1. தேய்த்தல். 2. தேய்த்துத் தூள் அல்லது களியாக்கல்.

அரை - அரைவை.

அரு - அரை = அருகிய அல்லது சிறுத்த இடை; உடம்பிற் பாதி, பாதி.

ஓ. நோ : இடு - இடுகு. இடுத்தல் = சிறுத்தல்.

இடு - இடுப்பு. இடு - இடை = இடுப்பு, நடு.

அர் - அறு - அறை = அரங்கு.

அறைக்கீரை = அறையறையாய் வகுக்கப்பெற்ற பாத்தியில் விளையும் கீரை.

“அறைக்கீரை நல்வித்தும்” (திருமந். 160).

அறை = அறுத்தது, அற்றது.

எ - டு : உறுப்பறை, கண்ணறை, மூக்கறை (யன்).

அறை = அறுத்தது, வரம்பிட்டது.

எ - டு : வரையறை.

அறு - அறுதி.

அறு - அறுவு = நீக்கம். எ - டு : வரையறவு.

அறு - அற்றம் = ஆடை நீங்குகை, விழிப்பில்லா நிலை.

அறு - அறுவு = தீர்ந்துபோதல். ‘அரிசி அறுவாய்ப் போய்விட்டது’ (உ.வ.).

அறு - அறுவு - அறுவடை.

அறு - அறுப்பு = 1. சுதிரறுப்பு. 2. கைம்பெண் தாலியறுப்பு. அறுதாலி = கைம்பெண் (தாலியற்றவள்).

அறு - அறுவை = 1. அறுக்கப்பட்ட ஆடை, சவளி. 2. அறுப்பு மருத்துவம் (இக்காலப் பொருள்).

அறு - அறுகு = 1. அகலப் படர்ந்து ஆழ வேரூன்றிப் பயிரை அழிக்கும் புல். 2. பிறவுயிரினங்களை அழிக்கும் அரிமா.

அறுகு - அறுகை (அறுகம்புல்).

அறுகிடல் = அறுகம்புல்லைத் தூவி அதுபோல் வேரூன்றிப் படருமாறு மணமக்களை வாழ்த்தல்.

அறு - ஆறு = 1. நிலத்தாடறுத் தொழுகும் நீரோட்டம். 2. வழி.

நிலமுழுதும் சோலையாயிருந்த பண்டைக்காலத்தில் ஆறுகளே வழிகளாயிருந்தன.

3. சமயநெறி. 4. ஆறென்னும் எண்.

முதற்காலத்திலேயே தெய்வ வழிபாடுகள் அல்லது மதக் கொள்கைகள் அறுவகைப்பட்டிருந்ததினால், ஆறென்னும் நீர் நிலைப் பெயருக்கு ஆறென்னும் எண்ணுப் பொருளும் தோன்றிற்று. மதம் என்னும் சொற்கு ஆறென்னும் பொருள் இருப்பதும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆறிருக்கும் ஊர் சில ஆற்றார் எனப்படும். அப் பெயர் ஆறையென மருவும். எ - டு : பழையாறை.

அறு - அறுவாள்.

அரிவாள் வேறு; அறுவாள் வேறு. காய்கறியறுக்கும் மணவாளே அரிவாள் எனப்படும். பிற அறுப்பு வாளெல்லாம் அறுவாள் என்றே கூறப்பெறும். மெலிதாய் அறுப்பது அரிவாள் என்றும், வலிதாய் அறுப்பது அறுவாள் என்றும் வேறுபாடறிதல் வேண்டும். தொழிலின் அல்லது வினையின் மென்மையைக் குறிக்க இடையின ரகரமும், வன்மையைக் குறிக்க வல்லின ரகரமும், ஆளப்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

அறுவாள் வகைகள்

1) பன்னறுவாள் (sickle)

பல் - பன். பன் வைத்தது பன்னறுவாள்.

2) பாளையறுவாள்

தென்னை, பனை முதலியவற்றின் பாளையைச் சீவுவது பாளையறுவாள்.

3) வெட்டறுவாள்

கடா சிளை முதலியவற்றை வெட்டுவது வெட்டறுவாள்.

4) கொத்தறுவாள்

இஃது ஆட்டுக்கறியை அறுப்பதற்கும் கொத்து வதற்கும் பயன்படுவது.

5) வீச்சறுவாள்

இது வீசிப் பகைவரைக் கொல்வதற்கு உதவுவது.

இங்ஙனம் பல்வேறு அறுவாள்கள் தமிழ்நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரவும், அவற்றுள் ஒன்றைக்கூட அறுவாள் எனக் குறியாது எல்லாவற்றையும் அரிவாள் என்றே சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலி குறித்திருப்பது வருந்தத்தக்கது.

‘இல்’ என்னும் வேர்ச்சொல் இல் (இளமைக் கருத்து வேர்)

இல்

உல் - உல்லரி = தளிர். உல் - உலவை = இளந்தழை. உல் - இல்.

இன்மை = மென்மை, நொய்ம்மை, இளமை, சிறுமை, எளிமை, வறுமை, இராமை.

இல் - இல = இலவு, நொய்ய பஞ்சுள்ளது.

இல - இலவு. இலவு - Skt. laghu = கனமின்மை, எளிமை.

இலவு - இலவம் = இலவு, சிறிது (அற்பம்).

M. ilavam. இலவம் (அற்பம்), Skt. lava.

இல் - இலை = இலைவகைகளுள் மென்மையானது.

இலம் = வறுமை.

“இலம்என் கிளவிக்குப் படுவரு காலை”

(தொல். எழுத்து. 316)

இலம்படுதல் = வறுமையடைதல். இலம்படு - இலம்பாடு = வறுமை,

“இலம்படு புலவர் ஏற்றகைந் நிறைய” (மலைபடு. 576)

இலம் - இலம்பை = வறுமை. இடுக்கண். (யாப்பு.)

“இலம்பா டொற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை.”

(தொல். உரி. 62)

இலம்படு - இலம்படை = வறுமை.

“இலம்படை வந்துழி”

(கந்தபு. மூவா. 46)

இலை - இலக்கு = வித்தின் முளையுன்றியபின் வரும் முதல் இலைகள்.

இல்- இள்- இள. இளத்தல் = மெல்லிதாதல்.

உடம்பு இளந்துவிட்டது என்னும் உலக வழக்கை நோக்குக,

இளமை = மென்மை, இளம்பருவம், அறிவு முதிர்மை.

இளகு - இளகுதல் = மெல்குதல், நெகிழ்தல், உருகுதல். ம. இளகு.

இளகு - இளக்கு - இளக்கம். ம. இளக்கம்.

இளகு - இளக்கு. இளக்குதல் = தளிர்ந்தல்.

“இன்னுயிர் ..... இளக்குமே”

(சீவக. 149)

இளக்கரித்தல் = தளர்தல், வேகந்தணிதல், கருமத்தில் விழிப்பின்றி யிருத்தல்.

இளக்கரி - இளக்காரம் = கழிகண்ணோட்டம், மனநெகிழ்ச்சி, மதிப்பின்மை.

இளப்பம் = மதிப்புக் குறைவு, தாழ்வு. ம. இளப்பம்.

இளவல் = தம்பி, இளைஞன், முற்றாதது.

இளங்கிளை = தங்கை.

‘மாலவற் கிளங்கிளை’

(சிலப். 12 : 68)

இளந்தலை = இளைமை, எளிமை, கனமின்மை, முற்றா மரப் பகுதி.

இளந்தை - இளைமை.

இளந்தாரி = இளைஞன், இளைஞை.

இளந்தேவி = இளவரசி.

இளமட்டம் = இளைஞன். இளமட்டம் - இளவட்டம்.

இளம்படியர் = இளம்பெண்கள்.

‘வாணிளம் படியர்’

(திவ். பெரியாழ். 3 : 6 : 3)

இளங்கேள்வி = உதவிக் கோயிற் கண்காணியர்.

இளங்கோ = இளவரசன்.

இளங்கொற்றி = ஈன்றணிமை ஆவு.

இளங்கதிர் = எழுஞாயிற்றின் கதிர். ம. இளங்கதிர்.

இளங்கம்பு = கம்புவகை.

இளங்கலையன் = நெல்வகை.

இளங்கருக்கு = சிறிது காய்ச்சிய கருக்கு (கஷாயம்)

இளங்காட்டுத் தரிசு = பத்தாண்டுப் புறம்போக்கு.

இளங்கார் = நெல்வகை.

இளங்கால் = தென்றல், வெற்றிலை யிளங்கொடி, இளமைப் பருவம்.

இளங்காலை = வைகறை, இளமைப்பருவம்.

இளங்குரல் = குழந்தையின் குரல்.

இளங்குழம்பு = திண்ணமில்லாத சாறு, ஒருவகைக் குழம்பு.

இளங்கொடி = ஆவின் நஞ்சுக்கொடி, இளம்பெண்.

இளங்கோயில் = பழங்கோயில் பழுதுபார்க்கப்படும் பொழுது கட்டப்பெறும் குறுங்காலக் கோயில்.

இளஞ்சாயம் = சிறிது தோய்த்த சாயம்.

இளஞ்சார்வு = குருத்தோலை (யாழ்).

இளஞ்சிவப்பு = வெளிறிய சிவப்பு.

இளஞ்சூடு = சிறிது சுடுகை.

இளஞ்சூல் = முதிராக் கரு.

இளந்தண்டு = முளைக்கீரை.

இளந்தெய்வம் = சிறு தெய்வம்.

இளந்தோய்ச்சல் = தயிர்சிறிது திரைதல், அலகைச் சிறிது பதப் படுத்துதல்.

இளநகை = புன்சிரிப்பு, க. elanage

இளநாக்கடித்தல் = உடன்பாடின்மைபோற் காட்டுதல்.

இளநிலா = அந்தி நிலா.

இளநீர் = முற்றாத தேங்காய்நீர், மணியின் இளநிறம். T. edaniru, K.elaniru, ம. இளநீர்.

இளநீர்க்கட்டு = உண்ணாக்கு நோய் (tonsillitis)

இளநீலம் = வெளிறிய நீலம்.

இளநெஞ்சு = இரக்கமுள்ள மனம்.

இளம்பசி = சிறுபசி.

இளம்பதம் = முற்றாநிலை, சிறிது வெந்த அல்லது காய்ந்த நிலை, இளவரசு பதவி.

இளம்பறியல் = முற்றாத நிலையில் பறிக்குங் காய்.

இளம்பிறை = சிறுபிறை.

இளமணற்பாய்தல் = மனமிளகி ஈடுபடுதல்.

இளமழை = சிறு பெயல்முகில்.

இளமார்பு = கருப்பூரவகை.

இளமையாடுதல் = திரிபுணர்ச்சியுறுதல்.

“மந்தி..... இளமையாடி யிருக்கும் வனத்து” (சீவக. 2491)

இளவடி = இளம்பதத்தில் வடிக்கை.

இளவணி = காலாட்படை.

“நின்ற இளவணி கலங்கி” (ஈடு. 7, 4, 1)

இளவன் = ஒருவகை நஞ்சு.

இளவாடை = வடக்கிருந்து வரும் மென்காற்று.

இளவாளிப்பு = ஈரம்.

இளவிளவெனல் = பயிர் பசுஞ் செழிப்பாயிருத்தல்.

இளவுச்சி = நண்பகற்கு அணித்தான முற்பொழுது.

இளவெந்நீர் = சிறிது சுடும் நீர்.

இளவெயில் = காலை வெயில்.

இளவெழுத்து = திருந்தா வெழுத்து.

இளவேனில் = வெப்பம் முதிராக் கோடை.

இள- இளை = இளைமை. K. ele.

இளைச்சி = தங்கை.

“அகில முண்டார்க்கு நேரிளைச்சி” (திருப்புகழ், 1037)

இளைத்தல் = மெலிதல், சோர்தல், பின்னடைதல், வறுமைப் படுதல், வளங்குறைதல்.

இளைப்பு = சோர்வு, களைப்பு.

இளைது = முதிராதது. இளைது - இளைசு - இளசு.

இளையர் = இளைஞர், வேலைக்காரர்.

இளையவன் = அகவையிற் குறைந்தவன், தம்பி.

இளையவள் = திருமகள்.

இளையன் = தம்பி.

இளையாள் = தங்கை, திருமகள், பின்முறை மனைவி.

இள் = எள்.

எள்ளல் = குறைவாய் மதித்தல், இகழ்தல்.

எள் = 1. மிகச் சிறு கூல வகை. 2. ஒரு சிற்றளவு (8 கடுகு). **க., ம. எள். து.**
எண்மெ.

எள்- எண் = எள்.

“எண்ணெ ணுணவுப்பெயர்” (தொல். எழுத்து. 308)

எண்மை = எளிமை.

எள்ள = இகழ, ஓர் உவமவுருபு.

“எள்ள விழைய இறப்ப நிகர்ப்ப” (தொல். உவ.11)

எள் - எள்கு. எள்குதல் = 1. இகழ்தல். “எள்கலின்றி... ஈசனை வழிபாடு செய்வான்” (தேவா. 1049 : 10). 2. கூசுதல், ஒடுங்குதல். “பழிவந்து மூடுமென் றெள்குதுமே.” (திருக்கோ. 92). 3. அஞ்சுதல். “எண்டிசை யோரும் எள்க” (சீவக. 1749). 4. வருந்துதல். “செங்களம் பற்றிநின் றெள்கும் புன்மாலை” (திவ்.இயற். திருவிருத். 77).

எள்கு- எஃகு, எஃகுதல் = நெகிழ்தல், அவிழ்தல், உருகுதல்.

எஃகு- உருக்கு, உருக்கினாற் செய்யப்படும் படைக்கலப் பொது.

ஓ. நோ : இள- இளகு.

எஃகுபடுதல் = இளகினநிலை யடைதல்.

“உருகக் காய்ச்சியெறிதற்கு எஃகுபட்டிருக்கும் உலையினையும்”
(சிலப். 15 : 210, உரை)

எள்- எளி. எளிதல் = எளிமையடைதல்.

“பொருதிறல் வன்மைய திலனா யெளிந்தான்”
(கந்த பு. அக்கினிமுகா. 90)

அளித்தல் = தாழ்த்திக் கூறுதல்.

“எளித்தல் ஏத்தல்” (தொல். பொருள். 207)

எளிமை = எளிதாய்ச் செய்யும் நிலை, தாழ்வு, வறுமை, தளர்வு.

எளிய விலை— குறைந்த விலை.

எளியன் = வறியவன், தாழ்ந்தோன், எளிதாய் அடையப் படுபவன்.

எளிவு— எளிய தன்மை.

“உரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே”

(திவ். திருவாய். 1 : 3 : 1)

எளுமை = எளிமை.

எள்— எய். எய்த்தல் = 1. இளைத்தல். “எய்த்த மெய்யே னெய்யே னாகி” (பொருந். 68). 2. உடம்பு வருந்துதல். “எய்யாமை யெல்லாவறமுந் தரும்” (குறள். 296). 3. குறைவுறுதல். “எய்த்தெழு பிறையினை வினைவின் றாக” (இரகு. யாகப். 8).

எய்ப்பு = 1. இளைப்பு. “எய்ப்பானார்க் கின்புறு தேனளித்து” (தேவா. 189 : 3). 2. வறுமைக்காலம். “எய்ப்பினில் வைப்பென்பது” (பழ. 358). “எய்ப்புழி வைப்பாம் என” (பழ. 136).

எய்ப்பில் வைப்பு = இளைத்த காலத்தில் உதவுதற்கு ஈட்டி வைக்கப்படும் ஏம்பொருள்.

“அப்பாவென் னெய்ப்பில் வைப்பே” (தாயு, பராபர. 25)

எய்ப்பினில் வைப்பு = எய்ப்பில் வைப்பு (provident fund)

“நல்லடி யார்மனத் தெய்ப்பினில் வைப்பை” (தேவா. 818 : 2)

எள்— ஏள்— ஏளனம் = இகழ்ச்சி.

ஏள்— ஏளிதம் = இகழ்ச்சி.

ஏள்— ஏசு. ஏசுதல் = இகழ்தல்.

ஏள் = ஏழ்— ஏழை.

ஏழை = 1. வறியவன். 2. அறியாமை. “ஏழைத்தன்மையோவில்லை தோழி” (கலித். 55 : 23, உரை). 3. அறிவிலான், அறிவிலாள். “ஏழுற்ற வரினும் ஏழை” (குறள். 873). 4. பெண். “எருதேறி யேழையுடனே” (தேவா. 1171 : 2).

ஏழைமை = வறுமை, அறியாமை.

ஏள்— ஏட்டை = 1. வறுமை. ‘ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன’ (நாலடி. 358). 2. இளைப்பு. “வெண்ணிணத்த

செந்தழிக்கே யேட்டைப் பட்டு'' (சீவக. 1552). இன்மை = வறுமை, குறைவு, இல்லாமை.

Cf. E. less, deficient, minus.

வளங்குன்றிய நாடு, செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை என்னும் தொடர்ப்பொருள்களையும் ஒப்புநோக்கி யுணர்க.

இல் = இல்லை. இல்- இல்லை. இல், இல்லை என்பன, உள் உண்டு என்னும் வினைகட்கு எதிர்மறையாம். உள் என்னும் வினை மலையாளப் பழமொழிகளில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

‘இள்’ என்னும் வேர்ச்சொல் இள் (இணைதற் கருத்து வேர்)

உல்- ஒல். ஒல்லுதல் = பொருந்துதல்.

உல்- (இல்)- இள்.

இள்- இழை.

இழைதல் (செ. குன்றியவி.) 1. நெருங்கிப் பழகுதல். அவர்களிருவரும் இப்போது நிரம்ப இழைகிறார்கள் (உ.வ.) 2. கூடுதல். “இழைந்தவர் நலத்தை செய்தி” (சீவக. 2720). 3. பிணைதல். பாம்புகள் ஒன்றோடொன்று இழையும். (உ.வ.) 4. மனம் பொருந்துதல். “இழையச் சொல்லி” (சீவக. 1593).

இழைத்தல் (செ. குன்றாவி.) = 1. பின்னுதல். “பாயிழைத்தல்” (யாழ்ப்பாண உ.வ.). 2. பதித்தல். “மணியினிழைத்த செய்குன்றின்” (நைடத. நகர, 6). 3. திரட்டி வைத்தல். “பொங்கரி னிழைத்த” (மாறன. ப. 294). 4. செய்தல். “இழைத்தவிச் சிற்றிலை” (திவ். நாய்ச். 2.2). 5. அமைத்தல். “பொற்பாவிழைத்துக் கொளற்பாலர்” (சீவக. 4). 6. கூறுதல். “கிழவனை நெருங்கி யிழைத்து” (தொல். பொருள் 150)

இள் - (இண்) - இணர் = 1. பூங்கொத்து. “இணரூழ்த்து நாறா மலரனையர்” (குறள். 650). 2. காய்க்குலை. “இணர்ப் பெண்ணை” (பட்டினப். 18). 3. வழி மரபு. 4. இணரோங்கி வந்தாரை. (பழ. 72). இண் - இணகு = உவமை. “இணகிறந்தகன்ற பாசம்” (ஞானா. 45).

இணகு - இணங்கு (பெ.) = 1. இணக்கம். “உள்ளப் பெறாரிணங்கை யொழிவேனோ” (திருப்பூ. 288). 2. ஒப்பு. “இணங்காகு முனக்கவளே” (திருக்கோ. 68). 3. நட்பின- ன்- ன். “அவனது இணங்கு” (தொல், சொல். 80, சேனா.).

(வினை) = 1. மனம் பொருந்து. 2. நட்புச் செய். இணங்கு - இணங்கல் = உடன்பாடு. 2. இரண்டு. இணங்கற் பிஞ்சு (உ.வ.)

இணங்கன் = நண்பன்.

“வணங்குவோ ரிணங்கன் வந்தான்” (திருவாலவா. 28 : 27)

இணங்கி = தோழி. (பிங்.)

இணங்கர் = ஒப்பு.

“கற்பிற் கிணங்க ரின்மையான்” (கம்பரா. மீட்சி. 147)

இணங்கலர் = பகைவர். இணங்கார் = பகைவர்.

இணங்கு (செ. குன்றியவி.) – இணக்கு (செ. குன்றாவி.) = இசைவி.

(பெ.) = 1. இசைவு. “இணக்குறுமென் னேழைமைதான்” (தாயு. பராபர. 273). 2. ஒப்பு. “இணக்கி லாததோ ரின்பமே” (திருவாச. 30 : 1). இணக்குப் பார்வை = பார்வை விலங்கு. இணக்கு – இணக்கம் = 1. இசைப்பு. 2. பொருத்தம். 3. நட்பு. “நல்லிணக்க மல்ல தல்லற் படுத்தும்” (கொன்றைவே.). 4. உடன்பாடு. 5. திருத்தம்.

இணக்கோலை = உடன்படிக்கை முறி.

இணாப்புதல் = ஏய்த்தல் (யாழ்).

இணாப்பு = ஏய்ப்பு (யாழ்).

ஏய்த்தலாவது பொருந்தச் சொல்லி ஏமாற்றுதல்.

இணைதல். (செ. குன்றியவி.) = 1. சேர்தல். “இணைந்துடன் வருவதிணைக்கை” (சிலப். 3 : 18, உரை). 2. உடன்படுதல். 3. ஒத்தல் (தணிகைப்பு. நாட்டு. 53).

இணைத்தல் (செ. குன்றாவி.) = 1. சேர்த்தல். 2. கட்டுதல். “இணைத்த கோதை” (திருமுருகு. 200).

இணை = 1. சேர்வு. 2. ஒப்பு. 3. இரண்டு. 4. இரட்டை. “குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்” (தொல். 1261). 5. துணை. 6. உதவி.

இணைப்பு = 1. இசைப்பு. 2. ஒப்பு. “இணைப்பரும் பெருமை” (திருவாச. 3 : 46).

இணைபிரியாமை = ஆணும் பெண்ணும் துணைபிரியா திருத்தல்.

இணையடித்தல் = முட்டுக்கால் தட்டுதல்.

இணையணை = பலவணை.

“இணையணை மேம்படத் திருந்து துயில்” (சிலப். 4: 67)

இணைவன் = இணைந்திருப்பவன்.

“இணைவனா மெய்ப்பொருட்கும்”

(திவ். திருவாய். 2: 8: 1)

இணைவிழைச்சு = புணர்ச்சி.

“இணைவிழைச்சு தீதென்ப” (இறை. 1, உரை, ப. 9)

இள்- (இய்)- இயை,

இயைதல் (செ. குன்றியவி.) = 1. பொருந்துதல். “என்போடியைந்த தொடர்பு” (குறள். 73). 2. இணங்குதல். 3. நிரம்புதல். “மாக்கடல்கண் டியைய மாந்தி” (திணைமாலை. 100).

(செ. குன்றாவி.) = ஒத்தல் (நன். 367).

இயைதல்- இயைத்தல் (செ. குன்றாவி.) = பொருந்துதல்.

இயைவு = சேர்க்கை (திவா.).

இயைவு - இயைபு = 1. புணர்ச்சி. (தொல். சொல். 308). 2. பொருத்தம். “பண்ணென்னாம் பாடற் கியைபின்றேல்” (குறள். 573).

3. இது கேட்டபின் இது கேட்கத்தக்க தென்னும் தொடர்பு முறை (நன். சிறப்புப். விருத்.). 4. எழுத்தொத்துவரும் தொடைவகை (யா. கா. உறுப். 16). 5. மெல்லின இடையின மெய்களுள் ஒன்றில் முடியும் செய்யுள்களைக் கொண்ட வனப்பு வகை. (தொல். பொருள் 552).

இயை- இசை. இசைதல் (செ. குன்றியவி.) = 1. பொருந்துதல். 2. ஒத்துச் சேர்தல். 3. உடன்படுதல். “விண்பெறினு மிசையார்” (திருநாற். 83). 4. கிடைத்தல். “கனக மிசையப் பெறாஅது” (திருவாச. 2: 39). 5. இயலுதல். “இசையா வொருபொருள்” (நாலடி. 111).

இசைத்தல் (செ. குன்றாவி.) = 1. கட்டுதல் (திவா.). 2. உண்டுபண்ணுதல். “இறுதியை யிசைத்த கந்தனை” (விநாயக பு. 75: 573). 3. ஒத்தல். “கூற்றிசைக்கு மென” (பாரத. இராச. 52). 4. மிகக் கொடுத்தல் (பிங்.).

இசைவு = 1. பொருந்துகை. “இசைவில வெல்லாம்” (பெருங். மகத. 15க9). 2. தகுதி. 3. உடன்பாடு. “மறையோரிசைவினால்” (பெரியபு. சண்டேசுர. 24). 4. ஏற்றது.

இசைவுகேடு = 1. பொருத்தமின்மை. 2. கருமத் தவறு.

இசைகுடிமானம் = நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியாரால் எழுதப் பெறும் திருமண ஒப்பந்தம்.

இசையோலை = ஒப்பந்த வோலை.

இயை- (ஏய்)- ஏய்.

ஏய்தல் (செ. குன்றியவி.) = 1. பொருந்துதல். "ஏய்ந்த பேழ்வாய்" (திவ். பெரியதி. 1 : 7 : 3). 2. தகுதல். "தில்லையூரனுக்கின் றேயாப்பழி" (திருக்கோ. 374).

(செ. குன்றாவி.) = 1. ஒத்தல். "சேலேய் கண்ணியரும்" (திவ். திருவாய். 5 : 1 : 8) 2. எதிர்ப்படுதல். "ஏயினா ரின்றி யினிது" (ஐந். ஐம். 11).

ஏய்த்தல் (செ. குன்றா வி.) = 1. பொருந்தச் சொல்லுதல். "பொய்குறளை யேய்ப்பார்" (பழ. 77). 2. ஒத்தல். "அல்லிப்பாவை யாடுவனப் பேய்ப்ப" (புறம். 33 : 17) 3. ஏமாற்றுதல்.

ஏய = ஓர் உவமவுருபு. (தண்டி. 33)

ஏய்ப்ப = ஓர் உவமவுருபு. (தொல். பொருள் 290)

ஏய்வு = உவமை (திவா). (திவா.)

ஏயான் = ஒரு தொழிலைச் செய்தற்குத் தகாதவன்.

"மாவலியை யேயா னிரப்ப" (திவ். பெரியதி. 1 : 5 : 6)

ஏய் - ஏ = உம்மைச் சொற்போல் எண்ணுப்பொருளில் வரும் ஓர் இடைச்சொல்.

எ - று : இரண்டேகால் - (எண்ணல்)

கழஞ்சே குன்றி - (எடுத்தல்)

கலனேபதக்கு - (முகத்தல்)

முழமே விரல் - (நீட்டல்)

"தோடே மடலே ஓலை யென்றா" (தொல். 1586)

"நிலமே நீரே தீயே."

இயை என்னும் சொல்லின் திரிபான ஏய் என்னும் சொற்குப் பொருந்தல் அல்லது கூடுதற்பொரு ளுண்மையால், அதன்

கடைக்குறையான ஏகார விடைச்சொல், எண்ணுப்பொருளில் வந்ததென வறிக.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், **இள்** என்னும் வேர்ச்சொல்லின் அடிப்படைப் பொருள் பொருந்துதல் என்பது உணரப்படும்.

‘உ’ என்னும் வேர்ச்சொல் (உகரச்சுட்டு)

முன்மைச்சுட்டு

உ (முன்மைக் கருத்து வேர்)

உகரத்தை ஒலிக்குங்கால், இதழ் குவிந்து முன்னோக்குவதால், உகரச்சுட்டு, முதற்கண் பேசுவோனின் முன்னிடத்தைக் குறித்தது.

உதுக்காண் = என்முன் பார்!

உதா, உதோ

உந்தா, உந்தோ = என் முன்னே!

உதோள், உதோளி = எனக்கு முன்னிடத்தில்.

உந்த = எனக்கு முன்னுள்ள.

உங்கு, ஊங்கு = எனக்கு முன்.

உவன் = எனக்குமுன் நிற்பவன்.

இங்ஙனமே, உவள், உவர், உது, உவை என ஏனைப் பாலிலும் ஒட்டுக.

உகரச்சுட்டு தமிழ்நாட்டில் வழக்கற்றது. ஆயினும், யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குவதாகத் தெரிகின்றது. இது குடியேற்றப் பாதுகாப்பு என்னும் நெறிமுறைப்பட்டது.

முன் என்னும் சொல் முன்னிடத்தையும், முற்காலத்தையும் உணர்த்துவதுபோல், உகரச்சுட்டும் உணர்த்தும்.

ஊங்கு = முன்பு.

‘‘உணரா லுங்கே’’

(குறுந். 297)

ஊங்கண் = முற்காலம்.

“ஊங்க ணோங்கிய வரவோன் றன்னை” (மணிமே. 21 : 181)

ஊங்கணோர் = முன்னோர்.

“தூங்கெயி லெறிந்தநின் னூங்கணோர் நினையின்”

(புறம். 39)

முன்னிலைப் பெயர்

முன்னிலை யிடப்பெயர்கள் முன்னால் நிற்பவனைச் சுட்டுவதால், அவை உகரச்சுட்டடியினின்றே தோன்றியுள்ளன.

முதல்நிலை	எழுவாய்	வேற்றுமையடி
	ஒருமை : ஊன்	உன்
	பன்மை : ஊம்	உம்
இரண்டாம் நிலை	ஒருமை : நூன்	நூன்
	பன்மை : நூம்	நும்
மூன்றாம் நிலை	ஒருமை : நீன்	நின்
	பன்மை : நீம்	நிம்
நாலாம் நிலை	ஒருமை : நீ	
	பன்மை : நீயிர், நீவிர், நீர்	
ஐந்தாம் நிலை	இரட்டைப் பன்மை	ஊங்கள் உங்கள்
		நூங்கள் நூங்கள்
		நீங்கள் நீங்கள்

சில சொற்களின் ஊகாரமுதல், ஈகாரமுதலாகத் திரியும்.

ஓ. நோ :

தூண்டு – தீண்டு

தூண்டா விளக்கு – தீண்டா விளக்கு

நூறு – நீறு

பூளை – பீளை

பூறு – பீறு

தமிழர் தமக்குள் பிறரை இழிந்தோன், ஒத்தோன், உயர்ந்தோன் என மூவகைப்படுத்தி, அதற்கேற்பப் பெயரும் வினையும் அமைத்த காலத்தில், ஒருமைப் பெயர் இழிந்தோனையும், ஒற்றைப்பன்மைப் பெயர் ஒத்த

மதிப்புள்ளோனையும் இரட்டைப் பன்மைப் பெயர் உயர்ந்தோனையும் குறிக்க ஆளப்பெற்றன.

நீயிர், நீவிர், நீர் என்பன செயற்கை முறையில் திரிந்தனாலும், நீங்கள் என்னும் சொல் வழக்குண்மையாலும், கள்ளீறு பெறா.

உகரச்சுட்டு இற்றைத் தமிழ்நாட்டில் வழக்கற்றது போன்றே, முன்னிலைப் பெயர்களின் பல முன்னை வடிவங்களும் வழக்கற்றன. இவையெல்லாம் குமரிநாட்டில் வழங்கி வந்தவையே.

உயரச்சுட்டு

நிலத்தினின்று மேலெழும் மரஞ்செடிகொடிகட்கும், மண்ணினின்று விண்ணிற்கெழும் பறவையினங்கட்கும், முன்னேற்றம் மேற்செலவா யிருத்தலால், உகரச்சுட்டு உயரக் கருத்தையும் தழுவலாயிற்று.

உக்கம் = 1. தலை.

“உக்கத்துமேலும் நடு”

(கலித். 94)

2. கட்டித் தூக்கும் கயிறு.

Te. uggamu, K. uggā, Tu. uggi.

உகத்தல் = உயர்தல்.

“உகப்பே உயர்வு”

(தொல். சொல். 306)

உகலுதல் = குதித்தல்.

“உகலியாழ் கடலோங்கு பாருளீர்”

(தேவா. 75 : 1)

உகளுதல் = குதித்தல்.

“இரலை... யுகள்”

(குறுந். 6)

உச்சம் = உயரம். உச்சம் – Skt. ucca.

உச்சி = முடி, மீமிசை. K., M. ucci.

உச்சாணி = எல்லாவற்றினும் உயரமானது.

எ - டு : உச்சாணிக் கிளை.

உத்தரம் = 1. உயரத்திலுள்ள விட்டம். 2. உயரமான வடதிசை. Skt. uttara. 3. வடவனல் (பிங்.)

உத்தி = திருமகளுருவம் பொறித்த தலையணி.

“தெய்வ வுத்தியொடு”

(திருமுருகு. 23)

உப்பு = பொருமியெழும் உவர்மண், உப்புக்கல்.

உம்பர் = 1. மேல், மேலே. “யான்வருந்தி உம்பரிழைத்த நூல்வலயம்” (பெரியபு, கோச்செங். 5). 2. மேலிடம். “மாடத்தும்பர்” (ஞானா. 9, 6). 3. வானம். “உம்ப ருச்சியிற்..... கதிர் பரப்பு கடவுள்” (திருவிளை. தண்ணீர். 29). 4. தேவருலகம். “உம்பரிற் கிடந்துண்ண” (நாலடி. 37). 5. தேவர். M. umbar. “ஒலியடங்கு முலகாளு மும்பர் தாமே” (திவ். பெரியதி. 7: 8: 10).

உம்பரார் = தேவர்.

“உம்பரார்க்கு முரைப்பருந் தகைய ரானார்” (சீவக. 1678)

உம்பன் = உயர்ந்தோன்.

“உம்பரீச ரும்பன்”

(ஞானா. பாயிரம். 7: 4)

உம்பர்- உம்பரம் - அம்பரம் = வானம்.

உம்பல் = 1. எழுச்சி (பிங்.). 2. யானை (உயரமான விலங்கு). “யானைக் கமர ரும்பல்” (திருவள்ளுவ. 36).

உமண் = உப்புமண், உப்பு.

உயர் = உயரம், உயர்வு, உயர்த்தி, உயர்ச்சி. M. uyar.

உவ்வி = தலை (திவா.)

உவண் = மேலிடம்.

(சீவக. 2858)

உவணம் = 1. உயர்ச்சி (திவா.). 2. பருந்து, கலுழன். “உயரவுயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?” (பழமொழி).

கலுழன்- கருட (வ.)

உவணன் = பருந்து, கலுழன் (திவா.)

உவணம்- சுவணம் - சுபர்ண (வ.)

உவணை = தேவருலகம்.

“ஆதரித் துவணைமே லுறைந்தான்”

(சேதுபு. விது. 54)

உவர் = மேலெழும் உப்பு, உவர் நிலம்.

உவப்பு = உயரம் (பிங்.)

உவர்- இவர். இவர்தல் = உயர்தல்.

“விகம்பிவர்ந் தமரன் சென்றான்”

(சீவக. 959)

உவச்சன் = காளியை ஏத்தும் பூசாரி.

உவச்சன் = ஓச்சன்.

உறி = உயரக் கட்டித் தூக்கும் தொடர்.

உன்னுதல் = மேலெழுதல்.

ஊர்தல் = ஏறிச்செல்லுதல்.

ஊர்தி = ஏறிச் செல்லும் விலங்கு, பறவை, வண்டி முதலியன.

“ஊர்தி வால்வெள் ளேறே”

(புறம். 1)

மோனைத் திரிபு

உ - ஓ - ஓ. ஓய்யாரம் = 1. உள்ளத் துயர்ச்சி. 2. அட்டோலகம் (ஆடம்பரம்)

ஓயில் = 1. ஓய்யாரநடை. 2. குதித்தாடும் கும்மிவகை.

ஓங்குதல் = உயர்தல்.

ஓங்கு - ஓக்கு (பிறவினை). ஓக்கு - ஓக்கம் = உயர்ச்சி, பெருக்கம்.

ஓங்கல் = 1. உயர்ச்சி. 2. எழுச்சி. 3. மலை. 4. யானை.

ஓச்சுதல் = உயர்த்துதல்.

ஓச்சம் = உயர்வு.

“வெவ்வர் ஓச்சம் பெருக”

(பதிற். 41 : 20)

ஓவர் = ஏத்தாளர்.

“ஓவரும் பாட”

(சீவக. 1844)

பக்கத் திரிபு

உ - அ. உம்பரம் - அம்பரம்.

அண் = மேல், மேல்வாய். அண்ணம் = மேல்வாய்.

அண்ணன் = மேலோன், மூத்த உடன்பிறந்தோன்.

அண்ணல் = தலைவன், அரசன்.

அண்ணாள்வி = அண்ணாவி = வினையாட்டுத் தலைவன்.

அண்ணாத்தல் = மேனோக்குதல், தலைநிமிர்தல்.

அணத்தல் = தலையெடுத்தல்.

அணர்தல் = மேனோக்கிச் செல்லுதல்.

அணர் = மேல்வாய்ப்புறம்.

அணர் - அணரி = மேல்வாய்ப்புறம்.

பின்னைத் திரிபு

உ - இ. ஓ. நோ: புரண்டை - பிரண்டை. முடுக்கு - மிடுக்கு. உவர் - இவர்.

இ - ஈ - ஏ (மோனை)

உ - எ. ஓ. நோ: குழுமு - கெழுமு.

எக்குதல் = வயிற்றுப் பக்கத்தை மேலெழுவித்தல்.

எஃகுதல் = பஞ்சை மேலெழுச் செய்தல்.

எட்டுதல் = உயர்ந்து தொடுதல்.

எடுத்தல் = தூக்குதல்.

எண்ணுதல் = மேன்மேற் கருதுதல், மேன்மேல் தொகையைப் பெருக்குதல்.

எத்துதல் = மேனோக்கி வெட்டியிழுத்தல் அல்லது உதைத்தல்.

எத்து = எற்று.

எம்புதல் = எழுதல்.

எவ்வுதல் = குதித்தெழுதல்.

எழுதல் = உயர்தல், படுக்கைவிட்டெழுதல்.

எழும்புதல் = உயர்தல், படுக்கைவிட்டெழுதல்.

ஏ = உயர்ச்சி, பெருமை.

“ஏபெற் றாகும்”

(தொல். உரி. 7)

ஏங்குதல் = நுரையீரலை யெழுவித்துப் பெருமூச்சு விடுதல்.

ஏண் = உயர்ச்சி. ஏண் - ஏணி = உயரச் செல்லும் கருவி.

ஏண் - சேண் = உயர்ச்சி.

ஏண் - ஏணை = தொங்கும் தொட்டில்.

ஏத்தாப்பு (ஏத்த யாப்பு) = மேலணியும் வல்லவாட்டு.

ஏத்துதல் = உயர்த்திப் புகழ்தல், வழுத்துதல்.

ஏந்துதல் = உயரக் கையில் தாங்குதல், ஏந்தல் = குடிகளைத் தாங்கும் காவலன்.

ஏப்பம் = வயிற்றினின்று மேலெழுங் காற்று.

ஏர்தல் = எழுதல்.

ஏலுதல் = கையால் அல்லது மனத்தால் ஏந்துதல்.

ஏறுதல் = மேற்செல்லுதல்.

மெய்முதற் சேர்க்கை

உங்கு - (துங்கு) - துங்கம் = உயர்வு.

உங்கு - (புங்கு) - புங்கம் = உயர்வு.

(துங்கு) - தூங்கு - தொங்கு.

தூங்குதல் = நிலத்திற் படாது உயரத்திலிருத்தல், தொங்குதல், தொங்கும் ஏணையில் அல்லது கட்டிலில் உறங்குதல்.

தூங்கு = தூக்கு (பி.வி.).

தூக்குதல் = உயர்த்துதல், தொங்கவிடுதல்.

தூக்கு = தூக்கணம்.

தொங்கு - தொங்கல் = குறை. தொங்கு - தொகு - தொகை = குறை.

உங்கு - நூங்கு - நூங்கு - நூக்கு - நூக்கம் = உயரம்.

உம் - சும் - சும. சுமத்தல் = தலைமேற் பொறை கொள்ளுதல்.

சும - சுமை - சிமை = மலையுச்சி.

சிமை = சிமையம்.

ME. f. AF., OF summe, somme f. L. summa, f. summus, highest. E. sum.

ME. f. OF. sohmet, sommette;

som. top, f. L. summum, neut. g. summus, E. summit.

சும - (சுமல்) - சுவல் = சுமக்கும் தோட்பட்டை.

உயர்வும் மேலும் குறித்து வடமொழியாளர் ஆளும் உத் (ut, ud) என்னும் முன்னொட்டு தமிழ் உகரச்சுட்டடிப் பிறந்ததே.

எ - று : உத்துங்கன் (uttunga).

உத்தாளனம் (uddhulana).

தூங்கன், தூள் என்பனவும் தமிழ்ச் சொற்களே.

தூங்கம் - தூங்கன். தூகள் - தூள் - தூளி.

பின்மைச்சுட்டு

கால முன்பின்கள் ஒன்றோடொன்று மயங்குவதாலும், குறுக்காக வளரும் விலங்குகளின் (மக்கள் ஏறிச்செல்லும்) உயர்ந்த உடற்பகுதி முதலாயிருத்தலாலும், உகரச்சுட்டு பின்புறத்தையும் குறிக்கலாயிற்று.

உப்பக்கம் = பின்பக்கம், முதுகு.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்” (குறள். 620)

உம்பல் = வழிப் பிறந்தோன், பின்னோன்.

“நல்லிசைச் சென்றோ ரும்பல்” (மலைபடு. 540)

பண்டைக்காலம் முற்காலம் எனப்படுதலால், அதற்கெதிரான வருங்காலம் பிற்காலம் எனப்படும்.

உத்தரம் = வினாவிற்குப் பின் தரும் விடை அல்லது மறுமொழி.

உத்தரவு = வேண்டுகோட்குப் பின் தரும் விடையோலை.

உம்மை = மறுமை.

“உம்மை எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்” (நாலடி. 58)

செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினைமுற்றின் உம்மீறும், உகரச்சுட்டடிப் பிறந்ததே.

“ஆறைங் காதம்நம் அகனாட் டும்பர்” (சிலப். 10 : 42)

என்னுமிடத்து உம்பர் என்னும் சொல் அப்பால் என்று பொருள் படுவதாலும், உகரச்சுட்டு தமிழிலும் வழக்கற்றுப் போனதினாலும், அண்மையொடு ஒப்புநோக்கின் முன்மை சிறு சேய்மையாதலாலும், தமிழை அடிப்படையாகக் கொண்ட வடநாட்டு மொழிகளில் உகரம் சேய்மைச் சுட்டாகவே வழங்கிவருகின்றது.

எ - டு : உதர் (இ.) = அங்கே.

உங்கு (சாட்டு Jhat) = அங்கே.

உயர்வுக் கருத்தில் மிகுதிக் கருத்தும் கலந்திருத்தலால், உகரச்சுட்டு அல்லது அச் சுட்டடிச் சொல் சிறுபான்மை மிகுதிப் பொருளையும் உணர்த்தும்.

எ - டு : ஊங்கு = மிகுதி (சூடா.)

நாங்குதல் = மிகுதல்

நாங்கு = மிகுதி

'உம்' என்னும் வேர்ச்சொல் உம் (கூடுதற் கருத்து வேர்)

உம்முதல் = கூடுதல், இணைதல், உடனிருத்தல், பொருந்துதல், ஒட்டுதல், ஒத்தல்.

உம் என்னும் சொற்குக் கூடுதற்பொருள் இருத்தலாலேயே, அது இன்றும் எண்ணுப்பொருள் விடைச்சொல்லாக வழங்குகின்றது.

எ - று : அறமும் பொருளும் இன்பமும் வீடும்
வந்தும் போயும்.
ம.உம், க.உம்.

எண்ணும்மை இடைச்சொல் பல பொருள்களை அல்லது சொற்களை ஒன்றுசேர்த்தல் காண்க.

உம்மிடைச் சொற்குக் கூடுதற்பொருள் விருப்பதை, இருவகைச் சிறப்பும்மைக்கும் பகரமாக (பதிலாக), கூட என்னும் சொல் ஆளப் பெறின் பொருள் மாறாதிருப்பதாலும் அறியலாம்.

எ - று : புலவர்க்கும் தெரியாத பொருள் =
புலவர்க்குக்கூடத் தெரியாத பொருள்.
புலையனும் விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை =
புலையன்கூட விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை.

யாம், நாம், நீம், தாம் முதலிய மூவிடப் பெயர்களின் பன்மையுணர்த்தும் மகரவொற்றும், உம்மிடைச் சொற் குறையே.

உம் - உமி = கூலங்களில் அரிசி பருப்பொடு கூடியிருக்கும் கூடுபோன்ற மெல்லிய தொலி.

ம. உமி, து. உமி, க. உம்மி, தெ. உமக்க.

உமிதல் = இதழ் (உதடு) கூட்டித் துப்புதல்.

உமி- உமிழ். **ம.** உமி, உமிழ்; **தெ.** உமியு, **து.** ubbi.

உவமை- உவமம்- உவமன்.

உம்- உவ்- உவ- உவமை = ஒப்பு.

உவமை- உவமி. உவ- உவமானம்- உவமானி.

ம்- வ். ஒ. நோ. : அம்மை- அவ்வை, செம்மை- செவ்வை.

உவமை- உபமா (**வ**). உவமானம்- உபமான (**வ**).

உவத்தல் = உளத்தாற் பொருந்துதல், விரும்புதல்.

உம்- உன்- உன்னு, உன்னுதல் = பேச இதழ் (உதடு) கூட்டுதல்.
பேச வுன்னுகிரான் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

ம்- ன். ஒ. நோ. : அம்மை- அன்னை, நிலம்- நிலன்.

உன்- உன்னியம் = சொந்தம்.

உன்னியம்- உன்னியன் = சொந்தக்காரன்.

உன்னியர் = சுற்றத்தார்.

உவ- உக. உகத்தல் (1) = விரும்புதல்.

வ்- க்.

ஒ. நோ : சிவப்பு- சிகப்பு, ஆவா- ஆகா (இடைச்சொல்).

உகத்தல் (2) = இணைதல்.

உக- உகம் = நுகம், இணை.

OE. geoc, E. yoke, OHG. G. Joch, OS., Goth. juk, ON. ok, L. jugum, Skt. yuga.

உன்- உல்- உர்.

ன்- ல். ஒ. நோ : திறன்- திறல், செய்வன்- செய்வல்.

ல்- ர். ஒ. நோ : குடல்- குடர், பந்தல்- பந்தர்.

உர்- ஊர் = கூட்டமான மக்கட் குடியிருப்பு.

ம. ஊர், **க.** ஊர், **தெ.** ஊரு, **து.** ஊரு.

ஊர்தல் = நிலத்தொடு அல்லது உடம்பொடு பொருந்தி நகர்தல்.
ம. ஊர்.

உர்- உரம் = பொருந்தித் தழுவும் மார்பு, செறிவால் ஏற்படும் திடம், உறுதி, வலிமை. **ம.** உரம் = வலிமை. Skt. uras = மார்பு.

உர்- உர- உரசு. உரசுதல் = பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உரசு- உரைசு- உரைஞ்சு. உரைஞ்சுதல் = பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உர்- உரை. உரைதல் = உரசுதல். உரைத்தல் = தேய்த்தல்.

உரை- உராய். உராய்தல் = பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உராய்- உராய்ஞ்சு. உராய்ஞ்சுதல் = பொருந்தித் தேய்த்தல்.

ம. உரசு, தெ. ராயு.

உர்- உரி- உரிஞ் = உராய்தல்.

உரிஞ்- உரிஞ்சு. உரிஞ்சுதல் = உராய்தல்.

உர்- உரி = உடம்பொடு பொருந்தியுள்ள தோல், மரப்பட்டை.

உரி- உரிவை = தோல். **ம.** உரி.

உரித்தல் = தோலைப் பெயர்த்தல்.

ம. உரி, க. உரிச்சு, தெ. ஒலுஞ்சு.

உரி = பொருந்திய உறவு அல்லது உடைமை.

உரி - உரிமை. உரி- உரித்து.

உர்- உரு. உருத்தல் = ஓத்தல்.

‘நின் புகழுருவின கை’

(பரி. 3 : 32)

ர்- ற். ஒ. நோ : ஒளிர்- ஒளிறு, முரி- முறி.

உர் - உறு. உறுதல் = பொருந்துதல், உறழ்தல், நேர்தல், அடைதல், தங்குதல், பெறுதல், வலுத்தல். **க.** உறு.

உறு- உறுப்பு = பொருந்திய பாகம் அல்லது பகுதி.

உற்றுக்கேட்டல் = பொருந்திக் கேட்டல்.

உறு - உறவு. உறவன், உறவினன், உறவாளி, உறவாடுதல்; உறல், உறன்முறை; உற்றார்.

உறாதான் = பொருந்தாதான், பகைவன்.

உறார் = பகைவர். உறாமை = பகைமை.

உறு - உறுத்து, உறாஉ.

செவியறிவுறாஉ = செவியுறுத்தும் அறிவுரை.

உறுத்துதல் = அழுத்துதல்.

உறு - உறை. உறைத்தல் = அழுந்திப் பொருந்துதல், நாவைக் கடுமையாய்த் தாக்குதல், காரமாதல்.

உறை = ஓரிடத்திற் பொருந்தியது, இட்டது, இடுவது.

கண்ணுறை – மேலிடுவது, மேலீடு.

கையுறை – காணிக்கை. வாயுறை = உணவு, மருந்து.

செவியுறை = காது மருந்து, அறிவுரை.

உறுதல் = ஒத்தல். உறு – உறழ். உறழ்தல் = ஒத்து மாறுபடுதல், மாறுபட்டுச் சொற்போர் நிகழ்த்துதல், சொற்புணர்ச்சியில் இயல்பும் திரிபுமாதல், பெருக்கல்.

உறழ் – ஓர் உவமவுருபு.

(தொல். 1232)

உறு – உறை. உறைத்தல் = ஒத்தல்.

“இலங்குமுத் துறைக்கும் எயிறு”

(ஐங். 185)

உறுநன் = சேர்ந்தவன்.

உறுதல் = நேர்தல், உற்றது, உறுவது.

உற்றுழி, உற்றவிடத்து = துன்பம் நேர்ந்தவிடத்து.

உறு – உறுவல் = துன்பம். உறு – ஊறு = துன்பம்.

உறுகண் = துன்பம், நோய், வறுமை.

உறுதல் = பொருந்தித் தங்குதல், தங்கிக் குடியிருத்தல்.

உறு – உறை, உறையுள் = குடியிருக்கும் வீடு.

உறை = கத்தியிருக்கும் கூடு; தலையணை, மெத்தை முதலிய வற்றை மூடும் பை.

உறு – உறவி = உடலில் தங்கும் உயிர், ஆதன் (ஆன்மா)

உறுதல் = செறிதல். மிகுதல், வலிமையுறல்.

உறு = உற. உறப்பு = செறிவு.

“விறப்பும் உறப்பும் வெறிப்பும் செறிவே”

(தொல். உரி. 49)

“உறுதவ நனியென வரூஉம் மூன்றும்

மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப”

(தொல். உரி. 3)

உறு = மிக்க. உறுவன் = மிக்கோன்.

உறு – உறுதி, உறுதலை.

ம. உறுதி, தெ. உறுதி, க. உறுபு.

உறு – உறை. உறைதல் = திரைதல், கட்டியாதல், இறுகுதல்.

உறைமோர்- பாலை உறையச் செய்யும் மோர்.

உறைபனி = இறுகிய பனி.

உல்- உள் = பொருந்தியுள்ளது, உள்ளது.

இச் சொல் இப் பொருளில் இன்று சோழ பாண்டி நாடுகளில் வழக்கற்று, சேரநாடாகிய மலையாள நாட்டில் மட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

எ - று : கேளியே உள்ளு, கண்டிட்டில்ல = கேள்விப் பாடாகத்தான் உள்ளது, கண்டதில்லை. **ம.** உள், **க.** உள்.

உள் + அது = உள்ளது. உள் + து = உண்டு.

உள்ளது- உளது, உண்டு.

ம. உண்டு, **து.** உண்டு, **க.** உண்ட்டு.

ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்றும், வினையாலணையும் பெயருமாகிய உண்டு என்னும் சொல், இன்று பால் வழுவமைதியாக இருதிணை யைம்பால் மூவிட ஈரெண்கட்கும் பொதுவாக வழங்கிவருகின்றது.

இன்றும் அதுவுண்டு, மரமுண்டு என்பவற்றில் ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்றாகவும், உண்டுபண்ணு (உள்ளது பண்ணு), உண்டாக்கு (உள்ளதாக்கு) என்பவற்றில் ஒன்றன்பாற்படர்க்கை வினையாலணையும் பெயராகவும், ஆளப்பெறுதல் காண்க. **ம.** உண்டாக்கு.

உள் - உண்மை = உள்ளதாயிருக்கும் தன்மை. 'உள்ளத்தொடு பொருந்தியது' என்னும் பொருள் மொழிநூற்கு ஒவ்வாது. வாய்மை = வாய்ப்பது, நிறைவேறுவது. மெய்ம்மை = உடம்புபோல் உண்மை யானது (substance, substantiality)

உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்னும் சொற்களின் முக்கரணத் தொடர்பு, தன்னேர்ச்சியான (accidental) போலியே. **ம.** உண்ம.

உள்- உளி = பொருந்திய இடம், இடம்.

உளி- உழி = பொருந்திய இடம், இடம், அமையம்.

உள்- உடு. ஓ. நோ. : தொள் = தொடு, பள்- படு.

உடு- உடன்- கூட. **ம.** உடன், **க.** ஓடன்.

உடனே = கூடிய அதே நேரத்தில்.

உடன்- உடந்தை- கூட்டு, கூட்டாளி.

உடன்- உடங்கு = கூட, ஒருங்கு.

உடன்படுதல் = ஒத்திசைதல். உடன்படு - உடன்பாடு - தெ. ஓடபாட்டு.

உடன்படு - உடன்படிக்கை.

உடன்படு - உடம்படு - உடம்படிக்கை.

ம. உடம்படி, தெ. ஓடம்படிக்க, க. ஓடபடிக்கெ. து. ஓடம்படிக்கை.

உடு - ஓடு = கூட (3ஆம் வேற்றுமை யுருபு).

ஓடு - ஓடு = கூட (3ஆம் வே. உ.)

உடு - உடை - உடைமை - உடமை.

ம. உடம, தெ. ஓடமெ, க. ஓடமெ.

உடை - உடையான், உடையார்.

உடையவன் - ம. உடையவன், தெ. ஓடயடு.

உடைமை = உடன்கொண்டிருப்பது.

உடைமை = உடன்கொண்டிருக்கும் பொருள், சொத்து.

உடுத்தல் = உடம்போடு அணிதல். ம. உடு, க. உடு.

உடு - உடுப்பு, உடுக்கை, உடை - ம. உட, க. உடெ.

உடுப்பு - ம. உடுப்பு, தெ. உடுபு, க. உடுபு.

உடு - உடைபோற் கோட்டை மதிலைச் சுற்றியிருக்கும் அகழி.

உடு - உடுவை = அகழி.

ஓ. நோ : "நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தை"

(மனோன்மனீயம், தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்)

உடு - உடும்பு = உடன்சேரச் சுவரைப் பற்றும் ஊருயிரி.

க. உடு, து. உடு, ம. உடும்பு, தெ. உடுமு.

உடு - உடல் = உடனிருக்கும் கூடு.

ம. உடல், து. உடல், க. ஓடல், தெ. ஓடலு.

உடல் - உடர், உடலம், உடம்பு, உடக்கு. ம. உடம்பு, க. ஓடம்பி.

உடல்வினை = உடலொடு (பிறவியொடு) கூடிய நிகழ்கால நுகர்ச்சிவினை (பிராரத்த கருமம்).

உடன்வந்தி = உடன்வந்த நிகழ்கால நுகர்ச்சிவினை.

உடு - உடன் - உடம்பை = மண்ணொடு கலந்த கலங்கல் நீர்.

உடு - உடல். உடலுதல் = 1. உறழ்ந்து மாறுபடுதல். "உடலினே
எல்லேன்" (ஐங். 66). 2. சினத்தல். "உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை"
(புறம். 77).

உடல் = மாறுபாடு (பு.வெ. 8 : 1)

உடலுநர் = பகைவர்.

உடல் - உடறு. உடறுதல் = சினத்தல்.

உடல் - உடற்று (பிறவினை).

உடற்றுதல் - சினப்பித்தல்.

உல் - உ. ஓ. நோ : பொல் - பொ, குல் - கு.

பொத்தல் = துளைத்தல்.

கு = குறு, சிறு. எ - டு : குக் (கிராமம்).

உத்தல் = பொருந்துதல், தகுதல்.

உ - உத்தம் = பொருத்தம், தகுதி. உத்தம் - யுத்த (வ.).

உ - உத்தி = 1. விளையாட்டிற் கன்னை (கட்சி) பிரித்தற்கு
இவ்விருவராய்ச் சேர்தல். 'உத்திகட்டுதல்' என்பது உலக வழக்கு. Tel. uddi.
2. சேர்க்கை. 3. பொருந்தும் முறை. 'நுதலிப்புகுதல்' முதலிய முப்பத்திரு
நூலுரை நெறிமுறைகள். 4. மதிநுட்பம்.

உத்தி - யுத்தி (வ.)

உ - உக்கம் = பொருந்திய பக்கம், இடை (waist).

"உக்கம் சேர்த்திய தொருகை" (திருமுருகு. 108)

ஓ. நோ : மருங்கு (பக்கம்) - மருங்குல் (இடை). M. ukkam.

உக்கம் - உக்கல் = பக்கம். M. ukkal.

உக்கல் - உக்கலை = மருங்கின் பக்கம் (hips).

‘உய்’ என்னும் வோச்சொல் உய் (செல்லுதற் கருத்து வோர்)

உ - உய்

உய்தல் (த.வி.) = 1. முற்செல்லுதல், செல்லுதல். 2. நீங்குதல். “தாவ லுய்யுமோ” (பதிற். 41 : 17). 3. துன்பத்தினின்று தப்புதல். “சார்புடைய ராயினும் உய்யார்” (குறள். 900). 4. ஈடேறுதல். “தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துவனோ” (தேவா. 5 : 1). 5. பிழைத்தல், வாழ்தல். “உண்ணா வறுங்கடும் புய்தல் வேண்டி”. (புறம். 181). M. uy. உய்த்தல் (பி.வி.) = 1. செலுத்துதல். “நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு” (குறள். 422). 2. படைக்கலம் விடுத்தல். “அம்புய்க்கும் போர்” (கம்பரா. மாரீச. 186). 3. நடத்துதல். “உய்த்திடு மிச்சை செய்தி” (சி. சி. சி. சி. 1 : 62 நிரம்ப). 4. அனுப்புதல். “பட்டிமை யோலையுய்ப்பான்” (திருவிளை. மெய்க்கா. 13). 5. கொண்டு போதல். “கோட்டுவ ருய்த்தன ரோவென” (சீவக. 425). 6. ஆட்சி செலுத்துதல். “ஞாலமுழுது முய்த்திடு மகவு” (பாரத. சம்பவ. 10). 7. கொடுத்தல். “மீளியாளர்க்கு மிகவுய்த்தன்று” (பு. வெ. 3 : 9, கொளு). 8. அறிவித்தல். “அவ்வழி யரசற் குய்த்தார்க்கு” (சீவக. 1407). 9. நீங்குதல். “பல்விளக் கிருளின் துன்னற வுய்க்கும்” (திருக்கோ. 175). 10. ஈடேறச் செய்தல். “உய்த்த வியோம ரூபர்” (சதாசிவ. 29). 11. நுகர்தல், பட்டறிதல். “காதல காத லறியாமை யுய்க்கிற்பின்” (குறள். 440). K., M. uy. 12. மதியைச் செலுத்தி ஆராய்தல்.

உய்த்தறிதல், உய்த்துணர்தல், உய்த்தலில் பொருண்மை என்னும் தொடர்களை நோக்குக.

உய்தி = 1. நீங்குகை (புறம். 34, உரை). 2. கழுவாய் (பரிகாரம்) “செய்தி கொன்றார்க் குய்தி யில்லென” (புறம். 34). 3. ஈடேற்றம். “சார்பறுத் துய்தியும்” (மணிமே. 25 : 5)

- உய்வனவு = 1. பிழைப்பு வாழ்வு. 2. செழிப்பு, செழிம்பு.
3. ஈடேற்றம், வீடுபேறு.

உய்யக்கொண்டான், உய்யவந்த தேவநாயனார் முதலிய
பெயர்களில் உய்தல் ஈடேற்றத்தை உணர்த்தும்.

உய்தடி = தளிர்ந்து வளரும் வேலிக் கொம்பு.

உய்- உயல் = 1. தப்புதல்.

“உயலாகா லுழ்த்திறந்த வென்னார்” (நீதிநெறி. 30)

2. வாழ்தல்.

3. உளதாதல்.

“செல்வ முயற்பால தன்றிக் கெடும்” (குறள். 437)

உயலுதல் = 1. அசைதல்.

“உயலுங் கோதை” (பதிற். 52 : 17)

2. செல்லுதல், நடத்தல்.

உயல் - துயல். துயலுதல் = அசைதல்.

“துயல்கழை நெடுங்கோட்டு” (சிறுபாண். 265)

உய- உய்வு = செல்லுகை.

உயவு நெய் = வண்டிச் சக்கரத்திற்கு இடும் 'மசகு'.

உய- உயவை = 1. செல்லும் வழி.

2. காடு (பிங்.)

3. காட்டாறு (பிங்.)

உய் - உயா = அசைவால் அல்லது வழிச்செலவால் உண்டாகும்
வருத்தம், வருத்தம்.

“உயாவே உயங்கல்” (தொல். சொல். 369)

உய- உயவு. உயவுதல் = வருந்துதல்,

“உண்டென வுணரா வுயவு நடுவின்” (பொருந. 38)

உயவு - 1. வருத்தம்.

“உயவுநோய் கைம்மிக” (கலித். 58)

2. உயிர் பிழைக்கச் செய்யும் வழி.

“உய்யா வருநோய்க் குயவாகும்” (கலித். 139)

உயவு- உயவல் = வருத்தம்.

“சிதாஅ ரோம்பி யுடுத்த யுயவிற பாண” (புறம். 69)

உய- உயங்கு. உயங்குதல்- வருந்துதல்.

“உயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியை” (தொல். பொருள். 146)

2. மெலிதல்.

“உயங்குசாய் சிறுபுறம்” (அகம். 19)

3. துவளுதல்.

“உயங்கு செங்கழு நீர்” (திருவாத. பு. மண் சுமந்த. 4)

உயக்கம் = வருத்தம்.

“உண்ணா வுயக்கத்து” (மணிமே. 7 : 66)

உய்- ஓய். ஓய்யல் = 1. செலுத்துகை (பிங்.)

2. கொடுக்கை.

I. ஓய்தல்- செ. குன்றிய வினை;

1. விட்டொதுங்குதல்.

“ஓய்யெனத் தெழித்தாங்கு” (சிலப். 15 : 48, உரை)

2. தப்புதல்.

“ஓடியொளித் தொய்யப் போவான்” (பரிபா. 20 : 39)

II. செ. குன்றாவினை.

1. செலுத்துதல்.

“ஓய்யு நீர்வழிக் கரும்பினும்” (பதிற். 87 : 4)

2. நீக்குதல்.

“ஓய்யா வினைப்பய னுண்ணுங் காலை” (சிலப். 14 : 33)

3. இழுத்தல்.

“கன்றுகா லொய்யும் கடுஞ்சுழி நீத்தம்” (அகம். 68)

4. கொடுத்தல்.

“வளராத பார்ப்பிற் கல்கிரை யொய்யும்” (நற். 356)

ஓய்- ஓய்- ஓசு- ஓசுநன் = மீகாமன் (மரக்கலஞ் செலுத்துவோன்).

உய்- இய்- இயவு = 1. செலவு.

2. வழி.

“இயவிடை வருவோன்” (மணிமே. 13 : 16)

“இடைநெறிக் கிடந்த இயவுக்கொண் மருங்கின்”
(சிலப். 11 : 168)

இயவு- இயவுள் = 1. நடத்தும் தலைமை.

“இயவுள் யானை” (அகம். 29)

2. எப்பொருட்கும் இறைவன். M. iyavul.

“பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்”
(திருமுருகு. 274)

3. தெய்வம் (பிங்.)

4. புகழாளன் (திவா.)

5. வழி (அகம். 29, உரை)

இய- இயவை = 1. வழி (திவா.)

2. காடு (அக. நி.)

இய - இயல். இயலுதல் (செ. குன்றியவி.) = 1. அசைதல்.
“முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி” (திருமுருகு. 215). 2. நடத்தல்.
“அரிவையொடு மென்மெல வியலி” (ஐங். 175). 3. உலாவுதல். “பீலி
மஞ்ஞையி னியலி” (பெரும்பாண். 331). 4. நேர்தல். “இயன்றதென்
பொருட்டினா லிவ்விட ருனக்கு” (கம்பரா. குக. 40). 5. கூடியதாதல்.
“இயல்வது கரவேல்” (ஆத்திசூடி). 6. செய்யப்படுதல். “சிறியவர்கட்
கெற்றா வியன்றதோ நா” (நாலடி. 353). 7. பொருந்துதல். “வெயிலியல்
வெஞ்சுரம்” 8. தங்குதல். “மாவியல்கின்ற வீரமகேந்திர புரத்துக்கு”
(கந்தபு. ஏமகூ. 4).

(செ. குன்றாவி.)- 1. அணுகுதல். “திருந்தடி நூபுர மார்ப்ப வியலி”
(கலித். 83 : 16). 2. ஒத்தல். “பொன்னியலுந் திருமேனி” (திருவாச. 49 : 6).
3. உடன்படுதல். “யாதுநீகருதிற் றன்னதி யன்றனன்” (ஞானவா. வைராக்.
42).

இயல் - 1. செலவு. “புள்ளியற் கலிமா” (தொல். பொருள். 194).
2. ஒழுக்கம் (சூடா.) 3. தன்மை. “ஈண்டுசெலன் மரபிற் றன்னியல்
வழாஅது” (புறம். 25 : 2). 4. தகுதி. “இயலன்றெனக் கிற்றிலை”
(திருக்கோ. 240). 5. மென்மை (சூடா.) 6. ஒப்பு. “மின்னியற்
சடைமாதவர்” (திருவிளை. குண்டோ. 2). 7. உழுவலன்பு.

“தொல்லியல் வழா அமை” (கலித். 2). 8. இயல்பு. 9. இயற்றமிழ். 10. நூல். 11. நூற்பகுதி. இயல்- இயற்று (பி.வி.) இயற்றுதல் = 1. நடத்துதல்.

“நெஞ்சே யியற்றுவா யெம்மொடு”

(திவ். இயற். பெரிய திருவந். 1).

2. செய்தல். “இசையா தெனினும் இயற்றியோ ராற்றால்” (நாலடி. 194). 3. நூல் செய்தல். 4. படைத்தல். “கெடுக வலகியற்றி யான்” (குறள். 1062). 5. ஈட்டுதல். “ஓண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்கு” (குறள். 760).

இயற்று - இயற்றி = 1. முயற்சி (பிங்.) 2. ஆற்றல். “தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலே” (ஈடு. 9:1:4). இயல்- இயல்பு = 1. தன்மை. 2. ஒழுக்கம். 3. வரலாறு. 4. நற்குணம். 5. நேர்மை. 6. முறை.

இயல்- இயற்கை = 1. இயல்பு. 2. தன்மை. 3. வழக்கம். 4. நிலைமை. 5. இலக்கணம். 6. கொள்கை.

இய - இயங்கு. இயங்குதல் = 1. அசைதல். 2. போதல் (திவா.). 3. உலாவுதல் (பிங்.).

இயங்கு = செல்லுகை. M. iynnu.

“இயங்கிடை யறுத்த கங்குல்”

(சீவக. 1360)

இயங்கு = இயக்கு (பி.வி.)

இயக்கு = போக்கு.

“நீரியக் கென்ன நிரைசெல னெடுந்தேர்” (மலைபடு. 571)

இயக்குதல் = 1. செலுத்துதல். “தோணியியக்குவான்” (நாலடி. 136). 2. தொழிற்படுத்துதல். 3. பழக்குதல். 4. ஒலிப்பித்தல். “கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி” (திருமுருகு. 246).

இயக்கம் = 1. அசைவு, இயங்குகை. “நாணகத் தில்லா ரியக்கம்” (குறள். 1020). 2. கண்ணியக்கக் குறிப்பு. “கண்ணிணை யியக்கம்” (மணிமே. 25:8) 3. வழி. “எறிநீரடைகரையியக்கந் தன்னில்” (சிலப். 10:90). 4. முதனடை, வாரம், கூடை, திரள் என்னும் நால்வகை இசைப்பாட்டியக்கம். 5. மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூவகை இசைநிலை யியக்கம். 6. மலநீர்க் கழிப்பு. “ஈரியக்க நடைவழி..... விடுதல்” (காஞ்சிப்பு. ஒழுக்க. 42).

இய - எய். எய்தல் = அம்புவிடுதல்.

“மன்னுங் கணையாலிவ னெய்திட” (பாரத. சம்பவ. 49)

Te. eyu, K. ey, M., Tu. ey.

எய் = 1. எய்யப்படும் அம்பு. “இவளாகத் தெய்யேறுண்டவா றெவன்” (திருவிளை. பழியஞ். 24). 2. அம்புபோற் கூரிய முள்ளுள்ள பன்றி.

(Te. edu, K. ey, M.eyyan, Tu. eyi.)

எய்த்தல் = அறிதல்.

“நொந்தவென் றெய்த்தடிச் சிலம்பி ரங்கும்” (சீவக. 2683)

எய்யாமை = அறியாமை.

“எய்யா மையே அறியா மையே” (தொல். சொல். 342)

எய் - எய்நன் - எயினன் = அம்பெய்யும் வேடன்.

“கொடுவி லெயினர் குறும்பில்” (பெரும்பாண். 129)

எயினன் = எயின்.

“எயினிடு கடனிது” (சிலப், 12. பாடல் 19, 'அணி மூடி')

எயில் = ஏவறை யுள்ள மதில்.

எய் - எயிறு = 1. அம்புபோற் கூரிய பல். 2. பல்லரணை. எய் - எய்து. எய்துதல் = 1. நீங்குதல். “எய்தலில்லாத் திருவின்” (தஞ்சைவா. 386). 2. அணுகுதல். “நெடியோ யெய்த வந்தனம்” (புறம். 10). 3. சேர்தல். “தூநிறக் கங்கையாள் சூழ லெய்தினான்” (பாரத. குருகுல. 39). 4. அடைதல். “எமம் வைக லெய்தின்றா லுலகே” (குறந். கட. வா.). 5. பொருந்துதல். “காலத்தோ டெய்த வுணர்ந்து” (குறள். 516). 6. நிகழ்தல். “எட்டி குமரன் எய்திய துரைப்போன்” (மணிமே. 4 : 64). 7. உண்டாதல். “மாசெனக் கெய்தவும்” (கம்பரா. சிறப். 6). 8. போதியதாதல். “சுனைவாய்ச் சிறுநீரை யெய்தாதென் றெண்ணி” (ஐந். ஐம். 38).

Te. eyidu, M. eydu.

எய் - ஏ = 1. அம்பு. “ஏமுத லாய வெல்லாப் படைக்கலத் தொழிலு முற்றி” (சீவக. 370). 2. அம்பெய்யுந் தொழில். “எமாண்ட நெடும்புரிசை” (பு. வெ. 5 : 51). ஏ - ஏவு = அம்பு. “மாறிலேவு பூட்டி” (கந்தபு. காமதக. 66).

ஏவுதல் = 1. செலுத்துதல். 2. தூண்டிவிடுதல். 3. கட்டளை யிடுதல்.

ஏ - ஏகு. ஏகுதல் = 1. செல்லுதல். 2. நடத்தல்.

Te. egu, M. ehū.

ஏ- ஏது = ஒரு கருமம் அல்லது முடிபுசெய்யத் தூண்டுவது.

Skt. hetu.

உய் = (அய்) – Ay (Skt), to go

Ay, going

Ayana, going; walking, a road, a path; course, circulation: the sun's road north and south of the equator; the half year; way, progress, manner; place of refuge, a treatise, etc.

உய்- இய் -i (Skt.), to go, walk; to advance, to arrive at, reach, obtain; to undertake anything; to escape; perfect tense; iyaya, ஒ. நோ. : இயவு, இயல், infinitive, etum, ஒ. நோ. : ஏ- ஏகு.

cf. Gk. ei-mi, i-men: L. e-o, i-mus, i-ttr, &c; Lith. ei-mi, 1 go; Slav. i-ae, I go; i-ti, to go; Goth. i-ddja, I went.

‘உல்’ என்னும் வேர்ச்சொல் உல்¹ (எரிதற் கருத்து வேர்)

உல்- உல. உலத்தல் = காய்தல், வற்றுதல், சாதல், அழிதல், முடிதல், கழிதல்.

உல- உலவை = வற்றிய கிளை.

“அலங்க லுலவை யேறி யொய்யென” (குறந். 79)

உல்- உலர். உலர்தல் = காய்தல், வாடுதல், M. ular.

உலர்- உலறு. உலறுதல் = வற்றுதல், வாடுதல், சினத்தல்.

உலறல் = கடுஞ்சினம் (திவா.)

உல் - உலை = நெருப்புள்ள அடுப்பு, சமைத்ததற்குக் காய்ச்ச வேண்டிய நீர், கொல்லன் உலை.

M. ula, K. ole.

உல்- உள்- உண்- உண்ணம் = வெப்பம்.

“உண்ண வண்ணத் தொளிநஞ்ச முண்டு” (தேவா. 510 : 6)

உண்ணம்- உஷ்ண(S.), un (Mhr.)

உண்- உண. உணத்தல் = காய்தல்.

மிளகாய்வற்றலை உணந்த மிளகாய் என்பது வடார்க்காட்டு ஆம்பூர் வட்டத்து வழக்கு.

உண்- உணத்து. (பி.வி.). ‘தலை உணந்துவிட்டது’

‘தலையை உணத்து’ என்பன நெல்லை மாவட்ட வழக்கு.

உண்- உணங்கு. உணங்குதல் = காய்தல்.

“தினைவிளைத்தார் முற்றந் தினையுணங்கும்”

(தமிழ்நா. 154)

M. unannu (உணங்கு), K. onagu.

உணங்கு- உணக்கு (பி.வி.)

“தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கின்”

(குறள். 1037)

உல்- உர்- உரு.

உருத்தல் = 1. அழலுதல். “ஆக முருப்ப நூறி” (புறம். 25 : 10). 2. பெருஞ்சினங் கொள்ளுதல். “ஒருபக லெல்லா முருத்தெழுந்து” (கலித். 39 : 23). 3. முதிர்ந்தல். “பண்டை யூழ்வினையுருத்தென்” (சிலப். 16 : 217). உரு = நெருப்பு.

K., Tu. uri, to burn; L. uro, to burn; Armenian or, fire; Afghan or, wur; Heb. ur, fire or, light.

உரு- உருகு. உருகுதல் = வெப்பத்தால் இளகுதல், மனநெகிழ்தல், மெலிதல்.

M. uruhu.

உரு- உருக்கு (பி.வி.). உருக்குதல் = இளகச் செய்தல், அழித்தல், வருத்துதல்.

உருகு- உருக்கு = எஃகு, உருக்கின பொருள்.

M. urukku, K. urku, T. ukku.

உரு- உரும்- உருமி. உருமித்தல் = வெப்பமாதல், புழுங்குதல்.

உரும் - உருமம் = வெப்பம், வெப்பமிக்க நண்பகல், கோடைக்காலம்.

உரும்- உரும்பு = கொதிப்பு.

“உரும்பில் கூற்றத் தன்னநின்”

(பதிற். 26 : 13)

உரு- உருப்பு = 1. வெப்பம். “கன்மிசையுருப்பிறக் கனைதுளி சிதறென” (கலித். 16 : 7). 2. அடுக்களை. 3. சினத்தீ. “உருப்பற நினைத்தனையாதலின்” (பதிற். 50 : 16). 4. கொடுமை. “உருப்பில் சுற்றமோடிருந்தோற் குறுகி” (பெரும்பாண். 447).

உருப்பு- உருப்பம் = 1. வெப்பம். “அவணுறைந்தன உருப்பமெழ” (அரிச். பு. விவா. 104). 2. சினம். உள்- ஒள்- ஒண்மை = 1. விளக்கம். “ஒப்பின் மாநக ரொண்மை” (சீவக. 535) 2. இயற்கையழகு. “ஒண்மையு நிறையு மோங்கிய வொளியும்” (பெருங். உஞ்சைக். 34, 151) 3. நல்லறிவு. “ஒண்மையுடையம் யாம்” (குறள். 844).

ஒண்ணுதல் = ஒள்ளிய நெற்றியுடைய பெண்.

“ஒண்ணுதற் கோடி உடைந்ததே” (குறள். 1081)

ஒள்- ஒள்ளி = வெள்ளி (சுக்கிரன்), செம்பொன்.

ஒள்ளிமை = அறிவு விளக்கம்.

ஒள்ளியன் = அறிவுடையோன்.

“ஒளியார்முன் ஒள்ளிய ராதல்” (குறள். 714)

ஒள்ளியோன் = வெள்ளி (சுக்கிரன்)

ஒள்ளொலி = மிக்கவொளி.

ஒள்- ஒப்பு- ஒட்பம் = அறிவு.

“கல்லாதா னொட்பம் கழியநன் றாயினும்” (குறள். 454)

ஒள்- ஒளி = வெளிச்சம், மின்னல், கதிரவன், திங்கள், உடு, நெருப்பு, வெயில், விளக்கு, கண், அறிவு, புகழ் பெருமை, கடவுட்டன்மை.

K. ola, M. oli.

ஒளியவன் = கதிரவன்.

ஒளி - ஒளிர் - ஒளிறு.

ஒளிர்ந்தல் = விளங்குதல்.

“உள்ளத் தொளர்கின்ற வொளியே” (திருவாச. 37, 5)

ஒளிறுதல் = விளங்குதல்.

“ஒளிறுவார் மறவரும்” (மணிமே. 1 : 68)

உல்- எல் = 1. நெருப்பு. 2. ஒளி. 3. கதிரவன். “எற்படக் கண்போல் மலர்ந்த” (திருமுருகு. 74). cf. Gk. helios, sun. 4. வெயில் (பிங்.). 5. பகல். “எல்லடிப் படுத்த கல்லாக் காட்சி” (புறம். 170). 6. நாள் (பிங்.).

எல்- எல்லவன் = 1. கதிரவன். “எல்லவன் வீழு முன்னம்” (பாரத. பதினெட். 119). 2. திங்கள் (அக. நி.). எல்- எல்லார் = தேவர். “பனிவானத் தெல்லார் கண்ணும்” (சீவக. 364). எல்- எல்லோன் = கதிரவன் (பிங்.).

எல்- எல்லி = 1. கதிரவன் (பிங்.) 2. பகல். “இரவோ டெல்லிய மேத்துவார்” (தேவா. 344 : 8).

எல்லினான் = கதிரவன்.

“புயங்கமுண் டுமிழ்ந்த வெல்லினான்” (கந்தபு. அக்கினி. 223)

எல்- எர்- எரி.

எரிதல் = 1. சொலித்தல் (சுவாலித்தல்). “எரியுந் தீயொடு” (திவ். திருவாய். 3 : 6 : 5). 2. விளங்குதல் (பிரகாசித்தல்). “எரியுஞ் செம்பொன் மணிமுடி” (சூளா. மந்தி. 6). 3. எரிச்சலுண்டாதல். 4. பொறாமைப்படுதல். 5. மனம் வருந்துதல். 6. சினத்தல். 7. முதிர்்தல். “எரிகின்ற மூப்பி னாலும்” (கம்பரா. மருத்து. 17).

T. eriyu, K. uri, M.eri, Tu. eri.

எரி = நெருப்பு, ஒளி, அளறு (நரகம்)

எரி = நெருப்புநிறம், சிவப்பு.

எரிநகை = வெட்சிமலர்.

“எரிநகை யிடையிடு பிழைத்த நறுந்தார்” (பரிபா. 13 : 59)

எரிப்பூ = செம்மலர்.

“எரிப்பூம் பழனம்”

(புறம். 249)

எரிமலர் = 1. முருக்கமலர். “எரிமலர்ப் பவளச் செவ்வாய்” (சீவக. 2741). 2. செந்தாமரை. “செல்வ னெரிமலர்ச் சேவடியை” (சீவக. 2741).

எர்- எரு. எருமணம் = செங்குவளை (பிங்.). எரு - எருவை = 1. குருதி (திவா.). 2. செம்பு. “எருவை யுருக்கினா லன்ன குருதி” (கம்பரா. கும்பக. 248). 3. உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து. “விரும்பா டெருவை பசுந்தடி தடுப்ப” (புறம். 64 : 4).

நெருப்புச்சிவந்திருப்பதால் நெருப்புக் கருத்தில் சிவப்புக் கருத்துத் தோன்றுமென்பதை, அழல்வண்ணன், தீவண்ணன் செந்தீவண்ணன் முதலிய சிவன் பெயர்களால் உணர்க.

“அழல்வண்ணன்”

(தேவா. 1055 : 5)

“தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகில்” (தேவா. 1230 : 6)

எல்- என்று = கதிரவன்.

“என்றைத் தொடவிண்ணி லெழுந்துறலால்”

(கந்தபு. விந்தகிரி. 4)

என்று - என்றாழ் = 1. கதிரவன். “என்றாழ் மாமலை மறையும்” (குறுந். 215) 2. வெயில். “என்றாழ் நின்ற குன்றுகெழு நன்னாட்டு” (சிலப். 14 : 121). 3. கோடைக்காலம். “என்றாழ் வாடு வறல்போல” (புறம். 75).

எருப்பு (தெ.) = சிவப்பு.

எரங்காடு = செந்நிலம்.

இல் - இலந்தை = செம்பழமுள்ள முட்செடி. இலந்தை இரந்தை (இலந்தை)

“இரந்தையின் கனி”

(சேதுபு. காசிப. 46)

இல் - இர் - இரத்தி = இலந்தை.

“இரத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றத்து”

(புறம். 34 : 62)

இர் - இராகி = சிவந்த கேழ்வரகு,

M., T., K., Tu. raji.

உல் - அல் - அலத்தம் = 1. செம்பருத்தி. 2. செம்பஞ்சக் குழம்பு.

அலத்தம் - அலத்தகம் = செம்பஞ்சக் குழம்பு.

அலத்தம் - அலத்தை = செம்பஞ்சு.

அல் - அலந்தல் = செங்கத்ரி.

அலந்தல் - அலந்தலி = செங்கத்தரி

அலத்தம், அலத்தகம் என்னும் தென்சொற்களை ஆரியப் படுத்துவான் வேண்டி முறையே, அ- லக்த, அ- லக்தக என உடலை இரு துண்டாய் வெட்டுவதுபோல், இரு கூறாய்ச் சிதைத்துப் பொருள் கூறுவர் வடமொழியாளர்.

அல் - அர் - அரக்கு = 1. சிவப்பு. Skt. rakta. 2. சாதிலிங்கம். 3. செம்மெழுகு. Skt. raksha. அரக்காம்பல் = செவ்வாம்பல் (பிங்.)

அரக்குக் காந்தம் = செங்காந்தக் கல்.

அரக்குச் சாயம் = செஞ்சாயம்.

அரக்கு நீர் = 1. அரத்தம். “புண்ணிடை யரக்குநீர் பொழிய” (சூத. முத்தி. 7, 25). 2. சாதிலிங்கம் கலந்த நீர். “அரக்குநீர்ச் சிவிறி யேந்தி” (சீவக. 2657). 3. சிவந்த ஆலத்தி நீர். “அரக்குநீர் சுழற்றி” (விநாயகபு. 80 : 277).

அரக்குமஞ்சள் = செம்மஞ்சள்.

அரக்கு (செம்மெழுகு) - M. arakku. K., Tu. aragu. Hindi, lakh; Skt, laksha, raksha; E. lac.

அரக்கு - அரக்கம் = 1. அரத்தம். 2. அரக்கு. (பதிற். 30 : 27) அர் - அருணம் = 1. சிவப்பு. 2. சிந்தூரம். 3. செம்மறியாடு.

அருணமலை = நெருப்புப் பிழம்பாய் நின்றதாகக் கூறப்பெறும் செம்மலை.

அருணமலை – அண்ணாமலை (திருவண்ணாமலை).

அருணம் – அருணன் = புறப்படும்போது சிவந்து தோன்றும் கதிரவன்.

அர் – அரத்தம் = 1. சிவப்பு. “அரத்த வேணியர்” (கந்தபு. முதனா. 82). 2. குருதி. “அரத்தமுன் டொளிரும் வாளவுணர்” (நைடத. நளன்தா. 14). 3. பவழம் (திவா.) 4. செம்பருத்தி. 5. செம்பரத்தை. 6. செங்கழுநீர். 7. செவ்வாடை வகை. 8. அரக்கு (திவா.)

அரத்தம் – அரத்தன் = செவ்வாய்க்கோள் (பிங்.)

அரத்தம் – அரத்தகம் = செம்பஞ்சக் குழம்பு.

“அரத்தக மருளச் செய்த சீறடி”

(சீவக. 2459)

இனி, அலத்தகம் – அரத்தகம் என்றுமாம்.

அரத்தம் (குருதி) – Skt. rakta.

அரத்தம் (சிவப்பு) – OE, read, OS. rod, E. red, OHG. rot, ON. rauthr, Coth. rauths, L. rufus, rubeus.

ஓவிய வேலைப்பாடமைந்த செந்நிறப் பட்டாடை பண்டை நாளில் அரத்தப் பூம்பட்டாடை யெனப்பட்டது.

“அரத்தப் பூம்பட்டாடை ரைமிசை யுடஇ”

(சிலப். 14 : 86)

வடமொழியிலுள்ள சொற்களெல்லாம் வடசொல்லேயென்று இடைக்காலத்தில் ஒரு தவறான கருத்து மக்கள் மனத்தில் வேருன்றி யிருந்ததினால், அரத்தம் என்னும் தென்சொல்லின் வடசொல் வடிவான ரத்த என்பதையே மூலமாகக் கொண்டு, அதைத் தமிழ் முறைக்கேற்ப இகரம் முன்னிட்டு இரத்தம் எனச் சொல்லவும் எழுதவும் தலைப்பட்டனர். இது, அரங்கள் என்னும் தென்சொல்லை ரங்கள் என்னும் வடசொல் வடிவின் திரிபாகக் கொண்டு, இரங்கள் என்று தமிழில் தவறாக எழுதுவ தொத்ததே. திவாகரம் (8 ஆம் நூற்றாண்டு), பிங்கலம் (10ஆம் நூற்றாண்டு?), சூடாமணி (16ஆம் நூற்றாண்டு) முதலிய சொற்றொகுதிகள் (நிகண்டுகள்) இடைக் காலத்தனவாதலின், அவற்றுள்ளும் இரத்தம் என்னும் வடிவு இடம்பெற்றுள்ளது. இது பிற்கால இலக்கியங்கள் அவ் வடிவை யாள இடந்தந்துவிட்டது. ஆயினும், இது மொழிநூலறிவாராய்ச்சி மிக்க காலமாதலாலும், இலக்கிய வழுவைக் களைதற்கு ஒரு கால வரம்பின்மையானும், இனி, தனிச்சொல்லாயினும்

தொடர்ச் சொல்லாயினும் இரத்தம் என்னும் வடிவை அரத்தம் என்றே சொல்லாகக் கொண்டு இருவகை வழக்கிலும் பெரும்பான்மையாக வரும் தொடர்ச்சொற்கள் அரத்தக்கட்டி, அரத்தக்கட்டு, அரத்தக் கண்ணன், அரத்தக் கலப்பு, அரத்தக் கவிச்சு, அரத்தக் கழிச்சல், அரத்தக் கறை, அரத்தக் கனப்பு, அரத்தக் காட்டேறி, அரத்தக் காணிக்கை, அரத்தக் குழல், அரத்தக் குழாய், அரத்தக் குறைச்சல், அரத்தக் கொதிப்பு, அரத்தக் கொழுப்பு, அரத்தக் கோமாரி, அரத்தக் குமுதம், அரத்தக் குன்மம், அரத்தச் சிவப்பு, அரத்தச் சுரப்பு, அரத்தச் சுருட்டை, அரத்தச் சூறை, அரத்தப் பலி, அரத்தப் பழி, அரத்தப் பிண்டம், அரத்தப் பித்தம், அரத்தப் புடையன், அரத்தப் பெருக்கு, அரத்தப் போளம், அரத்த மடக்கி, அரத்த மண்டலம், அரத்த மண்டலி, அரத்த மாடன், அரத்த மானியம், அரத்த முடி, அரத்த மூத்திரம், அரத்த மூலம், அரத்த வடி, அரத்த வலிப்பு, அரத்த வழலை, அரத்த வள்ளி, அரத்த விந்து, அரத்த விரியன், அரத்த வுறவு, அரத்த வெட்டை, அரத்த வெறி, அரத்த வேர்வை, அரத்த வேட்டம் என்பன.

அர் - அரளி = செம்பருத்தி.

நெருப்புச் சிவந்த பொருள்களுள் ஒன்று. அதனால் நெருப்பு நிறம் என்பது செந்நிறத்தைக் குறிக்கும். செந்நிறமான சிவனை அழல் வண்ணன் என்றும், தீவண்ணன் என்றும், தேவாரம் குறித்தல் காண்க.

“அழல் வண்ணன்.....”

(தேவா. 1055 : 5)

“தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகில்” (தேவா. 1230 : 6)

சிவந்த பொருட் பெயர்களே பண்பியாகு பெயராகச் செந்நிறத்தை உணர்த்துவதுமுண்டு.

எ - று : பவழவாய் = சிவந்த உதடு.

குருதிக் காந்தள் = செங்காந்தள்.

இம் முறையிலேயே அரக்கு, அரத்தம் என்னும் பெயர்களும் செந்நிறத்தை யுணர்த்தும்.

எல் என்னும் சொற்போன்றே, அதற்கு மூலமான உல் என்னும் வேர்ச்சொல்லும் நெருப்பை யுணர்த்து மென்பது முந்தினகட்டுரையிற் கூறப்பட்டது.

அலத்தம், அரத்தம் என்னும் சொற்கட்கு மூலமான அல், அர் என்பனவும்; இலந்தை, இலத்தி என்னும் சொற்கட்கு மூலமான இல், இர் என்பனவும்; எல்லி, எரி, என்னும் சொற்கட்கு மூலமான எல், எர் என்பனவும்; ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாய், உல் என்னும் அடி

வேரினின்று தோன்றி, நெருப்பையோ, நெருப்பின் நிறத் தையோ, அந் நிறமுள்ள பொருள்களையோ, உணர்த்து மென்பதும்; அரத்தம், அரக்கு, அலத்தகம் என்னும் சொற்கள் இலந்தை, இரத்தி என்பன போன்றே தூய தென்சொற்கள் என்பதும்; இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெற்றெனத் தெரிந்து கொள்க.

அரக்கு என்பது சிவப்பு நிறத்தையும், அரக்கம் என்பது அரக்கு, அரத்தம் முதலிய செந்நிறப் பொருள்களையும் குறிப்பதனாலும்; அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்களுள் ஒருசாரார் செவ்விந்தியர் எனப்படுவதாலும்; அரக்கர் என்னும் வகுப்பார் பழங்காலத்தினராகத் தொல்கதைகள் கூறுவதனாலும், அரக்கன் என்னும் பெயர் செந்நிறம் பற்றிய அரக்கு என்னுஞ் சொல்லினின்று திரிந்திருப்பதாக அறிஞர் சிலர் கருதினர். அஃது அரக்கு என்னும் வினைச் சொல்லினின்று திரிந்ததாகும். அரக்குதல் = வருத்துதல், அழித்தல். “எல்லாக்கும் அயில்நுதிவே லிராவணனும்” (கம்பரா. ஊர்தேடு. 230). அரக்குகின்றவன் அரக்கன்; அரட்டுகின்றவன் அரட்டன் என்பது போல். அரக்கரெல்லாம் மக்களை வருத்தினவராகவே கூறப்படுவர். அரக்கன் என்பது மீட்டல் (இரட்சித்தல்) என்று பொருள்படும். ரகூஸ் என்னும் வடசொல்லினின்று திரிந்ததன்று.

‘உல்’ என்னும் வேர்ச்சொல் உல்² (வளைதற் கருத்து வேர்)

உல் - உலம் = 1. உருண்டு திரண்ட கல். “உலஞ்செய்த.... தோளான்” (சீவக. 2915). 2. திரட்சி. “உலங்கொள் சங்கத் தார்கலி” (தேவா. 112 : 8).

உலம் - உலவு. உலவுதல் = 1. சுற்றுதல். 2. திரிதல். 3. உலாவுதல். “ஒருங்குதிரை யுலவுசடை” (திருவாச. 38 : 1).

உலவு - உரவு. உரவுதல் = உலாவுதல். “உரவுநீ ரழுவத் தோடு கலம்” (பெரும்பாண். 350).

உல் - உல - உலக்கை = 1. உரலிற் கூலம் முதலியன குற்றும் உருண்டு நீண்ட கருவி. “மிளகெறி யுலக்கையின்” (பதிற். 41). 2. ஒரு படைக்கலம். “உலக்கை சூலம் வேல்” (கந்தபு. சதமுகன். 15). 3. உருண்ட வெருகன் கிழங்கு.

ம. உலக்க. க. ஒலக்கெ.

உலண்டு = உருண்டு நீண்ட கோற்புழு.

உல - உலவை = 1. சுற்றி வீசும் காற்று (திவா.). 2. ஊதை (வாத நோய். “வழுத்துலவைக்குலமுழுதும்” (தைலவ. தைல. 88). உலவையான் = காற்றுத் தெய்வம். (கந்தபு. அரசு. 7).

உலவு - உலகு = 1. உருண்ட ஞாலம். 2. உருண்ட அல்லது சுற்றிவரும் கோள். ம. உலகு.

உலகு - உலகம் = 1. பெரிய உலகு. 2. ஞாலம் (பிங்.). 3. உலகப் பொது (திவ். திருவாய். 6 : 10 : 1). 4. நிலப்பகுதி. “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்” (தொல். அகத். 5). 5. மக்கட்டொகுதி. 6. நன்மக்கள். “உலகம் புகழ்ந்த வேங்குயர் விழுச்சீர்” (திருமுருகு. 124). 7. உயிரினங்கள். “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு” (திருமுருகு. 1). 8. உயர்

குணம் (பிங்.). 9. ஒழுக்கநடை. “ஒழுக்க நடையே யுலகம தாகும்” (மாறன. 320).

உலகம்— வ. லோக, இ. லோக்.

“லோக” என்னுஞ் சொற்கு வடவர் கூறும் பொருட் கரணியம் பார்க்கப்படுவது என்பது இதன் பொருந்தாமையை அறிஞர் காண்க.

“காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா (541) ‘காலம்’ என்னும் சொல்லைத் தென்சொல்லாகவே கொள்ளுதலையும் நோக்குக.

உலம் வருதல் = 1. சுழலுதல். 2. நெஞ்சு உழலுதல். “உயிர்க்கும் உசாஅம் உலம்வரும்” (கலித். 145 : 4).

உலம்வா— உலமா. உலமருதல் = 1. சுழலுதல். 2. உழலுதல். “புலம்பியா முலமர” (கலித். 83 : 2).

உலம்வரல்— உலமரல் = 1. உழலுதல். 2. துன்பம் (சூடா.).

உலம் வருதல்— அலம் வருதல். உலமருதல்— அலமருதல். உலமரல்— அலமரல்.

உல்— உலா = 1. சுற்றிவரல். 2. அரசன் நகர்வலம் சுற்றிவரும் பவனி. “போந்தானுலா” (சங்கர. உலா.). 3. அரசனுலாப் பற்றிய பனுவல். “கலிவெண்பா வுலாவாம்” (வெண்பாப். செய். 27). உலாமடல் = ஒரு பனுவல் (இலக். வி. 857).

உலா— உலாம் = ஓர் உவமவுருபு.

“வேயுலாந் தோளினார்”

(சீவக. 1581)

உலா— உலாவு. உலாவுதல் = 1. சுற்றி வருதல். “நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்” (பெரியபு. பாயி. 1). 2. பவனி வருதல். 3. சூழ்தல். “தூசலாய்க் கிடந்த” (சீவக. 550). 4. பரவுதல். “உயிரென உலாய தன்றே” (கம்பரா. ஆற்றுப். 20). 5. இயங்குதல். “வந்துலாய்த் துயர்செய்யும் வாடை” (பு. வெ. 8 : 16, கொளு).

ம. உலாவு.

உலா— உலாத்து. உலாத்துதல் = (செ. குன்றியவி.) உலாவுதல். (செ. குன்றாவி.). 1. உலாவச் செய்தல். 2. பரவச் செய்தல். ம. உலாத்து.

உலாத்துக் கட்டை = கதவு நின்றாடுஞ் சுழியாணி. உலாத்து— உலாத்தி. கொண்டை யுலாத்தி = ஒரு குருவி. உலா— உலாஞ்சு. உலாஞ்சுதல் = 1. தலை சுற்றுதல். 2. அசைந்தாடுதல். கப்பல் உலாஞ்சுகிறது (உ.வ.).

உல் - உலு - உலுக்கு. உலுக்குதல் = 1. அசைத்தல். 2. அசைத்து உதிர்த்தல். தெ., க. உலுக்கு.

அசைத்தல் என்பது, ஒன்றை வலமும் இடமும் அல்லது முன்னும் பின்னும் பன்முறை விரைந்து சாய்த்தல். சாய்தல் வளைதல் வகைகளுள் ஒன்று.

உலு - உலுத்து. உலுத்துதல் = அசைத்துதிர்த்தல்.

உலு - உலுப்பு. உலுப்புதல் = அசைத்துதிர்த்தல்.

உல் - உள் - உழல். உழலுதல் = 1. சுழலுதல் (பிங்.). 2. காற்றியங்குதல். "சிறுகாற்றுமலும்" (கல்லா. கண.). 3. அலைதல். "ஆட்பார்த் துழலும் அருளில்கூற் றுண்மையால்" (நாலடி. 20). 4. நிலைகெடுதல். 5. துன்புறுதல்.

உழல் - உழலை = 1. சுழன்று வரும் செக்குலக்கை. 2. உருண்டு நீண்ட குறுக்குமரம். "உழலை மரத்தைப்போற் றொட்டன" (கலித். 106). 3. கணைய மரம். "வேழம்..... உழலையும் பாய்ந்திறுத்து" (பு. வெ. 12 : 8).

உழலைத்தடி (உழலைமரம்) = மாட்டின் கழுத்திற் கட்டும் கழுந்து.

உழல் - உழற்சி = 1. சுழற்சி. 2. அலைகை. 3. வருத்தம்.

உழல் - உழற்று. உழற்றுதல் = 1. சுழற்றுதல். 2. அலையச் செய்தல். "என்னை யவமே யுழற்றி" (திருக்கோ. 100, உரை).

உழல் - உழறு. உழறுதல் = அலைதல். "உழறலர் ஞானச் சுடர் விளக்காய்" (திவ். இயற். திருவிருத். 58). உழல் - உழன்றி = மாட்டின் கழுத்திற் கட்டும் கழுந்து.

உழிதல் = 1. அலைதல். "உழிதலை யொழிந்துள ருமையுந் தாமுமே" (தேவா. 553 : 10). 2. வளைதல்.

உழி - உழிஞை = பகையரண் முற்றும் (சூழும்) மறவர் சூடும் கொற்றான் மாலை. "உழிஞை முடிபுனைந்து" (பு. வெ. 6 : 1). 2. உழிஞைத்திணை (தொல். பொருள் 64).

ம. உழிஞ்சூ.

உழிதருதல் = 1. திரிதல். உன்மத்தம் மேற்கொண் டுழிதருமே" 'திருவாச. 5 : 7). 2. இடமாறி யலைதல். "மண்மேல்..... உழிதரக் கண்டோம்" (திவ். திருவாய். 5 : 2 : 1).

உல் - உர் - உருள். உருளுதல் = 1. புரளுதல். “திண்வரை யுருள்கிலேன்” (திருவாச. 5 : 39). 2. உருண்டு திரளுதல். 3. புரண்டழிதல். “உலகெலா முருளு மின்றென்” (சீவக. 2452).

ம., க. உருள்., தெ. உரலு.

உருள் = 1. தேர்ச்சக்கரம். “உருள்பூந் தண்டார்” (திருமுருகு. 11). 2. வண்டி (திவா.). 3. சுகடமீன் (சூடா.).

ம., க. உருள்.

உருள் - உருளி = 1. வட்டம். “உருளி மாமதி” (சீவக. 532). 2. சக்கரம். “வல்வா யுருளி கதுமென மண்ட” (பதிற். 27 : 11). க. உருளி.

உருள் - உருளை = 1. சக்கரம். “சகடிரு சக்கர வுருளைக ளுய்க்கவே” (பாரத. வேத்திர. 50). 2. உருண்ட கிழங்குவகை. 3. கமலை யேற்றந்தில் வாற்கயிறு படும் உருளை.

ம. உருள.

உருளை - உருடை - ரோதை - L. rota, wheel.

ஓ. நோ. புருள் - புருளை - புருடை - பிருடை.

உருடை = வண்டி. “உருடையூடு திரியும்” (சேதுபு. முத்தீர். 42).

உருள் - உருண்டை = 1. உருண்டையான பொருள். 2. கவளம். 3. திரட்சி.

உருண்டை - உண்டை. தெ. உண்ட. “அண்டப் பகுதியினுண்டைப் பிறக்கம்” (திருவாச. திருவண்.)

உருள் - உருட்டு = 1. உருட்டுகை. 2. சக்கரம். “உருட்டோட வோடிய தேர்” (குலோத். கோ. 212). 3. திரட்சி. 4. வெருட்டு. 5. புரளும் குரலிசை. 6. மலைச்சரிவு. 7. ஏமாற்றுகை. உருட்டுப் புரட்டு. பொய்யும் புரட்டும் உருட்டும் திருட்டும்.

உலம் - அலம் = 1. கவைக்கால் அல்லது கொடுக்குள்ள (தேள் திவா.). 2. நளியோரை (விருச்சிகராசி).

அலவன் = கவைக்கால் நண்டு. “ஆடு மலவனை யன்ன மருள் செய” (சீவக. 516)

அலம்² = சுழற்சி, துன்பம். “அலமகல் முத்தி யுண்டாம்”

(சூத. எக்கிய. பூ. 2 : 8). அலக்கண் = துன்பம் (பிங்.).

அலம் - அலவு. அலவுதல் = வருந்துதல். “அன்பனைக் காணா தலவுமென் னெஞ்சன்றே” (சிலப். 18 : 17).

அலவு - அலகு = 1. வளைந்த குறடு. 2. உயிரிகளின் கொடிறு. "அரணை அலகு திறக்காது." (பழமொழி). 3. தாடை. 4. வளைந்த நெற்கதிர். "அலகுடை நீழ் லவர்" (குறள். 1034).

அலகு - அலக்கு = துறட்டுக்கோல்.

உல் - அல் - அல்லல் = துன்பம். "அழிவின்கண் அல்ல லுழப்பதாம் நட்பு" (குறள். 787).

ம. அல்லல், க. அல்ல, தெ. அல்லரி.

அல் - அல்லா. அல்லாத்தல் = துன்பமுறுதல்.

"வயவுநோய் நலிதலி னல்லாந்தார்" (கலித். 29)

அல்லாடுதல் = 1. அலைதல். 2. தொந்தரவு படுதல்.

தெ., க. அல்லாடு.

அல் - அல்லை = துன்பம். அல்லைதொல்லை = மிக்க துன்பம்.

அலத்தல் = 1. துன்பமுறுதல். "அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றால்" (குறள். 1303). 2. வறுமைப்படுதல். "அலந்தவர்க் குதவுதல்" (கலித். 133).

அலந்தோன் = துன்பமடைந்தவன் (திருமுருகு. 271). கறிக்கு அலந்தவன் என்பது உலக வழக்கு.

அலந்தை = துன்பம். அலந்தை - அரந்தை = துன்பம். அலந்தலை = 1. துன்பம் (திவா.). 2. கலக்கம். "இவள் பேச்சும் அலந்தலையாய்" (திவ். பெரியாழ். 3 : 7 : 1).

அலங்குதல் = 1. அசைதல். "அலங்குளைப் புரவி" (புறநா. 2). 2. மனந் தத்தளித்தல். 3. இரங்குதல் (பிங்.).

ம. அலங்கங். து. அலங்கு. தெ., க. அல்கு.

அலங்கல் = அசையும் பூமாலை. அலக்குதல் = அசைவித்தல். "சங்கலக்குந் தடங்கடல்வாய்" (தேவா. 739 : 3).

அலக்கழிதல் = வருந்துதல். "நானலக் கழிந்தேன்" (தேவா. 507 : 3)

அலக்கழித்தல் = 1. அலைத்து வருத்துதல். (பணவிடு. கண்ணி. 177). 2. கெடுத்தல். "தக்கன் பெருவேள்வியங் கலக்கழித்து" (தேவா. 236 : 1).

அலசுதல் = (செ. குன்றியவி.) 1. அலைதல். “இறுநுசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்கு” (மணிமே. 9 : 7). 2. வருந்துதல். “திருஷ்டம் பலச நோற்கின்றான்” (கம்பரா. சூர்ப்ப. 18). 3. சோர்தல்.

ம. அலசுக, தெ., க. அலச்சு.

(செ. குன்றாவி.) 1. ஆடையை நீரிற் கசக்கிக் கழுவுதல். 2. வாயடங்குமாறு திறம்படக் கடிந்து பேசுதல். அவனை நன்றாய் அலசிவிட்டான் (உ.வ.).

து. அலசு, தெ., க. அலச்சு.

அலசடி = துன்பம்.

அலம்புதல் = (செ. குன்றியவி.) அலைதல். “வண்டலம்புஞ் சோலை” (திவ். திருவாய். 2:8:11). (செ. குன்றாவி.) 1. அலைத்தல் (திவ். பெரியாழ். 4 : 2 : 1). 2. கழுவுதல். “வடிம்பலம்ப நின்றான்” (புறநா. 9, உரை).

அலப்புதல் = 1. வாயசைத்தல். 2. வீண்பேச்சுப் பேசுதல். 3 பிதற்றுதல். “அலப்பிய தக்கன் பெருவேள்வி” (தேவா. 236 : 1).

அலுங்குதல் = சிறிது அசைதல். அலுக்குதல் = சிறிது அசைத்தல்.

அலுங்கு - அனுங்கு. அனுங்குதல் = 1. அசைதல். 2. வருந்துதல். “பஞ்சனுங் கடியினார்” (சூளா. நகர. 25).

அலுக்கு - அனுக்கு. அனுக்குதல் = 1. அசைத்தல். 2. வருந்துதல்.

அல் - அலு. அலுத்தல் = 1. அசைதல். 2. களைத்தல். 3. சோர்தல். அலுத்துப் புலுத்து = மிகக் களைத்து.

க. அல, தெ. அலயு.

அலுப்பு = தளர்வு, களைப்பு.

ம., தெ., க. அலுப்பு.

அலு - அலுவல் = 1. உடல் தளரச் செய்யும் வேலை. 2. வேலை. “சமய மிதுவென்றலுவ லிட்டு” (மீனாட்சி. பிள்ளைத். 70.)

அல் - அலை. அலைதல் = 1. அசைதல். “அலைந்தனநாகம்” (கந்தபு. முதனாட். 50). 2. திரிதல். “புசிப்புக் கலைந்திடல்” (தாயு. சித்தர். 5). 3. வருந்துதல்.

ம., தெ., அல., க., துளு. அலெ.

அலைத்தல் = 1. அசைத்தல். "காலலைத் தலைய வீழ்ந்து" (திருவிளை. பழியஞ். 8). 2. அலையச் செய்தல். 3. வருத்துதல். "பெருமுலை யலைக்குங் காதின" (திருமுருகு. 50). 4. அடித்தல். (கலித். 128). ஆறலைத்தல் = அடித்து வழிப்பறித்தல். "வன்கண்ண ராட்டிவிட்டாறலைக்கு மத்தம்" (ஐந். ஐம். 34).

அலைச்சல் = 1. திரிதல். 2. நீள்வழிச் சென்ற வருத்தம்.

அலை = அலைந்து செல்லும் நீர்த்திரை.

ம., தெ., அல. க., துளு. அலெ.

அல் - அலை - அசை.

அசைதலாவது, இடமும் வலமும் அல்லது மேலுங்கீழும் சாய்தல். சாய்தல் வளைதல் வகைகளுள் ஒன்று; வளைதலின் தொடக்கம் எனினுமாம். பொழுது சாய்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

அசைதல் = 1. நுடங்குதல். "அசையியற் குண்டு" (குறள். 1098). 2. ஆடுதல் (பிங்.). 3. இயங்குதல். "அவனன்றி யோரணுவ மசையாது" (தாயு. எங்கு. 1). 4. மெல்லச் செல்லுதல். 5. விட்டுப் போதல். "அசைந்திடா தொழிகவென" (ஞானவா. சிகித். 70). 6. நீங்குதல். "அசையாது நிற்கும் பழி" (ஆசாரக். 74). 7. ஓய்தல். "நடைமெலிந் தசைஇய நன்மென் சீறடி" (சிறுபாண். 32). 8. கலங்குதல். "அந்தக னசைந்து நின்றான்" (கந்தபு. சிங்க. 310). 9. இளைப்பாறுதல். "பன்மேய்ந் தசைஇ" (பு.வெ. 1 : 11). 10. சோம்புதல். "இலமென் றசைஇ யிருப்பாரை" (குறள். 1040). 11. தங்குதல். "கல்லென் சீறார். எல்லியி னசைஇ" (அகம். 63). 12. கிடத்தல். "குறங்கின்மிசையசைஇய தொருகை" (திருமுருகு. 109).

தெ. அசியாடு.

அசைத்தல் = 1. ஆட்டுதல். "நந்திபிரான் திருப்பிரம்பையசைத்தருள்" (காஞ்சிப்பு. மணிகண். 34). 2. அசைத்துக் கட்டுதல். "புலித்தோலை யரைக்கசைத்து" (தேவா. 322 : 1). 3. அலகசைத்துத் தின்னுதல். 4. நாவசைத்துச் சொல்லுதல். "சேடனாயிர நாவினாலு மசைக்கினும்" (குற்றா. தல. திருக்குற்றா. 70). 5. தட்டுதல். "கதவஞ் சேர்த் தசைத்தகை" (கலித். 68). 6. வருத்துதல். "உயங்குநாய் நாவின் நல்லெழி லசைஇ" (சிறுபாண். 17).

அசை = 1. அசைச்சொல். 2. செய்யுளுறுப்பு வகை. 3. தாளக் காலப்பகுதி. "கொட்டு மசையும்" (சிலப். 3 : 16, உரை). 4. விலங்குகள் இரை மெல்கை. 5. சுவடித்துக்கு.

அசைவு = 1. சலனம். 2. தளர்வு. 3. சோம்பு. 4. நிலைமை கெட்டு வருந்தும் வருத்தம். “இளிவே யிழவே யசைவே” (தொல். மெய்ப். 5). 5. தோல்வி. “அசைவில படை” (தேவா. 568 :6).

அசைவு செய்தல் = உண்ணுதல். “நஞ்சினை யசைவு செய்தவன்” (தேவா. 568 :6).

அசை- வ. அச்- அசன (உணவு).

அசை- அசங்கு. அசங்குதல் = அசைதல்.

“சங்கர நான்முகர் கைத்தலம் விண்டசங்க”

(கம்பரா. இராவணன் வதை. 28)

அசங்கு - அசக்கு. அசக்குதல் = அசைத்தல். “அகடசக் கரவின் மணியா” (கந்தபு. கடவுள்வா.).

ஒ. நோ. :OE. scacan, OS. skakan, ON. skaka, E. shake.

அசக்கு- அயக்கு. அயக்குதல் = அசைத்தல். “குன்றுக ளயக்கலின்” (கம்பரா. சேதுப. 10).

அசை - அயை - அயர். அயர்தல் = 1. தளர்தல். “அயலார் போ லயர் வேனோ” (திருவாச. 32 : 9). 2. உணர்வுழிதல். அயர்ந்து உறங்குகிறான் (உ. வ.). 3. மயக்கமடைதல். 4. மறத்தல். “ஆயா தறிவயர்ந்து” (பு. வெ. 10, காஞ்சி. 2). 5. அறிவிழ்த்தல். “ஐம்புல வேடரி வயர்ந்தனை மறந்தென” (சிவஞா. 8). 6. மதிமயங்குதல். “அணைவுறு வைகலி வயர்ந்தனன் மயங்கி” (சிலப். 3:173). 7. வழிபடுதல். “பலிசெய் தயரா நிற்கும்” (திருக்கோ. 348). 8. தெய்வமேறி யாடுதல். “சுறவ முண்மருப் பணங்கயர்வனகழிச் சூழல்” (பெரியபு. திருக்குறி. 7). 9. விளையாடுதல். “பிரிவி லாய முரியதொன் றயர” (குறுந். 144). 10. தளருமளவு வேலை செய்தல். 11. செய்தல் (திவா.).

ம. அயர்(க்க). தெ. அயிலு.

அயர்தி = 1. சோர்வு. 2. மறதி. அயர்- அசர்

அயர்தி- அசர்தி- அசதி.

அசரப் போடுதல் = தளரவிடுதல், காலந்தாழ்த்துதல்.

அயை- அயா = தளர்ச்சி. (திவா.).

அயாவுயிர்த்தல் = செ. குன்றிய வி.) 1. களைப்பு நீங்கல். 2. வருத்தந் தீர்தல். “அமரர் கற்பம் புக்கயா வுயிர்த்த தன்றே” (சீவக. 600). 3 நெட்டுயிர்த்தல். “அழுதன ளேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலும்” (மணி. 21 : 26). (செ. குன்றா வி.) இளைப்பாற்றுதல். “எம்மைச் சமந்த யாவுயிர்த்த வாண்மை” (சீவக. 2947).

அயா- அயாவு. அயாவுதல் = வருந்துதல். "மானயா நோக்கியர்" (சீவக. 1822).

அயை - ஆய். ஆய்தல் = 1. அசைதல். "ஆய்மறியே" (திருக்கோ. 125, உரை). 2. சோர்தல். 3. வருந்துதல். "ஐய விடைமடவா யாய" (திணைமாலை. 17). 3. கொண்டாடுதல். "ஆயு மடுதிறலாற்கு" (பு. வெ. 4 : 16).

ஆய் = வருத்தம். (அக. நி.).

ம., க, து. ஆய்.

அல் - ஆல். ஆலுதல் = 1. சுற்றுதல். 2. சுற்றியாடுதல். "கரைநின் றாலு மொருமயில் தனக்கு" (மணி. 4 : 11). 3. களித்தல். (திவ். திருமாலை. 14, வியாக்.) 4. தங்குதல். (கலித். 36 : 2, உரை). க. ஆல்.

ஆல் - ஆலை = 1. சுற்றியாடும் கரும்பாலை. "ஆலை நீள் கரும் பன்னவன்றாலோ" (திவ். பெருமாள். 7 : 1). 2. கரும்பு. "ஆலை யஞ்சிலை வேள்" (கந்தபு. காமதக. 90).

ஆலைபாய்தல் = 1. ஆலை யாட்டுதல். "ஆலைபா யோதை" (சேதுபு. நாட்டு. 93). 2. அலைவுறுதல். 3. மனஞ் சுழலுதல். "நெஞ்சு மாலைபாய்ந்துள்ள மழிகின்றேன்" (அருட்பா, விண்ணப்பக்கலி, 406).

ஆலைமாலை = தொந்தரவு.

ஆல் - ஆலா = வட்டமிட்டுப் பறக்கும் பறவை வகை.

கம் (நீர்) + ஆலை = கம்மாலை - கமலை = கிணற்று நீரிறைக்கும் காளை யேற்றம். முதற் காலத்தில் கமலை சுற்றிவரும் அமைப்பாயிருந்தது. இக்காலத்தும் தொண்டைநாட்டின் தென் பாகத்தில் சுற்றுக் கவலை ஆடுதல் காண்க.

காளையேற்றத்தைக் கமலை யென்பது பாண்டி நாட்டு வழக்கு; கவலையென்பது சோழ கொங்குநாட்டு வழக்கு.

தெ. கபிலை, **க.** கபிலை, கபலி, **ம.** கப்பி, **து.** கபி.

கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் வகரம் பகரமாகத் திரிவதால், அதைத் துணைக்கொண்டு கவலையைக் கபிலை என்று திரித்து, அதை வடசொல்லாகக் காட்டியுள்ளது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகர முதலி.

'கபிலை' என்பது குரால் (புகர்நிற ஆன்). ஆவைக் கட்டி நீரிறைக்கும் வழக்கம் தமிழகத்தில் இல்லை. கவலை என்னும் தென்சொல்லை வடசொல்லாக்கவே, கபிலை என்னும் வட சொல்லை

ஆண்டுள்ளனர் தமிழ்ப் பகைவர். கம் என்பதும் தென்சொல்லே. அம் = நீர். அம் - கம்.

இனி, கருமம் என்பதன் குறுக்கமான கம் என்னுஞ் சொல், முதல் தொழிலான பயிர்த்தொழிலைக் குறித்தது எனினுமாம்.

ஆல் - ஆலத்தி = வழிபாட்டிலும் கண்ணெச்சில் கழித்தலிலும், விளக்கு முத்து சோறு முதலியவற்றைச் சுற்றியெடுத்தல். “கூத்தும் ஆலத்தியுங் கண்டு” (சீவக. 2468, உரை).

ஆலத்தி யெடுத்தல், ஆலத்தி சுற்றுதல், ஆலத்தி வழித்தல் என்பன உலக வழக்கு.

“மரமதைக் கண்டுமாதர் மரமொடு மரமெடுத்தார்” (தனிப்பா. 2 ஆம் பாகம்). மரமொடு மரம் = ஆலத்தி.

“வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டுங் கையிலே” (ஈடு, 1 : 8 : 9).

முத்தைத் தட்டில் வைத்துச் சுற்றுதல் முத்தாலத்தி. “முத்தாலத்திகொண் டெண்ணாயிர மடவார் சூழ” (தமிழ்நா. 240).

சோற்றுருண்டையைத் தட்டில் வைத்துச் சுற்றுதல் சோற்றாலத்தி (அன்னாலத்தி).

ஆலத்தி - வ. ஆரத்தி.

ஆலத்தி - ஆலாத்தி.

“ஆலாத்தி சுழற்ற லென்கோ”

(சௌந்தரி. 103)

ஆலத்தி - ஆளத்தி = மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் முந்நிலைகளிலும் இசை வட்டமிட்டுப் பாடுதல்.

“மகரத்தி னொற்றாற் சுருதி விரவும்
பகருங் குறினெடில்பா ரித்து - நிகரிலாத்
தென்னா தெனாவென்று பாடுவரே லாளத்தி
மன்னாவிச் சொல்லின் வகை.”

“குன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்து
நின்றார்ந்த மந்தகரந் தவ்வொடு - நன்றாக
நீளத்தா லேழு நிதானத்தா னின்றியங்க
ஆளத்தி யாமென் றறி”

என்பன அடியார்க்குநல்லா ருரை மேற்கோள் (சிலப். 3 : 26).

ஆளத்தி - வ. ஆலத்தி.

ஆல்- ஆள்- ஆழி = 1. வட்டம் (பிங்.). 2. மோதிரம். "ஆழிவாய் விரலில்" (சீவக. 833). 3. கணவனைப் பிரிந்த மனைவி இழைக்குங் கூடற் சுழி. "ஆழியாற் காணாமோ யாம்" (ஐந். ஐம். 43). 4. சக்கரம் (பிங்.). 5. குயவன் சக்கரம். "மட்கலத் தாழி யென்ன" (கம்பரா. வாலிவ. 37). 6. சக்கரப் படைக்கலம். "ஆழியெழச்சங்கும் வில்லுமெழ" (திவ். திருவாய். 7 : 4 : 1). 7. கட்டளைச் சக்கரம். "ஆழி வேந்தன்" (கம்பரா. தைவ. 70). 8. கட்டளை. "ஆழிநிற்குதி யல்லையேற் பழிவரும்" (உபதேசகா. சிவவிரத. 16).

ஆழிமால்வரை = சக்கரவாளமலை. "ஆழி மால்வரைக் கப்புறம் புகினும்" (புறந். ஆசிரியமாலை).

ஆல்- ஆர்- ஆரம் = 1. பறவைக் கழுத்து வட்ட வரி. 2. பதக்கம் (திவா.).

ஆள்- ஆடு. ஆடுதல் = 1. அசைதல். "ஆடுகழை" (கலித். 41). 2. உலாவுதல். "இளமழை யாடும்" (கலித். 41). 3. சுற்றுதல். பம்பரம் ஆடுகிறது. 4. சுற்றிவருதல். செக்காடுகிறது. 5. நடஞ்செய்தல். "அம்பலத் தாடுவான்" (பெரியபு. கடவுள்). 6. கூத்தாடுதல் (பிங்.). 7. நாடகம் நடித்தல். 8. விளையாடுதல். "அகன்மலை யாடி" (மணிமே. 10 : 55). 9. அலைதல். "ஆடித் திரிந்துநான் சுற்றுநங் கேட்டதும்" (தாயு. சச்சிதா. 5). 10. சண்டையில் திரிதல். "வருந்தி - ஆடினாள் பாடினாள்" (ஒளவை. தனிப்பாடல்). 11. அளவிற்கு மிஞ்சி அதிகாரஞ் செலுத்துதல். 12. ஒரு துணைவினை. எ - டு : நீராடு, போராடு, சொல்லாடு, மல்லாடு, சேறாடு, நீறாடு.

ம., தெ., க., து. ஆடு.

ஆடு- ஆடகன் = ஆடுவோன் (நடிகன், விளையாடி).

ஆடு- ஆட்டு = 1. கூத்து. "பாட்டு மாட்டும் விரைஇ" (மதுரைக். 616). 2. விளையாட்டு. "அன்னவகை யாட்டயர்ந்து" (பரிபா. 10 : 97). 3. அசைப்பு. ஓர் ஆட்டு ஆட்டினான். 4. ஆடுவிப்பு. ம. ஆட்டு.

ஆட்டு- ஆட்டம் = 1. அசைவு. 2. உலாவல். "அஞ்சன மேனியை யாட்டங் காணேன்" (திவ். திருவாய். 10 : 3 : 3). 3. கூத்தாட்டு. 4. விளையாட்டு. 5. நாடக நடிப்பு. 6. ஒருமுறை நாடகமாடுகை அல்லது விளையாடுகை. ஒரு நாளைக்கு எத்தனை ஆட்டம்? 7. அளவிற்குமிஞ்சி அதிகாரஞ் செலுத்தம். ஆடாத ஆட்டம் ஆடினான். 8. அலைக்கழிப்பு. என்னை ஆட்டங்காட்டுகிறான். 9. முரண்டு. ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்று ஒரே ஆட்டம் ஆடினான்.

ம. ஆட்டம். தெ., க., து., ஆட்ட.

ஆட்டு - ஆட்டகம் = நீராட்டுசாலை, “ஆட்டகத்தி லானைந் துகந்தார் போலும்” (தேவா. 720 : 4).

ஆட்டு- ஆட்டை = ஒருமுறை விளையாட்டு. ௭ - ௫ : முதலாட்டை, கடைசியாட்டை.

ஆட்டு - ஆட்டாளி = கருமத்தலைவன். உங்கள் கருமங்களுக் கெல்லாம் நான் ஆட்டாளியா? (உ. வ.).

ஆடு - ஆடி = 1. கூத்தாடி. “மணிப்பை யரவி னாடி” (பாரத. அருச்சுனன்றவ. 113). 2. விளையாடி. 3. உருவ நிலாடுங் கண்ணாடி. “பொன்னி னாடியிற் பொருந்துபு நிற்போர்” (மணிமே. 19:90). 4. பளிங்கு. “விதிமா ணாடியின் வட்டங் குயின்று” (மணிமே. 8 : 47).

கண் + ஆடி = கண்ணாடி. ம. கண்ணாடி.

ஆடு - ஆடை = 1. அசையும் மெல்லிய துணி. 2. உடை (பிங்.). 3. ஆடைபோற் பரக்கும் காய்ச்சிய பாலேடு. “ஆடைதனை யொதுக்கிடும்” (அழகர்கல. 87).

பால் + ஆடை = பாலாடை.

பனை + ஆடை = பனையாடை - பன்னாடை.

பனையரையில் ஆடை போன்றிருப்பதால், நெய்யரி பனையாடை யெனப்பட்டது.

பன்னாடை = 1. பனை தெங்கு முதலியவற்றின் மட்டை யடியில், அலசலான முரட்டுச்சணல் துணிபோல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் உறுப்பு. 2. அலசலான முரட்டுத் துணிவகை (W.). 3. நல்லதைத் தள்ளி அல்லதைக் கொள்ளும் பேதை அல்லது முட்டாளர்.

பன்னாடை நெய்யரியாகப் பயன்படுத்தப் பெறுவதாலும், சாற்றைப் போக்கிச் சக்கையைப் பற்றிக்கொள்வதாலும், பய னுள்ளதை விட்டுவிட்டுப் பயனற்ற செய்தியைப் பற்றிக்கொள்ளும் பேதைக் குவமையாயிற்று.

“அன்னம் ஆவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடம்ஆ டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ணாக்கர்”

என்பது நன்னூற் பாயிரம் (38).

பனையுறுப்பின் பெயர் தென்னை யுறுப்பிற்கானது ஒப்புமை பற்றி யென்க. ஒ. நோ : எண்ணெய் = எள் நெய், வேறு நெய்.

பல்வகைப்பட்ட வளைதற் கருத்தே இக்கட்டுரை மூலச்சொல்லின் அடிப்படைக் கருத்தென்றும், ஏனையவெல்லாம் அதினின்று தொடர்முறையாய்க் கிளைத்த கிளைக் கருத்துக ளென்றும், அறிந்து கொள்க.

ஆரத்தி, ஆலத்தி என்னும் வடமொழித் தென்சொற் றிரிபுகளை, ஆ-ரத்தி, ஆ-லத்தி எனச் சிதைத்து, வெவ்வேறு மூலப்பொருளைக் கட்டிக் கூறுவது உத்திக்கும் உண்மைக்கும் பொருந்தாது.

‘உல்’ (உ) என்னும் வேர்ச்சொல் உல்³ (உள்ளொடுங்கற் கருத்துவேர்)

உல் - உலகு. உல்குதல் = உள்வளைதல், ஒடுங்குதல், சிறுத்தல்,

உல் - உல்லி = ஒல்லி. உல்லி - ஒல்லி. ஒல்லொல்லி = மிக மெலிந்த ஆள்.

உல்லாடி - ஒல்லியான ஆள்.

உல்லாடி - ஒல்லாடி = மெல்லிய ஆள்.

உல் - உள் - உல்கு. உல்குதல் = உள்ளிழிதல், ஒடுங்குதல், மனந்தளர்தல்.

“சிந்தையுள்கி”

(இரகு. அயனுதய. 20)

உல்கு - உளுக்கு - உளுக்கா.

உளுக்காத்தல் = 1. சுவர் கீழிறங்குதல். 2. கீழிருத்தல், ஒடுங்கியிருத்தல், இருத்தல். “சோளேந்திர சிங்கனை உளுக்காக்கப் பண்ணுகிறேன்” (ஈடு. 6 : 4 : 9)

உளுக்கா - உளுக்கார். உளுக்கார்தல் என்பது இன்றும் நாட்டுப்புற வழக்காம்.

உளுக்கார் - உட்கார். உட்கார்தல் = கீழ் அல்லது இருக்கையில் இருத்தல்.

எங்ஙனம் அமர்ந்திருப்பினும், நிற்கும் நிலையினும் உட்கார்ந்திருக்கும் இருப்பு உருவ அளவில் ஒடுங்கியிருத்தல் காண்க.

உட்கார் - உட்கார்ந்து (பி.வி.) உட்கார்த்துதல் = உட்கார வைத்தல்.

உள்கு- உட்கு. உட்குதல் = 1. அஞ்சுதல். K. ugi. 'உல்' (உ) என்னும் வேர்ச்சொல். "நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு" (குறள். 1088). 2. நாணுதல். "சேரன்..... உட்காதே" (தமிழ்நா. ஓளவை).

உட்கு- உக்கு. ஒ. நோ : மட்கு- மக்கு.

உக்குதல் = 1. மெலிதல். துயரத்தால் மெலிதலை உக்கிப் போதல் என்பர். 2. உளுத்தல், உரங்கெடுதல்.

உக்கின மரம் என்பது உலக வழக்கு. M. ukku.

உக்கு- உக்கம் = ஒடுங்கிய இடை. M. ukkam.

"உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை" (திருமுருகு. 108)

உக்கல் = 1. உளுத்தது. 2. பதனழிவு.

உக்கம் - உக்கல் - ஒக்கல் = இடுப்பு (எனினுமாம்).

உக்கல் - உக்கலை - ஒக்கலை = இடுப்பு (எனினுமாம்).
M. ukkal.

உக்கி = இருகாதையும் இரு கையால் மாறிப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தெழும் தோப்புக்கரணம் என்னும் தண்டனை வகை.

உக்கிடு = நாணத்தைக் குறிக்கும் குறிப்புச் சொல்.

உடுக்கு- இடையொடுங்கு பறை.

உடுக்கு- உடுக்கை = இடையொடுங்கு பறை.

"நிலையாய் உடுக்கை வாசிப்பான்" (S. I. I. Vol. II, 254)

உடுக்கை- Skt. Hudukka.

உடு- இடு- இடை = ஒடுங்கின அல்லது சிறுத்த உறுப்பு.

இடு- இடுப்பு = இடையின் பக்கம்.

இடு- இடுகு. இடுகுதல் = ஒடுங்குதல், சிறுத்தல்.

இடுகு- இடுக்கு = ஒடுங்கிய இடைவெளி.

இடுக்கு- இடுக்கல் = ஒடுங்கிய இடைவெளி

இடுக்குதல் = ஒடுக்கி அல்லது நெருக்கிப் பிடித்தல்.

இடுக்கு- இடுக்கி = நெருக்கிப் பிடிக்கும் கருவி.

இடுக்கம் = நெருக்கம், இடைவெளி யொடுக்கம்.

இட்டளம் = நெருக்கம், தளர்வு.

"பரமபதத்தில் இட்டளமுந் தீர்ந்தது" (ஈடு, 3 : 8 : 2)

இட்டறுதி = இக்கட்டான சமையம், வறுமை.

இட்டிடை = 1. சிறுத்த இடை. “இட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்து” (திருவாச. 7:16). 2. சிறிது. “இட்டிடை யிடைதனக்கு” (கந்தபு. தெய்வயா. 183). 3. இடையூறு. “மிகுபிணி யிட்டிடைசெய” (திருப்பு. 1053).

இட்டிடைஞ்சல் = வறுமை, துன்பம்.

இட்டிது = 1. சிறிது. “ஆகா றளவிட்டி தாயினும்” (குறள். 478). 2. அண்மை. “இட்டி தாகவந் துரைமினோ” (தேவா, 1240:2).

இட்டிமை = சிறுமை, ஒடுக்கம்.

இட்டிய = சிறிய (ஐங். 215)

இட்டு = சிறிது. இட்டிடை = சிறிய இடைவெளி.

இட்டேறி = சிறிய வண்டிப்பாதை.

இட்டி - சிறு செங்கல்

இட்டி = இட்டிகை = மிகச் சிறிய செங்கல்.

இடுக்கண் = துன்பம், இரக்கம்.

இடுக்கணி = நெருக்கமான (இடுக்கான) இடம்.

இடுக்கிடை = நெருக்கம்

இடுகுதல் = 1. ஒடுங்குதல். “கண்களை யிடுகக் கோட்டி” (சீவக. 2086). 2. சிறுகுதல். “இடுகிடைத் தோகாய்” (கம்பரா. சித்திர. 19).

இடுங்குதல் - உள்ளொடுங்குதல்.

“கண்ணிடுங்கி”

(திவ். பெரியதி. 1:3:4)

இடும்பை = 1. துன்பம். “எமஞ்சாலா இடும்பை” (தொல். பொருள் 50). 2. வறுமை. “இடும்பையால் அடர்ப்புண்டு” (திவ். பெரியதி. 1:6:5). 3. நோய். “கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின்” (குறள். 1056) 4. தீமை. “பூதம்... இடும்பை செய்திடும்” (மணிமே. 1:22)

இடுவல் - இடுக்கு.

இண்டு = மிகச் சிறிய இடைவெளி அல்லது துளை.

இண்டும் இடுக்கும் என்பது உலக வழக்கு.

உச்சட்டை = ஒல்லி.

உச்சுட்டை - ஒச்சுட்டை = ஒல்லி.

உச்சுட்டை - உஞ்சுட்டை = ஒல்லி.

உச்சுட்டை - ஒஞ்சுட்டை = ஒல்லி.

உச்சுந்தம் = தணிவு. உச்சுந்தம் - ஒச்சுந்தம் = தணிவு.

உறத்தல் = மிகச் சிறிதாதல்.

“உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி” (நாலடி. 38)

உற - உறகு. உறகுதல் = ஒடுங்கித் தூங்குதல்.

“பறவை யரையா வறகல்” (திவ். பெரியாழ். 5 : 2 : 9)

K. oragu.

உறகு - உறங்கு. உறங்குதல் = 1. ஒடுங்குதல். “தண்டலைக்கா வுறங்கின” (தமிழ்நா. 132). 2. தூங்குதல். “உறங்குவது போலுஞ்சாக்காடு” (குறள். 339). 3. சோர்தல். 4. தங்குதல். “தாமரை யுறங்குஞ் செய்யான்” (கம்பரா. நாட்டுப். 6).

K. oran'gu, M. urannu,

உறங்காப்புளி = இரவில் இலைகுவியாத புளிய மரம்.

உறங்கு - உறக்க (பி.வி.). M. urakku.

உறங்கு - உறக்கம் (தொ.பெ.). M. urakkam

உறண்டுதல் = மெலிதல், நோய்தல்.

உறண்டு - உறட்டு (பி.வி.).

உறட்டலன் = மெலிந்தவன், உடல்வற்றியவன்.

உறை = மிகக் குறைவானது.

“உறைவிற்குலா நுகலாள்விலை” (திருக்கோ. 266)

உறையிடுதல் = பேரெண்ணைக் குறிக்க ஒன்று என்னும் சிற்றெண்ணைக் குறியாய்க் கொள்ளுதல்.

“உறையிடத் தேய்ந்திடும் இவ்வந்தி வானத் துடுக்குலமே”

(அஷ்டப். திருவேங்கடத் தந்தாதி, 34)

உல் - ஒல் - ஒல்லட்டை = ஒல்லியானவன்.

ஒல் - ஒல்கு. ஒல்குதல் = 1. தளர்தல். “ஒல்க லுள்ளமொடு” (புறம். 135 : 8). 2. மெலிதல். “ஒல்கு தேவியை” (கந்தபு. காமதகன. 61). 3. குழைதல். “ஒல்கு தீம்பண்டம்” (சீவக. 62). 4. சுருங்குதல். “ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்” (குறள். 136). 5. ஒதுங்குதல். “பொன்னலங்கல்

காலசைப்ப வொல்கி” (சீவக. 595). 6. வறுமைப் படுதல். “ஓல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார்” (கலித். 25). 7. மனம் அடங்குதல். “ஓல்காதார் வாய்விட்டுலம்பு” (நீதிநெறி. 72).

ஓல்கு - ஓஃகு, ஓஃகுதல் = பின்வாங்குதல், தோற்றல்.

“ஏற்ற தெவ்வருக் கொல்கினன்” (கம்பரா. பள்ளியடை. 106)

ஓல்கு - ஓற்கு. ஓற்குதல் = 1. குறைதல்.

“ஓற்கா மரபிற் பொதியி லன்றியும்” (சிலப். 25 : 117)

2. தளர்தல்.

“ஓற்கா வள்ளத் தொழியா னாகலின்” (மணிமே. 15 : 18)

ஓற்கு - ஓற்கம் = 1. குறைவு. “ஓற்க மில்வளன்” (கந்தபு. மேரு. 70). 2. தளர்ச்சி. “ஓற்கத்தி னூற்றாந்துணை” (குறள். 414). 3. வறுமை. (தொல். சொல். 360). 4. அடக்கம். “ஓற்கமின் றுத்தைவா யங்காத்தல்” (நீதிநெறி. 23).

ஓஞ்சுதல் = நாணுதல். ஓஞ்சு - ஓஞ்சி. ஓஞ்சித்தல் = நாணுதல்.

ஓஞ்சு - ஓச்சம் (தொ.பெ.) = 1. குறை, குறைவு.

2. நாணம்.

ஓச்சித்தல் = நாணுதல்.

ஓச்சியம் = கூச்சம்.

ஓச்சி - ஓசி. ஓசிதல் = 1. நாணுதல். “கண்ணரக்கி நோக்கா தொசிந்து” (சீவக. 2541). 2. சாய்தல். “வாயருகு வந்தொசிந்து” (சீவக. 595). 3. நுடங்குதல். “மாந்துண ரொசிய வேறி” (சூளா. இரத. 44). 4. முறிதல். 5. ஓய்தல். 6. வருந்துதல். “நுண்ணிடை யொசியப் புல்லினான்” (சீவக. 989).

ஓசிந்தநோக்கு = ஓதுக்கப் பார்வை.

ஓடு - ஓடுங்கு. ஓடுங்குதல் = 1. சுருங்குதல். 2. குவிதல். “தாமரையின் தடம்போ தொடுங்க” (திவ். இயற். திருவிருத். 76). 3. ஓதுங்குதல். “மேலையோன்புடைதனி லொடுங்கியே” (கந்தபு. தாரகன் வதை. 164). 4. அடங்குதல். “என்னிதயமு மொடுங்க வில்லை” (தாயு. ஆனந்தமா. 9). 5. கீழ்ப்படிதல். 6. உள்ளொடுங்குதல், உட்கலத்தல்.

ஓடுங்கி = ஆமை.

ஓடுக்கு = 1. கலங்களின் அதுக்கு. 2. அடக்கம்.

ஒடு - ஒடி. ஒடிதல் = முறிதல். ஒடித்துக் கேட்டல் = விலையைக் குறைத்துக் கேட்டல்.

ஒடி - ஓசி (மேற்காண்க). ஒ. நோ : குடவன் - குசவன், பிடி - பிசி (பொய்).

பொய் சொல்லுதலைப் பொய் பிடித்தல் என்பது சேலம் வட்டார வழக்கு.

ஒடுங்கு - அடங்கு - அடக்கு - அடக்கம். அடங்குதல் = சுருங்குதல், உள்ளமைதல், உட்படுதல், கீழ்ப்படிதல், புலனொடுங்குதல், உறங்குதல், சாதல். ஒடுங்கு - ஒதுங்கு - ஒதுக்கு - ஒதுக்கம்.

ஒதுங்குதல் = 1. ஒடுங்குதல். 2. விலகுதல். 3. வறுமையடைதல். 4. சாதல்.

ஒதுங்கு - அதுங்கு - அதுக்கு - அதுக்கம்.

அதுங்குதல் = உள்ளொடுங்குதல், கலம் நெளிதல்.

அதுக்குதல் = வாயிலடக்குதல், அழுக்குதல்.

அதுக்கு = ஒடுக்கு, கலநெளிவு.

ஒதுங்கு - ஒருங்கு. ஒருங்குதல் = 1. ஒடுங்குதல். "உரமொருங்கியது... வாலியது மார்பு" (கம்பரா. யுத்த. மந்திர. 90). 2. அழிதல்.

"நமரெல்லாரும் ஒருங்கினர் சமரில்" (பிரபோத, 38 : 1)

ஒ. நோ : விதை - விரை.

ஒருங்கு - ஒருக்கு. ஒருக்குதல் = 1. அடக்குதல். "மனத்தை யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே" (பதினொ. திருவிடைமும். 24). 2. அழித்தல். "இன்றொருக்கினே னித்தனை வீரரை" (கம்பரா. பிரமா. 195).

இனி, ஒடுங்கு - ஒருங்கு என்றுமாம்.

ஒ. நோ : அடுப்பங்கடை - அடுப்பங்கரை, படவர் - பரவர்.

ஒன்றுசேர்தலைக் குறிக்கும் ஒருங்கு என்னும் சொல்லும், ஒடுங்குதலைக் குறிக்கும் ஒருங்கு என்னும் சொல்லும், வெவ்வேறாம். ஒன்றுசேர்தற் கருத்திற் சாதற்கருத்திற் கிடமின்மை காண்க.

ஒல்கு - அல்கு. அல்குதல் = 1. சுருங்குதல். 2. அழிதல். "அளியினாற் றொழுவார்வினையல்குமே" (தேவா. 168 : 10). 3. தங்குதல் (பிங்.).

ஓ. நோ : ஒதுங்குதல் = புகலடைதல். ஒதுக்கு = 1. பிறர் வீட்டிற் குடியிருக்கை. 2. புகலிடம். ஒதுக்கிடம் = 1. ஒதுங்குமிடம். 2. தங்கும் விடுதி. 3. அண்டி வதியுமிடம்.

ஒதுக்கம் = இருப்பிடம்.

“ஏற்றினுக் கொதுக்கம் செல்வ நின்னிணை மலர்ச்சேவடி கொடுத்த”

(சீவக. 3100)

ஒதுக்கக்கருத்தில் தங்கற்கருத்துத் தோன்றிற்று.

அல்கல் - 1. குறைவு. “அல்கலின் மொழிசில வறைந்து” (நைடத. அன்னத்தைக் கண். 66). 2. வறுமை. (திவா.). 3. தங்குகை (அகம். 20).

அல்குநர் = தங்கும் குடிகள்.

“அல்குநர் போகிய லுரோ ரன்னர்”

(கலித். 23)

அல்கு - அஃகு. அஃகுதல் = 1. அளவிற் குறுகுதல். (நன். 60). 2. சுருங்குதல். “கற்பக் கழிமடம் அஃகும்” (நான்மணி. 20). 3. குவிதல். “ஆம்பல்... மீட்டஃகுதலும்” (காஞ்சிப்பு. திருக்கண். 104). 4. நுண்ணிதாதல். “அஃகி யகன்ற வறிவு” (குறள். 175). 5. மனங்குன்றுதல். 6. கழிந்துபோதல்.

“அல்லாயிர மஃகினவால்”

(கம்பரா. அதிகா. 69)

அஃகல் = 1. சிறிதாகை (திவா.). 2. வறுமை (திவா.).

அல்கு - அற்கு. அற்குதல் = நிலைபெறுதல்.

“அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வம்”

(குறள். 333)

தங்கற்கருத்தில் நிலைபேற்றுக் கருத்துத் தோன்றும்.

அற்கு - அற்கம் = அடக்கம்.

“அற்க மொன்றும் அறிவுறாள்” (திவ். திருவாய். 6 : 5 : 4)

குடிகள் அரசனுக்கு அடங்கி வரி கொடுப்பதால், உல்கு என்னும் சொல் தென்சொல்லாகவு மிருக்கலாம். சுல்க (sulka) என்னும் வடசொல் மணமகட் கொள்ளும் பரிசுத்தையே சிறப்பாய்க் குறிக்கும். உல்கு என்னும் சொல்லேனும், சுல்க என்னும் வடசொல்லின் திரிபான சுங்கம் என்னும் சொல்லேனும், தமிழிற் பரிசுத்தைக் குறிப்பதில்லை. ‘உல்கு’ தென்சொல்லாயின், உல்கு - சுல்க (வ.) - சுங்கம் என்று திரிந்திருத்தல் வேண்டும். தென்சொல்லின் திரிபான வடசொல்லினின்று திரிந்த சொல்லும் பிற்காலத் தமிழில் வழங்கும்.

எ - ஓ :	தென்சொல்	வடசொல்	தென்சொல்திரிபு
	அரத்தம்	ரத்தம்	ரத்தம்
	திரு	ஸ்ரீ	சீ

‘உள்’ என்னும் வேர்ச்சொல் உள் (துளைத்தற் கருத்து வேர்)

உ - உல் - உள்.

உள் என்பது ஈண்டுத் துளைத்தற் கருத்துள்ள வேர்ச்சொல்.

உல் = 1. தேங்காயுரிக்கும் கூரிய கருவி. 2. கழு. துளைத்தற் குக் கூரிய கருவி வேண்டும்.

உல் - இல் - இல்லி = துளை, சிறுதுளை.

இல் = துளைபோன்ற சிறு வீடு, வீடு.

ஓ. நோ. : புரை = துளை, அறை, வீடு.

இல் - இல்லம் = பெருவீடு, வளமனை. ‘அம்’ பெருமைப் பொருட் பின்னொட்டு. ம. இல்லம்.

உல் - உர் - உரல் = உலக்கையாற் குத்துதற்கேற்ற குழியுள்ள கல். ம. உரல், து. ஓரல், க. ஓரந், தெ. ரோலு.

உல் - உலை. உலைதல் = உட்குலைதல்.

உள்ளிறங்குமாறு குத்துதலும் ஒருவகைத் துளைத்தல். அங்ஙனங் குத்துங்கருவி கூராயிருத்தல் வேண்டும்.

உல் - உள் - உளி. உள் - அள் = கூர்மை. அள் - அளி = குத்தும் உறுப்புள்ள ஈ, தேனீ, குளவி, வண்டு. அளி - வ. அலி.

உள் - உளி = கூரிய பல்வேறு கருவி.

ம., க., து. உளி; தெ. உலி. உளி - உசி - ஊசி.

ஓ. நோ : இளி - இசி.

ஊசி = கூர்மை. கூரிய தையற்கருவி, எழுத்தாணி, கழு, துலைமுள், இருப்பு நெருஞ்சில், குயவர் மட்கலம் அறுக்குங் கருவி, சிறுமை.

குத்தாசி, கோணியூசி, தையலூசி, வகுவூசி; ஊசிக் கணவாய் (மீன்). ஊசிக்கழுத்தி (மீன்), ஊசிக்களா, ஊசிக் காது, ஊசிக்காய் (தேங்காய்), ஊசிக்கார் (நெல்), ஊசிக்கால் (தூண்), ஊசிச்சம்பா, ஊசித்தரை (அவரை), ஊசித் தூற்றல், ஊசித்தொண்டை, ஊசிப் பாலை, ஊசிப்புழு, ஊசிமல்லிகை, ஊசிமிளகாய், ஊசிமுல்லை, ஊசிவேர் முதலிய கூட்டுச் சொற்கள் தொன்றுதொட்ட வழக்காம். நெசவுத் தையலும் முதன்முதல் நிகழ்ந்த இடம் பண்டைத் தமிழகமே.

ஊசி- வ. சூச்சி.

உளி- உளியம் = உளிபோற் கூரிய உகிர்க்களையுடைய கரடி.

உளி- உகிர் (வ. நகம்). M. uhir, K. ugur, Tu. uguru, Te. goru (கோரு).

உள்- உளு = மரத்தைத் துளைக்கும் புழு. உளுத்தல் = புழுவால் துளைக்கப்படுதல். உளு- உசு. ம. உளும்பு.

உள்- அள் = 1. வாய். அள்ளுறுதல் = வாயுறுதல். 2. காது. அள்குத்து = மகமதியப் பெண்டிர் அணியும் காதணிவகை.

உள்- உள்ளிடம், இடம், 7ஆம் வேற்றுமை யுருபு, உள்ளிருக்கும் மனம், நீருள் மூழ்கிச் செல்லும் பறவை (snipe) K., M. உள், inside.

உள்- உள்ளல், உள்ளான் (snipe).

“உள்ளும் ஊரலும்” (சிலப். 10 : 117)

“வாளமீன் உள்ளல் தலைப்படலும்” (திரிகடு. 7)

“உள்ளானும் வலியானும் எண்ணிக் கொண்டு” (குற்றா. குற. 85 : 1)

தெ. உல்லாமு, க. உல்லங்கி.

உள்- உள்ளம்- உளம் = உள்ளிருக்கும் மனம்.

உள்ளுதல் = கருதுதல், நினைத்தல். உள்ளல் = கருத்து.

உள்- உள்கு. உள்குதல் = நினைத்தல். உள்கு- ஊழ்கு. ஊழ்குதல் = (வ.) தியானித்தல்.

“நின்றனை யுள்கி யுள்ள முருகும்” (திருவாச. 5 : 50)

“புனிதன பங்கய மூழ்கி” (கோயிற்பு. பாயி. 7)

உள்ளாளம் = உடம்பசையாமல் உள்ளடக்கமாகப் பாடும் பாட்டு.

உள்- உள்ளி = நிலத்திற்குள்ளிருக்கும் பூண்டுவகை.

ம., து. உள்ளி, தெ. உல்லி.

உள்- உளவு = உள்ளிருந்து துப்பறிதல். உளவு- உளவன் = துப்பாள்.
து. உளவு; க., தெ. ஓலவு.

உளகு = உட்டுளையுள்ள யாழின் தண்டு.

உளகன் = உட்பட்டவன்.

“பல்லினைக்கே யுளக ரெல்லாம்” (திருநூற். 61)

உளர்தல் = உட்கிளைத்தல், குடைதல், கோதுதல்.

உளம்புதல் = புதரைத் தட்டி வேட்டை விலங்கைக் கிளப்புதல்.

“கைம்மா வுளம்புநர்” (கலித். 23)

உளைதல் = உட்குடைதல். ம. உள.

உளை- உளைவு, உளைச்சல்.

உளு- உழு- உழுதல் = நிலத்தை மேனாக்காகத் துளைத்தல்.

ம., க. உழு, து. ஊட் (ud).

உழு- உழவு- உழவன்.

உளு- உகு. உகுதல் = உள்ளிருந் தொழுகுதல், சுரத்தல், சிந்துதல், சிதறுதல், உதிர்தல், தேய்தல், குலைதல், கெடுதல், சாதல்.

உகு- உகை. உகைத்தல் = உள்ளழுத்துதல், பதித்தல். க. ugu.

“நீலமொன் றுகைக்கு நிறைந்த கணையாழி” (பணவிடு. 97)

உகு - (உகள்) - அகள் - அகழ். அகழ்தல் = தோண்டுதல் க. agal (அகழ்).

அகழ் = 1. அகழி. க. agal (அகழ்). “வையையும் ஒருபுறத்தகழாம்” (திருவிளை. திருநகரப். 17). 2. குளம். “நீர் நசைஇக் குழித்த வகழ்” (பெரும்பாண். 108).

அகழ்- அகழி. க. agalu (அகழு), தெ. அகட்த (agadta).

அகழான் = அகழெலி

அகள்- அகடு = 1. உள். “செழுந்தோட்டகட்டின் அடைகிடக்கும்” (கூர்மபு. தக்கன்வே. 57). 2. வயிறு. தெ. கடுப்பு. “அகடாரார்” (குறள். 936). 3. நடு. “மதிபகடு தோய்” (தாயுமா. சச்சி. 6). 4. நடுவுநிலைமை. “அகடுற யார்மாட்டும் நிலல்லாது” (நாலடி. 2).

அகள் - (அகண்) - அகணி = 1. உட்புறம். "கடுக்காயில் அகணி நஞ்சு, சுக்கிற் புறணி நஞ்சு" (பழமொழி) 2. உட்புறத்தோடு கூடிய புறநார். 3. அகநாடாகிய மருதநிலம் (சூடா.). 4. நெல்வயல். "அகணியின் கரைபுரளும் எங்கணும்" (அரிசமய. குலசே. 8).

அகழ்ப்பை - அகப்பை. Te. agapa, K. agape.

ஒ. நோ : கேழ்ப்பை - கேப்பை.

அகம் = உள், உள்ளிடம், இடம், வீடு, மருதம், மனம், மார்பு, காமவின்பம், அகப்பொருள், அகநானூறு.

ம. அகம், க. ஆகெ (age).

அகம் - அகம்பு - உள்.

அகரம் = மருதநிலத்தூர், ஊர் (பிங்.).

உகு - (உகல்) - உவல் - அவல் = 1. பள்ளம். "அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ" (புறம். 187). 2. விளைநிலம். "மெல்லவ லிருந்த ஓர் தொறும்" (மலைபடு. 450). 3. குளம். உவல் - உவன்றி = நீர்நிலை. "வாய்த்தலைக்கும் உவன்றிக்குமாகப் பங்கொன்றும்" (S.I.I. Vol. II, 521)

உவனித்தல் = ஈரமாதல்.

உவல் - உவறு. உவறுதல் = சுரத்தல்.

"உவறு நீருழக்கி"

(சீவக. 966)

உவறு - உவற்று (பி.வி.) உவற்றுதல் = சுரக்கச் செய்தல்.

"ஒண்ணெங் குருதி யுவற்றியுண் டருந்துபு"

(அகம். 3)

உவறு - ஊறு. ஊறுதல் = சுரத்தல்.

ம., க. ஊறு, தெ. ஊரு.

ஊறு - ஊற்று. தெ. ஊட்ட, க. ஊட்டெ, து. ஊட்டி.

ஊற்றுதல் = ஒழுகச் செய்தல், வார்த்தல். ம. ஊத்து, மராட்டி. ஒத்து.

உவல் - (உவன்று) - ஊன்று. ஊன்றுதல் = பள்ளத்தில் அல்லது குழியில் நடுதல் அல்லது நட்டுதல், நிலைபெறுதல், நிலை நிறுத்துதல்.

ஊன்று - ஊன்றி (க்கம்பு). ஊன்று - ஊற்றம் = நிலைபேறு.

ம. ஊன்னு, தெ. ஊனு.

உவல் - உவள் - உவளகம் = 1. அரண்மனையின் உட்புறம். “உவளகந் தனதாக வொடுங்கினான்” (சீவக. 243). 2. பள்ளம் (பிங்.). 3. தடாகம் (பிங்.). 4. அகழி. “உவளகங் கண்ணுற்று வர்க்கட லிஃதென்” (குமர. பிர. திருவாரு. 32).

உள்- உண். உண்ணுதல் = உட்கொள்ளுதல்.

உண்- உணா, உணா, உணவு, உண், உண்டி.

உண்- ஊட்டு (பி. வி.)- ஊட்டம் = 1. உண்பிக்கை. 2. வளமான உணவு (nutrition).

ஊட்டு - ஊட்டி = 1. ஊட்டும் உணவு. 2. வளமான அல்லது வலுவூறுத்தும் உணவு. 3. குழந்தைகட்கு ஊட்டும் சங்கு. 4. சங்கு போன்ற குரல்வளையுறுப்பு (Adam's apple)

உள் - (உளை) - உடை. உடைதல் = உட்குலைதல், விரிதல், பிளத்தல்.

உள் - ஊள் - ஊளை = தொள்வு, தொய்வு, உலைவு, பதனழிவு, பதனழிந்த மோர், அதையொத்த காதுச்சீழ்.

ஊளைச்சதை = ஊழற்சதை.

ஊழறுதல் = குடைதல்.

“காழியர் மோதகத் தூமுறு விளக்கமும்” (சிலப். 6 : 37, அரும்.)

ஊள்- ஊழ், ஊழ்த்தல் = 1. உட்குலைதல், பதனழிதல். “அருவிதந்த பழம்..... ஊழ்த்து” (மலைபடு. 174-80) 2. விரிதல், மலர்தல். “இணருழ்த்து நாறா மலரனையர்” (குறள். 650) 3. முதிர்ந்தல். “காந்த னூழ்த்துச் சொரிவபோல்” (சீவக. 1742) 4. நாறுதல் (பிங்.).

ஊழ்- ஊசு. ஓ. நோ : காழ் - காசு. தொள் - தொளர் - தளர். தொள் - தொய். நொள் - நொய் - நொய - நொச. நோய் - நோய் - நோ.

ஊழ் - ஊழல் = குலைவு, தாறுமாறு, உலைவு நாற்றம். ஊழில் = அருவருப்பான சேறு (பிங்.). ஊழலித்தல் = பதனழிதல், சோர்தல்.

உள்- ஒள் - ஒழுகு. ஒழுகுதல் = துளைவழியாய்ச் சிந்துதல்.

ஒள்- ஒள் - ஒலை. ஒளைவாய் = சாளைவாய்.

ஒள் = ஒட்டு. ஒட்டுதல் = கையைத் துளைக்குள் இடுதல்.

ஒள்- ஒட்டை = துளை.

ஒழுகு - ஒழுகு. ஒழுகுதல் = 1. சிந்துதல். 2. ஒழுகுப்போல் நீள்தல், நேராதல். “வார்தல் போதல் ஒழுகல் மூன்றும்,

நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்'' (தொல். 800). 3. நீள்தல் போற் காலால் நடத்தல், வண்டி செல்லுதல். ஒ. நோ : நெடு - நட. கம்பியை நீட்டிவிட்டான் என்னும் வழக்கையும் நோக்குக. 4. ஒழுக்க முறையில் நடத்தல்.

ஒழுகு - ஒழுக்கு - ஒழுக்கம் - நடை, செலவு, நடத்தை, வரிசை.

ஒழுகு = நிலம், கோயில் முதலியவற்றின் ஒழுங்கான வரலாறு அல்லது கணக்கு.

''நாடு பிடித்தார்க்கு ஒழுகைக் காட்டி''

(திவ். திருமலை. 3, வியா.)

கோயிலொழுகு = கோயிலுடைமை வரலாறு.

ஒழுகு - ஒழுங்கு - ஒழுங்கல் = ஒழுங்காயிருக்கை.

ஒழுகு - ஒழுகை = 1. வண்டி. ''உப்பொ யொழுகை யெண்ணும்'' (புறம். 116). 2. வண்டி வரிசை. ''பெருங்கயிற் றொழுகை'' (பெரும்பாண். 64).

ஒழுங்கு - ஒழுங்கை = 1. நீண்ட இடைகழி. 2. மண்டப நடை, முகப்பு.

ஒள் - ஒளி. ஒளிதல் = துளைக்குள் அல்லது பள்ளத்துள் மறைதல்.

ஒளி - ஒழி - ஒழிதல் = மறைதல், நீங்குதல், சாதல்.

ஒ. நோ : மாய்தல் = மறைதல், இறத்தல்.

ஒழி - ஓய். ஒ. நோ : வழி - வாய். ஓய்தல் = வேலையொழிதல், மரங் காய்ப்பொழிதல். கால் வலிமையொழிதல்.

ஒய்வு - ஓவு - ஓ = ஒளிவு, சென்று தங்குகை, ஒழிவு.

உள் - உடு - அகழி (பிங்.).

உடு - உடுவை = அகழி, நீர்நிலை.

உடு - ஊடு = துளைவழி, வழி.

ஊடு - ஊடை = நெசவின் குறுக்கிழை.

உள் - உரு - உருவு. உருவுதல் = துளையூடு செல்லுதல், மூடின கையூடிழுத்தல்.

உருவ = துளைநெடுக, முற்றும், நன்றாக.

ஒ. நோ : E. through - thorough, thoroughly.

“புயவலியை நீயுருவ நோக்கையா” (கம்பரா. குலமுறை. 26)

இதுகாறும் காட்டிய சொற்களெல்லாம், துளைத்தல், துளைக்குங் கருவி, துளை, துளைக்குட் செல்லல், துளையினின்று வருதல், துளையூடுருவுதல் ஆகிய பெருங்கருத்துகளையும் அவற்றின் கிளைப்புகளையுமே கொண்டு ஒரே தொடர்புற்றிருத்தல் காண்க.

துளையெனினும் பள்ளமெனினும் ஒக்கும்.

சில சொற்கள் அணிவகையிற் பொருளுணர்த்தும். அவற்றை அறிதல் வேண்டும்.

எ - டு : குடைதல் = 1. துளைத்தல் - (பருப்பொருள்).
2. துளைத்தல்போல் நோவுறுத்தல் - (அணிப்பொருள்).

‘ஊது’ என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்

ஊ - ஊது.

மாந்தன் மொழி இயற்கை மொழி (Natural Language), செயற்கை மொழி (Artificial Language) என இருநிலைப்படும். சுட்டுச் சொற்கட்கு முந்தியது இயற்கை மொழி; பிந்தியது செயற்கை மொழி. இவை முறையே முழைத்தல் மொழி (Inarticulate Speech), இழைத்தல் மொழி (Articulate Speech) எனவும் படும்.

இயற்கை மொழியைச் சேர்ந்த எழுவகை யொலிகளுள், ஒப்பொலி (Imitative) என்பது ஒன்றாம். அஃது அஃறிணையொலியும் உயர்திணையொலியும் என இருவகை.

எ - று :

அஃறிணையொலி : கூ, கூவு (coo), கரை (cry, crow), ஊள்- ஊளை (howl), பிளிறு (blare), இம்- இமிர் (hum).

உயர்திணையொலி : சப்பு (sup, sip), துப்பு (spit), முக்கு, விக்கு (hiccup), ஊம் (hum), ஆம் (haw), மூசு, ஊது.

உயர்திணையொலிகள், வாயொலி, மூக்கொலி, மூச்சுக் காற்றொலி என மூவகையாம். சப்புதலும் துப்புதலும் வாயொலி யுடனும், முக்குதலும் ஊங்கொட்டுதலும் மூக்கொலியுடனும், மூசுதலும் ஊதுதலும் மூச்சுக் காற்றொலியுடனும் நிகழும்.

மூச்சுக் காற்றும் மூக்குவழி வருவதும், வாய்வழி வருவதும் என இருவகைத்து. மூசுதல் மூக்குவழிக் காற்றாலும், ஊதுதல் வாய்வழிக் காற்றாலும் நிகழும். மூசுதலாவது, செவியுறுமாறு காற்றை வெளிவிட்டும் உள்ளிழுத்தும் உரக்க மூச்சுவிடுதல். மூசுமூசென்று இளைக்கிறான் என்னும் வழக்கை நோக்குக. மூசு - மூச்சு. ஓ. நோ : பேசு - பேச்சு. ஊதுதலாவது, நெருப்பெரித்தலும் விளைக்கணைத்தலும் சூடாற்றுதலும் துகளைப் போக்குதலும் முதலிய செயல்கட்கு, வாழ்வழிக் காற்றை வெளிவிடுதல்.

காற்று வெளிவரும் ஓசை, பெரும்பாலும் சகரவொலியாலும், சிறுபான்மை சகரத்திற்கு ஒருபுடையினமான தகரவொலியாலும், குறிக்கப்படும். மூசு என்னும் சொல்லும், காற்பந்திற்குக் காற்றடிப்பதைக் குறிக்கும் புகுக்கு என்னும் ஒலிக்குறிப்பும், சகரத்தை யுடையன. Gas என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லிலும் சகரமிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. வான் எல்மாந்து (Van Helmont) என்பவரின் gas என்னும் சொல்லை, ghaos (chaos) என்னும் கிரேக்கச் சொல்லினின்று திரித்தார் என்பது, அத்துணைப் பொருத்த முடைத்தன்று. காற்றின் தொழிலைக் குறிக்கும் வீசு, விசிறு, விசுக்கு (whisk) என்னும் சொற்களும் சகரத்தைக் கொண்டுள்ளன.

நெருப்பெரித்ததற்குக் காற்றை ஊதும்போது, ஊகாரத்தையே ஒலித்தற்கேற்ற இதழ் குவிவும், சகர தகரம் போன்ற உரசொலி களையே (fricatives) ஒலித்தற்கேற்ற வாய்நிலையும் அமைந் திருத்தலால், அந் நிலையில் வாய்வழிக்காற்றை வெளிவிடுஞ் செயலை, ஊசு, ஊது என்னுஞ் சொற்களே குறிக்க முடியும். ரகரம் உருளொலியாதலால் (trill) அத்துணைப் பொருத்தமான தன்று.

காற்றை வெளிவிடும்போதும் உள்ளிழுக்கும்போதும் அமையும் வாய்நிலை, ஏறத்தாழ ஒன்றே. அதனால் வெயிலில் அலைந்தவன் இளைப்பாற உட்காரும்போது வாய்மொழிக் காற்றை வெளிவிடுதலையும், உறைப்பான உணவை யுண்பவன் வாய்வழிக் காற்றை உள்ளிழுத்தலையும், ஊசு என்னும் ஒரே சொல் குறிக்க லாயிற்று.

‘ஊசென்று உட்கார நேரங்கிடையாது’, ‘ஊசு ஊசென்று அவ்வளவு சோற்றையும் உண்டுவிட்டான்’, என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

நெருப்பெரித்தல் போன்ற செயலிற் காற்றை வெளிவிடுதலை, ஊது என்னுஞ் சொல் குறித்தது. சகர தகரம் ஒன்றற்கொன்று போலியாக வரும்.

எ - று : ஓசை— ஓதை, நத்து— நச்சு.

ஊதுதல் = 1. நெருப்பெரிக்க ஊதுதல். ஊது ஊத்து (தொ.பெ.). 2. விளக்கவிக்க ஊதுதல். 3. சூடாற்ற ஊதுதல். 4. நோவு தீர ஊதுதல். ‘ஊது’ என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல் 5. துகள் நீக்க ஊதுதல். ஊதிப்போடுதல் = எளிதில் வெல்லுதல். உன்னைக் கசக்கி ஊதிவிடு வேன் என்னும் வழக்கை நோக்குக. 6. ஊதாங்குழ லுதுதல். ஊதாங் குழல், ஊதாங்குச்சி என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். 7. இசைக்குழ லுதுதல்.

ஊதி, ஊதிலி (மகுடி), ஊதுகொம்பு முதலியன துளையுள்ள இசைக்கருவி வகைகள். ஊதல் என்னும் சொல் எக்காளம், தாரை, கொம்பு முதலியன ஊதிச்செல்லும் ஊர்வலம்பற்றி ஆரவாரத்தையுள் குறிக்கும். ஒ.நோ : E. fanfare – fonforonade.

8. தட்டான் பொன்னை ஊதிப் புடமிடுதல். ஊதுகட்டி, ஊதுவெள்ளி என்பன சொக்கவெள்ளியைக் குறிக்கும் பெயர்கள். 9. உலைத்துருத்தி அல்லது இசைத்துருத்தி யூதுதல். இசைத்துருத்தியின் பெயர் பின்வருமாறு திரியும் : துருத்தி – துத்தி – தித்தி. 10. ஊத்தாம்பை யூதுதல். ஊத்தாம்பை ஊத்தாம் பெட்டி, ஊத்தாம் பேழை என்றும் சொல்லப்பெறும்.

11. காங்களை மூட்டம்போட்டு ஊதிப் பழுக்க வைத்தல். 12. நோயாளி யுடம்பிற்குள் ஊதி மந்திரித்தல். 13. வண்டு ஒலித்தல். "சேவடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ" (திருவா. 10 : 1). 14. வண்டு ஊதித் தேனை நுகர்தல். 15. வண்டு ஊதி மரத்தைத் துளைத்தல். 16. உடல் வீங்குதல்.

ஊத்தம் = வீக்கம். தெ. ஊத. ஊதல் = வீக்கம்.

ஊதை = வளிநோய் (வாதம்). ஊத்து = வளிநோய்.

ஊதுகணை, ஊதுகரப்பான், ஊதுகாமாலை, ஊதுமாந்தம் என்பன ஊதுநோய் வகைகள்.

ஊதுசுருட்டை, ஊதுவழலை, ஊதுவிரியன் என்பன உடம்பை ஊதச்செய்யும் நச்சுப்பாம்பு வகைகள்.

17. மிகுதல்.

ஊத்தப்பம், ஊதுமாக்கூழ் என்பன எழும்பும் சிற்றுண்டி வகைகள்.

ஊது – ஊதியம் = 1. செலவிற்குமேல் மிகுந்த வரவு. "முதலிலார்க் கூதிய மில்லை" (குறள். 449). 2. பயன். "ஊதியங் கருதிய வொருகிறத் தானும்" (தொல். பொருள் 41).

ஊதியம் வேறு; சம்பளம் வேறு.

ஊதிய இழப்பு – வ. லாப நட்டம்.

ஊது – ஊதாரி = துகளை ஊதிப் போக்குவதுபோல் செல்வத்தை யெல்லாம் வீண் செலவு செய்தழிப்பவன்.

"கொடையிலாத ஊதாரி"

(திருப்புகழ்)

ஊதாரிபடுதல் = கேடுறுதல்.

"உடலூ தாரிபட் டொழிய"

(திருப்பு. 904)

ஊதாரி என்னுள் சொல்லை, உதார என்னும் வடசொல் லினின்று திரிந்ததாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலி காட்டியிருப்பது, உண்மைக்கு மாறானதும் முற்றும் பொருத்த மற்றதுமாம். உதார என்னும் வடசொல் ஈகைத் தன்மையைக் குறிப்பதாகும், ஊதாரி என்னும் தென்சொல்லோ அழிப்பாளியைக் குறிப்பதாகும். அழிப்பாளி வீண்செலவு செய்பவனே யன்றி அளிப்பாளி யல்லன். தமிழுக்கு இம்மியும் உதவாது பிறமொழி வளர்ச்சிக்கு ஏராளமாய் வாரிக் கொடுக்கும் தமிழ் அரசனை அல்லது செல்வனை, ஊதாரியெனின், அது மிகப் பொருத்தமே.

ஊது- ம., க., தெ., து. ஊது.

ஊது- ஊத்து- ம. ஊத்து = ஊதுகை.

ஊது- ஊத்தம்- தெ. ஊது = வீக்கம்.

ஊது- ஊதை- 1. காற்று (திவா.) 2. வாடைக் காற்று. "பனிப்புலர் பாடி..... ஊதை யூர்தர" (பரிபா. 11 : 84). 'ஊது' என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல் 3. வளிநோய். "தலைவலி பன்னமைச்ச லுதை" (தைலவ. தைல. 7).

ஊதை- Skt. vata (வாத.)

ஊசு, ஊது என்னும் சொற்களிலுள்ள சகர தகரங்கள் வாய்வழிக் காற்றுப்பறிதலை உணர்த்துதலால், அவை ஆரிய மொழிகளிலும் வட திராவிட மொழிகளிலும் உள்ள c, t என்பன போல் (வெடி(ப்பு)த் தகைப்பொலிகள் (plosive stops) ஆகாவென்றும், இரட்டித்தவிடத்தே அங்ஙனமாகுமென்றும், அறிந்துகொள்க.

தமிழ் குமரிநாட்டில் தோன்றிய தொன்மூதியன் மொழி யாதலின், அந் நிலமிருந்த இடத்தை யொட்டிய தென்னாட்டுத் தென்கோடியில் வழங்கும் தமிழொலிகளை, தமிழ் வாயிலாகத்தான் அறிய முடியுமே யன்றிப் பிற வடநிலத் திரிமொழிகள் வாயிலாய் அறிய முடியாதென்றும், அங்ஙனம் அறிய முயல்வார் குன்று முட்டிய குருடர்போல இடர்ப்படுவாரென்றும், அறிந்து கொள்க.

hoot, v.i. & t., & n, 1. Make loud sounds..... (of steam whistle or motor car or driver) Sound (intr) ..... [ME. huten, imit.]

"hooter, n. I n vbl senses, esp. siren, steam whistle, esp. as signal for work to begi n or cease," [Er]

என்று 'எருதந்துறை நடப்பு ஆங்கிலச்சிற்றகர முதலி' (The Concise Oxford Dictionary of Current English) கூறுவதால், 'ஊது என்னுள் சொல்லொடு hoot என்னும் சொற்கு ஒருமருங்கு தொடர் பிருக்கலாமோ என ஐயுற இடமேற்படுகின்றது.

ஊது - பூது - பூத்து. பூத்துப் பூத்தென்று அடுப்பூதிக் கொண் டிருக்கின்றான் என்பது உலக வழக்கு.

ஊது - ஓது. ஓதுதல் = 1. காதிற்குள் ஊதுவதுபோல், சமயகுரவன் அருமறை மந்திரத்தைச் சமைந்த மாணவனுக்குச் சொல்லுதல்.

2. மருமச் செய்தியை ஒருவன் இன்னொருவன் காதிற்குள் மெல்லச் சொல்லுதல்.

‘ஏ’ என்னும் இரு வேர்ச்சொற்கள்

ஏ¹. ‘(தன்மைப் பெயரடி)’

தன்மைப் பெயர்கள்

(முதல்நிலை)

எண்	எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஒருமை :	ஏன்	என்
பன்மை :	ஏம்	எம்
இரட்டைப் பன்மை : (ஏங்கள்)		எங்கள்

இவற்றுள், ‘ஏங்கள்’ என்பது ஏனையீரிடத்து இரட்டைப் பன்மைக் கொத்த வடிவேயன்றி, அவற்றைப்போல் உயர்வு குறித்ததன்று. அதுவும் அடியோடு வழக்கற்றது. ‘என்’, ‘எம்’ இரண்டும் இன்று பெயராகவன்றித் தன்மை வினைமுற் றீறாகவே வழங்கி வருகின்றன.

எ - று : வந்து + ஏன் = வந்தேன்

வந்து + ஏம் = வந்தேம்

இவ் வீறுகள் பின்வருமாறு திரியும் :

ஏ- என்- அன்- அல்.

எ - று : வந்தென், வந்தெனன், வருவன், வருவல்.

ஏம்- எம். M. ஏன்; K. என், ஏனு, ஏனெ, எ; Te னு, னி.

எ - று : வந்தெம், வந்தெனம். ம. ஓம்; க. எவு, ஏவு; எவெ; தெ. மு,

மி.

(இரண்டாம் நிலை)

எழுவாய் **வேற்றுமையடி**

ஏன்— யான்	ஏன்
ஏம்— யாம்	ஏம்
ஏங்கள்— யாங்கள்	ஏங்கள்

ம. எங்கள். **தெ.** ஏனு, ஏ; **க.** யான், ஆன்.

ம. ஞாங்கள்; **தெ.** ஏழு, மேமு; **க.** ஆம், ஆவு.

யகரம் மொழிமுதலெழுத் தன்மையாலும், எகரத்திற்கும் யகரத்திற்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பினாலும், 2ஆம் நிலை வடிவுகளும் முதல்நிலை வடிவுகள் ஒத்தே வேற்றுமையடி கொண்டன.

(மூன்றாம் நிலை)

எழுவாய் **வேற்றுமையடி**

யான்— நான்	நன்
யாம்— நாம்	நம்
யாங்கள்— நாங்கள்	நங்கள்

ம. ஞான்; **க.** நானு, நா; **தெ.** நேனு, நே.

ம. நாம், நேரம், நம்மள்; **தெ.** மனமு; **க.** நாவு.

இவற்றுள், நன் என்னும் வேற்றுமையடி இற்றைத் தமிழில் வழக்கிறந்தது. அது தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய திரவிட மொழிகளில் இன்றும் வழங்குகின்றது. அது குடியேற்றப் போற்றிக் காப்பின் (Colonial Preservation) பாற்படும்.

இற்றை வழக்கில் இல்லாத பழஞ்சொற்களும் சொல் வடிவுகளும், முழுகிப்போன குமரிக்கண்ட உலகவழக்கிலும் இறந்துபட்ட இலக்கிய வழக்கிலும் இருந்தன என்றறிதல் வேண்டும்.

நங்கள் என்பது இற்றை இலக்கிய வழக்கில் உள்ளது.

“நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே”

(திவ். பெருமாள். 7:3)

“நங்கள் வரிவளை யாயங்காளோ” (திவ். திருவாய். 8:2:1)

கூர்மதிவாய்ந்த குமரிக்கண்டப் பொதுமக்கள், யகர முதல் நகர முதலாகத் திரிந்த நிலையைப் பயன்படுத்தி, பன்மை வடிவில் அவ்விரு

முதலுக்கும் பின்வருமாறு வேறுபாடு காட்டித் தமிழைப் பண்படுத்தியுள்ளனர்.

யாம், யாங்கள் = தனித் தன்மைப் பன்மை அல்லது படர்க்கையுள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை.

நாம், நாங்கள் = முன்னிலை யுள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை.

இக்கால வழக்கில், 'யாங்கள்' என்னும் சொற்குப் பகரமாக (பதிலாக), 'நாங்கள்' என்பது தவறாக வழங்கிவருகின்றது. இதற்கு யாவடிச்சொல் வழக்கற்றுப் போனதே காரணம். தன்னையும் தன்னோடிருக்கும் பிறரையும்மட்டும் சேர்த்துக் குறிப்பது தனித் தன்மைப் பன்மையாம்.

நாம் என்னும் பெயரினின்று 'ஆம்' ஈறு தோன்றியுள்ளது. அது 'அம்' என்று குறுகவுஞ் செய்யும். இவ் விரண்டும் தன்மையொடு முன்னிலையை உள்படுத்தும்.

எ - டு : நாம் வந்தாம்.

நாம் வந்தம், நாம் வந்தனம்.

'ஆம்' ஈறு 'ஓம்' என்றும் திரியும். இது செய்யுள் வழக்கில் படர்க்கையையும், உலக வழக்கில் முன்னிலை படர்க்கையிரண்டையும், உள்படுத்தும்.

எ - டு : யாம் (நானும் அவனும், நானும் அவரும், யாமும் அவனும், யாமும் அவரும்) வந்தோம் - செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும்.

நாம் (நானும் நீயும், நானும் நீரும்) வந்தோம் - உலக வழக்கு.

“அம்ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்
எம்ஏம் ஓம்இவை படர்க்கை யாரையும்
உம்ஊர் கடதற இருபா லாரையும்
தன்னொடு படுக்கும் தன்மைப் பன்மை”

(நன். 332)

“உம்ஊர் கடதற” (கும், டும், தும், றும்).

ஏகாரவடியினின்று தோன்றாமையால் இங்குக் குறிக்கப் பட்டில.

ஏ². (வினாச் சொல்லடி)

ஏ = எந்த. எ - டு : ஏஊர் = எந்த ஊர். இது தெலுங்க வழக்கு. இப் பெயரெச்ச வழக்கு இற்றைத் தமிழில் அற்றது.

'ஏ' ஈற்று வினா வெழுத்தாகவும் வரும்.

எ - று : வந்தானே = வந்தானா.

ஏது = 1. எது. 2. எப்படிக்கிடைத்தது.

ஏ- ஏவன், ஏவள், ஏவர், ஏது, ஏவை.

ஏன் = என்ன காரணம்பற்றி. K., M. en.

ஏ- யா. யா = யாவன், யாவள், யாவர், யாவது, யாவை.

யா = யாவை. யாவர்- யார்- ஆர். யாவது - யாது.

ம. யாவன், யாவள், யாவர் (யார், ஆர்), யாது, யாவை.

க. யாவனு, யாவளு, யார், யாவது, யாவவு.

தெ. எவடு, ஏதி, ஏவரு, ஏதி, ஏவி.

யா- யாங்கு, யாண்டு = எங்கு. யாங்கு- யாங்கண்.

K. hege. (ஹேகெ, Te. eda (ஏட)).

யாங்கு - யாங்கனம் - யாங்கனம் - யாங்கன்.

யா- ஆ - ஓ. ஆவும் ஓவும் ஈற்று வினாவெழுத்துகள்.

எ - று : அவனா, வந்தானா

அவனோ, வந்தானோ

“ஆஏ ஓஅம் மூன்றும் வினா அ”

(தொல். 32)

ஏ- எ = எந்த. எ - று : எக்காலம், எப்படி.

K., M. e.

ஏ- எம்மை = 1. எவ்வுலகம். “எம்மை யுலகத்தும்” (நாலடி. 132). 2. எப்பிறப்பு. “எம்மைக் கிதமாக” (கம்பரா. சடாயுவுயிர். 99).

எவ்வது (= எவ்வாறு)

ஏ- எந்த.

எந்தா, எந்தோ, எதா, எதோ, எதோள், எதோளி = எங்கு.

எங்கு, எங்கே (where), எங்கைக்கு (whither). ம. எங்க.

எங்கு - எங்கண். எங்கு - எங்கிட்டு.

எங்கு - எங்கனம் - எங்கனம் - எங்கன்.

எம்பர் = எங்கு.

“எம்பரு மின்மையின்”

(பெருங். நரவாண. 2 : 13)

எது- எத்து- எஃது. Te. edi, M. endu.

எ- எவ்- எவன், எவள், எவர், எது, எவை.

எவ் = எவை. எவன் = என்னது, என்ன.

எவன், யாது என்னும் இரு சொற்களுள், முன்னது முற்றும் அறியாப் பொருள்பற்றியும், பின்னது சிறிதறிந்த பொருள்பற்றியும், வினாவாய் வரும்.

எ - று : காராமணி என்பது எவன்?

இப் பயறுகளுள் காராமணி என்பது யாது?

“யாதெவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்”

“அவற்றுள்,
யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே” (தொல். 514, 515)

எவன் = 1. எம்மாந்தன் (உயர்திணை). 2. என்னது (ஒருமை).

3. என்ன (பன்மை) அஃறிணை.

எங்கு- எங்குற்றை = எவ்விடம்.

எங்குற்றைக்கு = எவ்விடத்திற்கு.

எங்குற்றை- எங்குத்தை- எங்கித்தை.

“எங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ் செய்தாலும்” (சி.சி. 10 : 6)

எங்குற்றைக்கு- எங்குத்தைக்கு.

“எங்குத்தைக்குச் செலுமிது” (பதினொ. நம்பி. திருநா. திருவே. 5)

எவ்- எவண் = எங்கு.

எவன்- என் = எது, என்னது, என்ன, M. enna.

என்- என்னை, என்னே, என்னோ.

என்- என்னவன், என்னவள், என்னவர், என்னது, என்னவை.

என்னவன் = 1. யாவன். 2. எத்தகையன்.

என்னவன்- என்னன்.

“என்னன் எவ்விடத்தன்” (இரகு. யாக. 90)

“என்னவர் தங்கட் கேனும்” (கந்தபு. கிரவுஞ். 4)

என்னத்தான் = எக்குலத்தான் (வடார்க்காட்டு வழக்கு)

என்னர் = யாவர்.

“அருந்தொடைச் சித்திரமதனை யென்னரே யளந்தறிபவர்”
(இரகு. திக்கு. 196)

என்னரும் = எதும், சிறிதும், எவ்வளவும்.

“என்னருங் கருதான்” (பெருங். நரவாண. 2 : 41)

என்னோரும் = 1. எத்தன்மையோரும். 2. எல்லாரும். “என்னோரு மறிய எடுத்துரைத்தன்று” (பு.வெ. 9 : 6, கொளு).

என்னது - எந்து = 1. என்ன. “அதெந்துவே” (திருவாச. 29). Te., M. endu. 2. எவ்வாறு. “செயலாம் வழிமற் றெந்தோ” (தணிகைப்பு. பிரம. 4).

M. endu, K. entu.

இனி, எது - எத்து - எந்து என்றுமாம்.

என்னது - எற்று (என் + து -) எற்றுக்கு.

என்ன. M. enna

என்ன - என்னவோ - என்னமோ.

என்று = எப்போது.

M. enru, K. endu.

என்றுழி = என்றைக்கும்.

என் - எனை = என்ன, எந்த, எத்தகைய.

எனைத்து = எவ்வளவு.

எனையவன் - எனையன், எனையன் = யாவன்.

“எனைவ ராயினு” (பெருங். வத்தவ. 3 : 22)

தன்மைப் பெயரடியும் வினாச்சொல்லடியுமான ஏயிரண்டும், உயர்வும் எழுச்சியும் குறித்த ஏ யென்னும் உரிச்சொல்லினின்று தோன்றியிருக்கலாம்.

“எபெற் றாகும்” (தொல். 788)

குறிப்பு : தன்மைப் பெயரின் ஏகரவடி அண்மைச் சுட்டான ஈகாரத்தின் திரிபாகவும், வினாச்சொல்லின் ஏகரவடி எழுச்சி குறித்த ஏகாரமாகவும் இருக்கலாம்.

‘ஓல்’ என்னும் வேர்ச்சொல் ஓல் (பொருந்தற் கருத்து வேர்)

உல்- ஓல்.

ஓல்லுதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல், உடன்படுதல், இயலுதல்.

ம. ஓல்லு.

ஓல்லுநர் = நண்பர். ஓல்லார் = பகைவர்.

ஓல்- ஓர் = ஒரு. ஓர்- ஓராங்கு.

ஓர்- ஓரான். ஓரானொரு = ஏதோ ஒரு, a certain.

ஓர்- ஓரி. ஓரித்தல் = ஒற்றுமையாயிருத்தல்.

ஓர்- ஒரு. க. ஓர், ம. ஒரு.

ஒரு- ஒருக்கு. ஒருக்குதல் = ஒன்றுசேர்த்தல்.

ஒருக்கு- ஒருக்க = ஒருமுறை, ஒன்றுபோல், என்றும்.

ஒருக்கு- ஒருக்கம் = ஒரு தன்மை.

ஒரு- ஒருங்கு.

ஒரு + அந்தம் = ஒருவந்தம் (ஒருதலை).

ஒரு + கணி = ஒருக்கணி- ஒருக்களி.

ஒரு + சரி = ஒருச்சரி- ஒஞ்சரி.

ஒரு- ஒருத்தன். Kur. ஒர்த்.

ஒரு- ஒருத்தி. தெ. ஒர்த்தி.

ஒரு- ஒருத்து = மனவொருமைப்பாடு.

ஒருதலை = உறுதி, தேற்றம்.

ஒரு + படு = ஒருப்படு

ஒரு - ஒருமை. **ம.** ஒரும, **தெ.** ஒரிம.

ஒருமை - ஒருமி. **ம.** ஒருமி.

ஒரு - ஒரே. ஒரு - ஒதோ. ஒரோவொரு = ஏதோவொரு.

ஓர் - ஓர். ஓர்தல் = உற்றுநோக்குதல், ஆராய்தல்.

ஓர் - ஓரட்டும் = எல்லாம்.

ஓர் - ஓரான். ஓரானொரு = ஏதோவொரு.

ஓர் - ஓராம் = முதலாம்.

ஓர் - ஓர்மை = ஒற்றுமை, துணிவு.

ஓர்மை - ஓர்மி. ஓர்மித்தல் = மனந்திடப்படுதல்.

ஓர்மி - ஓர்மம் = மனத்திடம், திடாரிக்கம்.

ஓர் - ஓராங்கு = ஒருசேர.

ஓர் - ஓரம் = பொருந்திய பக்கம், ஒரு பக்கம், விளிம்புப் பக்கம். **ம.** ஓரம், **தெ.** ஓர, **க.** ஓர.

ஓர் - ஓசை = விண்மீன் கூட்டம்.

ஓர்படியாள் - ஓர்ப்படியாள் (இராசி)

ஓல் - ஓன். ஒன்னுதல் = பொருந்துதல்.

ஒன்னார் = பகைவர்.

ஒன் - ஒன்று. ஒன்றுதல் = பொருந்துதல்.

ஒன்றார் = பகைவர்.

க. ஒந்து, **தெ.** ஒனரு.

ஒன்று = 1. (முதலெண்). **ம.** ஒன்னு, **தெ.** ஒண்டு, **க.** ஒந்து, **து.** ஒஞ்சி.
L. unus, E. one.

ஒன்றுக்கு (இடக்கரடக்கல்) = சிறுநீர் கழிக்க.

ஒன்று - ஒன்றி. ஒன்றித்தல் = பொருந்துதல், ஒற்றுமைப் படுதல்.

ஒன்றி = தனிமை. **க.** ஒண்ட்டி, **தெ.** ஒண்டு.

ஒன்று + மை = ஒற்றுமை. ஒன்று - ஒற்றை.

ஒன்று - ஒற்று. ஒற்றதல் = பொருந்தச் சேர்த்தல் அல்லது தாக்குதல், அல்லது பார்த்தல்.

தெ. ஒத்து, **க.** ஒத்து.

ஒற்று - ஒற்றன்

ஒற்று - ஒற்றடம். ஒற்று - ஒத்து - ஒத்தடம் - ஒத்தணம்.
தெ. ஒத்தடமு, க. ஒத்தட.

ஒற்று - ஒத்து = ஊமைக் குழல்.

ஒற்று - ஒற்றி - ஒற்றித்தல் = ஒற்றையாயிருத்தல், ஒற்றுமைப் படுதல்.

ஒற்றிக்கிரட்டி = ஒன்றிற்கிரண்டு. ஒற்றி = பொருந்த வைக்கும் அடைவு.

ஒல் = ஒள் - அள் - அள்ளுதல் = செறிதல். ம. அள்ளு.

அள் - அள்ளல் = நெருக்கம்.

அள் - அள்ளை = பக்கம்

அள் - அள - அளவு. அளவுதல் = கலத்தல். அளவு - அளாவு.

அளத்தல் = 1. கலத்தல். 2. அளவளாவுதல் (கல்லா. 18 : 36).

3. அளவிடுதல்.

ம. அள, க. அள.

அள - அளவி.

அள - அளவு. ம. அளவு, க. அளவு, து. அல.

அள - அளவை.

அளவு - அளபு - அளபெடை.

அள் - (அம்) - அயல் = அருகு, பக்கம், புறம்பு. ம. அயல்.

அயல் - அசல் = புறம்பு.

அள் - அளை. அளைதல் = கலத்தல், கூடியிருத்தல்,

“ஆர்வமோ டளைஇ” (தொல். பொருள் 146)

அள் - அளி. அளிதல் = கலத்தல்.

‘சிறியார்களோ டளிந்தபோது’ (கம்பரா. ஊர்தே. 154)

அள் - அண் - அண்ணு. அண்ணுதல் = கிட்புதல்.

அண் - அண்மை, அண்ணிமை, அணிமை, அணுமை.

அண் - அண்மு. அண்முதல் - கிட்புதல். அண்மு - அண்பு.

அண் - அணன் = பொருந்தியவன்.

“சீரணை”

(திவ். இயற். நான். 67)

அண்- அணவு. அணவுதல் = அணுகுதல், தழுவுதல், தட்டுதல்.

அணவு- அணாவு. அணாவுதல் = கிட்டுதல்.

“அருக்கன் மண்டலத் தணாவும்”

(தேவா. 693 : 1)

அண்- அணுகு- அணுக்கம் = நெருக்கம்.

அண்- அணை. அணைதல் = சேர்தல், அணைத்தல் = தழுவுதல்.

அணை = அணைக்கட்டு.

ம. அண. க. அணை.

அண்- அண்டு- அண்டுதல் = கிட்டுதல்.

தெ. அண்ட்டு, து. அண்ட்டு, க. அட்டு.

அண்டு- அண்டை = பக்கம். தெ. அண்ட, க. அண்டெ.

அண்- அடு. அடுத்தல் = நெடுங்குதல். ம.அடு.

அடு- அடுக்கு = அடுக்கம் = வரிசை.

அடுக்கு- அடுக்கல் = பக்கமலை.

அடு- அடர்- அடர்த்தி.

அடு- அடர்- அடவி = மரம் செறிந்த காடு. அடவி- அட்டவி (வ.)

அடு- அடுத்த (பெ. எ.), அடுத்து (வி. எ.).

அடு- அடை- அடைவு- அடவு- அடகு. அடை- அடைமானம்.

ஒள்- ஒண்ணு. ஒண்ணுதல் = பொருந்துதல்.

ஒண்ணார் = பொருந்தார், பகைவர்.

ஒண்ணு = ஒன்று.

“அரியும் சிவனும் ஒண்ணு, அறியாதவன்
வாயில் மண்ணு”

(பழமொழி)

ஒண்- ஒண்டு. ஒண்டுதல் = சார்தல்.

ஒண்டுக்குடி = ஒட்டுக்குடி.

ஒண்டு- ஒண்டி = தனிமை.

ஒண்டியாள், ஒண்டிக்காரன், ஒண்டிக்கடை, ஒண்டிசண்டி முதலிய
வழக்குகளை நோக்குக.

ஒண்டு - ஒட்டு, ஒட்டுதல் = பொருந்துதல்.

ம. ஒட்டு, க. ஒட்டு, து. ஒட்டு.

ஒட்டார் = பகைவர்.

ஒட்ட = நெருங்க, ஒக்க, அடியோடு.

ஒட்டுக்குடி = ஒண்டுக்குடி.

ஒட்டுக்கும் = முழுதும்.

ஒட்டல் = 1. சேர்தல். 2. உடன்பாடு (திவா.) 3. உள்ளொடுங்குதல்.
“ஒட்டற் கவுள்” (கோயிற்பு. நடரா. 30).

ஒட்டப்போடுதல் = வயிறு ஒட்டுமாறு பட்டினியிருத்தல் அல்லது இருக்கச் செய்தல்.

ஒட்டு - ஒட்டை = ஒத்த அகவை அல்லது உயரம்.

ஒட்டை - ஒட்டை = ஒத்த அகவை அல்லது உயரம்.

இவன் அவனொட்டை, இவன் அவனோட்டை என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

ஒட்டு - ஒட்டம் = கவறாடலில் எதிரியுடன் ஒட்டிக்கூறும் பந்தயம்.

ஒட்டு - ஒட்டாரம் = முற்கூறியதையொட்டியே இறுதிவரை மாறாது நின்றல் (பிடிவாதம்).

ஒட்டு = ஒன்றையொட்டியிடும் சூள் (ஆணை).

“ஒட்டு வைத்தேனும் மேல்வாரீர்”

(அருட்பா, 6, வருக்கமாவை, 89)

ஒட்டு என்பது பிறர் ஒன்றைச் செய்யவிடுவதைக் குறிக்கும் துணைவினை. இது பெரும்பாலும் எதிர்மறையிலேயே வரும்.

எ - டு : தூங்கவொட்டார் = தூங்கவிடார்.

இதில் ஒட்டுதல் என்பது உளம்பொருந்துதலை அல்லது இசைதலை உணர்த்தும்.

ஒட்டு - அட்டு. அட்டுதல் = ஒட்டுதல்.

ஒ - அ ஒ.நோ. : கொம்பு - கம்பு, மொண்டை - மண்டை, தொண்டையார்பேட்டை - தண்டையார்பேட்டை.

அட்டு என்னும் திரிபும் அதன் மூலமான ஓட்டு என்பது போன்றே (அதே பொருளில்) துணைவினையாம். ஆயின், இது முன்னிலை யிடத்திற்குரிய உடன்பாட்டு ஏவல் வினையாகவே வரும். ஓட்டு என்பதோ மூவிடத்தும் பெரும்பான்மை எதிர்மறை யிலும் சிறுபான்மை உடன்பாட்டிலும் வரும்.

எ - று : அவன் வரட்டு = அவனை வரவிடு (ஒருமை)

அவன் வரட்டும் = அவனை வரவிடும். (பன்மை)

அவன் வரவொட்டேன்

அவன் வரவொட்டோம் தன்மை

அவன் வரவொட்டாய்

அவன் வரவொட்டீர் முன்னிலை

அவன் வரவொட்டான்

அவன் வரவொட்டார் படர்க்கை

அவன் வரவொட்டுவேன், அவன் வரவொட்டுவேம் என்பன உடன்பாடு.

ஓல் - ஓ. ஓ. நோ : நல் - ந. பொல் - பொ. ந = நல்.

எ - று : நக்கீரன். பொத்தல் = துளைத்தல்.

ஓத்தல் = போலுதல், பொருந்துதல். ம.ஓ.

ஓ - ஓக்க = ஒருசேல, போல, ம. ஓக்க.

ஓ - ஓக்கல் = இனம், இனத்தார்.

ஓக்கல் - ஓக்கலி. ஓக்கலித்தால் = இனத்தாருடன் உறவாடுதல்.

ஓக்கல = பொருந்திய பக்கம், மருங்குல், இடுப்பு.

ஓக்கல் - ஓக்கலை = இடுப்பு.

ஓக்க (தெ.) = ஒரு.

ஓக்க + இடு = ஓக்கிடு.

ஓ - ஒத்து (வி. எ.) - ஒத்துக்கொள், ஒத்துக்கொடு.

ஓ - ஒத்து - ஒத்தாசை.

ஓ - ஒத்து - ஒத்திகை = ஒத்துப்பார்க்கும் நாடகப் பயிற்சி, ஒத்திகை - ஒத்திக்கை.

ஓ - ஒப்பு - ஒப்பனை = உவமை, சமம், அழகு.

ஓப்பு - ஒப்பம். ம. ஒப்பம், க.ஓப்ப.

ஒப்பு- ஒப்பந்தம் தெ. ஒப்பந்தமு, க. ஒப்பந்த, து. ஒப்பந்த.

ஒப்பு- ஒப்பாரி = ஒப்பு. க. ஒப்பாரி.

ஒப்பு- ஒப்பிதம் = பொருத்தம். தெ. ஒப்பிதமு.

ஒப்பு- ஒப்படி = அறுவடை. தெ. ஒப்பிடி (obbidi).

ஒப்பு- ஒப்பன் = மெருகிடப்பட்டது.

“ஒப்பன் திருவடிக்காறை” (S.I.I. Vol. II, 7)

ஒப்பு- ஒப்புரவு = உயர்ந்தோரோ டொத்தொழுகல்.

ஒப்பு- ஒப்புவி- ஒப்பி.

ஒப்பு- ஒப்புவி- ஒப்பி.

ஒப்பு- ஒப்புக்கொள், ஒப்புக்கொடு.

ஒ- ஒம்பு. ஒம்புதல் = இசைதல், உளம்பொருந்துதல்.

ஒ- ஒவ்வு. ஒவ்வுதல் = ஒத்தல், பொருந்துதல்.

ஒ- ஒ- ஒவு = சித்திரம்.

“ஒவுறழ் நெடுஞ்சுவர்” (பதிற். 68 : 17)

ஒவு- ஒவி = சித்திரம்.

“ஒவி நல்லார்” (திவ். பெரியதி. 2 : 8 : 7)

ஒவு- ஒவம் = சித்திரம்.

“ஒவத் தன்ன வருகெழு நெடுநகர்” (பதிற். 88 : 28)

ஒவு- ஒவியம் = சித்திரம்.

ஒட்டு- ஒடு- ஒடு. ஒடுதல் = ஒத்தல், பொருந்துதல்.

ஒடு- ஒடாள்வி- ஒடாவி = சித்திரக்காரன்.

ஒடு- ஒட்டம் = ஒப்பு.

ஒட்டம்- ஆட்டம் = ஒப்பு.

எ - டு : குரங்காட்டம் ஓடுகிறான்.

'ஓ' என்னும் ஒலிக்குறிப்பு வோச்சொல்

ஊ - ஓ.

உரத்த ஓசையைக் குறிக்கும் எழுத்தொலி அல்லது ஒலிக்குறிப்பு 'ஓ' என்பதாகும்.

“ஓவென வையகத் தோசைபோ யுயர்ந்ததே” (சீவக. 1843)

ஓ - கோ, ஓ - சோ.

கோவென்றலறினான், சோவென்று மழை பெய்தது என்பன உலக வழக்கு.

சேய்மை விளிக்குச் சிறந்த ஓலி ஓகாரமே.

எ - ஓ : அண்ணோ!, ஓ அண்ணா!

'ஓல்' என்பத ஈற்று விளியுருபாகும்.

எ - ஓ : சாத்தா வோல்!

இலக்கணஞ் சாரா உலக வழக்கில், ஓகார அடிப் பிறந்த ஓர் அசையும் அதன் திரிபும் தனி விளியொலிகளாகும். அவையாவன :

ஓய் - வேய் - வே.

கதிர் முற்றிய நிலங்களிற் படிந்துண்ணும் பறவைகளை ஓவென்று கத்தி ஓட்டுவதால், பறவையோட்டுதல் ஓப்புதல் எனப்பட்டது.

“கழனிப் படுபுள் ஓப்புநர்” (புறம். 29 : 13)

'ஓ' என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பாதலால், ஓல் என்பது ஒலிப் பெயராயிற்று.

ஓலுறுதல் - ஒலிபெறுதல்.

“ஓலுறு பெருக்கின்” (இரகு, நகர. 42)

ஓல் - ஓலம் = 1. ஓசை (பிங்.). 2. என்றும் ஓசையிடும் கடல்.
3. அடைக்கலம் வேண்டும் கூக்குரற்சொல். “ஞானநா யகனே ஓலம்”
(கந்தபு. சூர. வதை. 460).

Te. ola, M. olam.

ஓலோலம் - ஆலோலம் = ஓவெனக் கத்திப் பறவைகளைத் துரத்தும் குறிப்புச் சொல்.

“பூவைகள் செங்கட் புள்ளினங்கள் ஆலோலம்”

(கந்தபு. வள்ளி, 51)

லேலோ எனப் பாடிக் குழுவியைத் தூங்கவைத்தல், இலக் கணஞ்சாரா உலக வழக்கில் லோலாட்டு எனப்படும்.

லோலாட்டு - ஓலாட்டு = தாலாட்டு.

ஓல் = தாலாட்டு.

“ஓலுட னாட்டப் பாலுடனுண்டு”

(இறை. 2, உரை)

ஓ. நோ : ரோரோ - ரோராட்டு - ராராட்டு - ஆராட்டு = தாலாட்டு.

லாலாட்டு - தாலாட்டு. லால் - தால்.

ஓ - சோ. சோ என்பது விலங்கு பறவைகளைத் துரத்தும் குறிப்பை.

ஓப்பு - சோப்பு. சோப்புதல் = ஈயோட்டுதல்.

ஈச்சோப்பி = ஈயோட்டும் கருவி.

அரசன் கொலுவீற்றிருப்பைக் குறிக்கும் ஓலக்கம் என்னும் சொல், ஓல்லகம் (=கூடுமிடம்) என்பதன் திரிபன்றாயின் ஓலகம் (=ஆரவாரமான இடம்) என்பதன் திரிபாகவே யிருத்தல் வேண்டும்.

ஓல் - ஓலகம் - ஓலக்கம்.

Te. olagamu. K., Tu. olaga, Molakkam.

ஓட்டோலக்கம் = 1. பேரவை. 2. ஆரவாரம்.

Te. oddolagamu, K. oddolaga.

ஓட்டோலக்கம் - அட்டோலக்கம் = 1. ஆரவாரம்.

2. உள்ளக்கிளர்ச்சி.

ஓல் - ஓது. ஓ. நோ : மெல் - மெது.

K., Tu., M. odu.

ஓதுதல் = 1. படித்தல். “ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்” (குறள். 834). ஓ. நோ : படுதல் = ஒலித்தல். படு – படி. 2. சொல்லுதல். “ஓதலிய சுகர்போல” (தாயு. ஆகார. 32). 3. மன்றாடுதல். “இயல்போடஞ்செழுத் தோதி” (திருவா. 41 : 7).

ஓது – ஓதை = 1. பேரோசை (திவா.). 2. எழுத்தொலி (பிங்.)

ஓதை – ஓசை. M. osa.

ஓசை – ஓசனி. ஓசனித்தல் = பறவை சிறகடித்தல்.

“ஓசனிக்கின்ற வன்மம்” (சீவக. 2652)

ஓல் – ஒல். ஒல் என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.

‘ஓல்லென வொலித்தல்’ என்பது இலக்கிய வழக்கு.

“ஆய ரொல்லென வொலிப்ப” (சீவக. 438)

ஓல் – ஒலி. ஒலித்தல் = 1. ஓசையிடுதல். “ஓலித்தக்கா லென்னாம் உவரி” (குறள். 763). 2. வெளுத்தல். “ஊரொலிக்கும் பெருவண்ணார்” (பெரிய பு. திருக்குறிப்பு. 113).

வண்ணார் ஏதேனும் ஓர் ஒலியிட்டு வெளுப்பது வழக்க மாதலால், ஒலித்தற் சொல் வெளுத்தற் பொருள் கொண்டது.

3. துப்புரவாக்குதல்.

“உதிர்நுக ளுக்க நின்னாடை யொலிப்ப” (கலித். 81 : 31)

ஓலி = 1. இசை (திவா.). 2. காற்று (திவா.). 3. சொல்.

“நின்னுருவமு மொலியும் ஆகாயத்துள்” (பரிபா. 431)

ஓலி – ஒலியல் = 1. ஆடை (பிங்.). 2. ஆறு. “அவ்வொலியிற் கொப்பாகுவதோ ஷ்வராழியதே” (கந்தபு. காளித்தி. 6).

ஓலி = ஒலியன் = 1. ஆடை (கோயிலொ. 88). 2. தனியுயிரொலி – phoneme. (இக்காலைப் பொருள்)

ஓலி = ஒலிசை = மணமகனுக்கு மணமகள் சுற்றத்தார் திருமணத் தின் நான்காம் நாள் கொடுக்கும் வரிசை.

ஓல்லென = ஒல்லென்று சொல்லும் அளவில் விரைவாக, சுருக்காக, சட்டென.

“வல்வினை..... ஒல்லென வொப்ப” (ஞானா. 1 : 33)

ஓல் – ஒல்லே = சுருக்காக, விரைவில்.

“நங்கை யென்னோ டுரையாய் நனியொல்லே” (சீவக. 898)

ஒல் - ஒல்லை = 1. சுருக்காய் (திவா.). 2. உடனே. “ஒல்லைக் கெடும்” (குறள். 563).

ஒல் - வல் = விரைவு (சூடா.)

‘வல்லெனல்’ ஒரு விரைவுக் குறிப்பு.

ஒல்லே - வல்லே = விரைவாக.

“ஒன்றின ஒன்றின வல்லே செயிற்செய்க” (நாலடி. 4)

ஒல்லை - வல்லை = விரைவாக.

“வளவரை வல்லைக் கெடும்” (குறள். 480)

ஒ - ஒ - ஒய்.

ஒய்யென = விரைவாக.

“ஒய்யென வந்தே யெடுத்தனன்” (கலித். 37)

ஒல் - கொல் = ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.

“கொல்லென்று சிரித்தார்கள்” என்பது உலக வழக்கு.

கொல் - கல். கல்லெனல் = பேரோசைக் குறிப்பு.

“கல்லென் பேரூர்” (சிலப். வேட்டுவவரி. 12)

“கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலற” (நாலடி. 25)

கல் - கல.

‘கலகலவென்று சிரித்தல்’ என்பது உலக வழக்கு.

கலகலவெனல் - கலகலெனல்.

கல் - கலி. கலித்தல் = ஒலித்தல்.

“கடவுட் பராவி நமர்கலிப்ப” (திருக்கோ. 279)

கலி = 1. ஒலி. (தொல். சொல். 349). 2. கடல் (பிங்.).

ஆர்கலி = 1. ஓசை நிறைந்த கடல். (திருவாச. 18 : 2). 2. வெள்ளம் (நெடுநல். 3)

‘கலின்’, ‘கலீர்’ முதலியன ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்.

ஒல் - சொல் = 1. ஒலி. 2. ஒலிவடிவான பேச்சு. 3. மொழி யறுப்பான கிளவி.

சொல் ஒலிவடிவா யிருத்தலையும், ஒலி என்னும் சொற்குச் சொல் என்னும் பொருளும், ஓதை யென்னும் சொற்கு எழுத்தோசை யென்னும் பொருளும் உண்மையையும் நோக்குக.

ஒலி, ஓசை என்னும் இரு சொற்களும் ஓகார அடிப்படையிற் பிறந்திருப்பினும் ஒலி என்பது எழுத்தொலி போன்ற மெல்லோசையையும் ஓசை என்பது இடியோசையும் கடலிரைச்சலும் போன்ற வல்லோசையையும் குறிக்கும் வழக்காற்றை அறிதல் வேண்டும்.

கொல் என்னும் ஒலிக்குறிப்பு கல், கல, கலி எனத் திரிதல் போன்றே, சொல்லென்னும் ஒலியும் சல், சல, சள எனப் பலவாறாகத் திரியும்.

சொல்லுதல் என்னும் வினை பேசுதல் அல்லது உரைத்தல் என்னும் சிறப்புப் பொருளில் வழங்கிய பின், அதன் அடிப்படையான ஒலிப்புப் பொருள் மறைந்துவிட்டது; ஆயினும், 'பல்லி சொல்லுதல்', 'பல்லி சொல்லிற்குப் பயன்' என்னும் வழக்குண்மையை நோக்கித் தெளிக.

